

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ЦЕНА 3 ДИНАРА

БЕОГРАД, АПРИЛ 1997.
БРОЈ 372, ГОДИНА VIII

Радио дуел

др Војислава Шешеља
и др Весне Пешћ

**ДИЈАЛОГ
НЕПОМИРЉИВИХ**

ВЕЛИКА СРБИЈА

СРПСКИ РАДИКАЛИ РАДНИЦИМА КРАЈУЛЕВИЦА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ОПОЗИЦИЈА ПОД РИЈАСТИ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ШЕШЕЉ СЕ ДАЉО САРВАЊА

ВЕЛИКА СРБИЈА

РАДИКАЛИ ПОВЕДИЛИ ОСАМ ПАРТИЈА

Stjepan Koselj
НОВИ САЗЕЗНИ ПОСЛАНИК

ВЕЛИКА СРБИЈА

КО ВО ДИ ДОЉУ ВО ДИ И ОУГАДИЊУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗАБЕРИМО НАЈБОЉЕ. ВРЕМЕ ЈЕ

ПЕТАК, 04.10.2016 у 17⁰⁰ НИШ
ИСПРЕД ХОТЕЛА "АМБАСАДОР"
МИТИНГ
Говорци: Др Војислав Шешељ и Т. Ђивковић

ВЕЛИКА СРБИЈА

ДА НАМ БУДЕ БОЉЕ

ЗАСТУПАЋУ
ИНТЕРЕСЕ
СВОЈИХ
КОМИЈА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ

С РБ СРБИЈА ЧА
ПОВЕДИМО НА РАДА,
КА ЈЕДИНУ СТРАНКУ
КОЈА ПРАВИ СРПСКО
КОМУНИКАЦИЈУ И ШТЕДЉИВУ
ПОЛИТИКУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ТЕШКА БРУКА ДРАШКОВИЋА ВУКА

ПРОМЕТНИ СРЕДСТВО
У СРБИЈИ

ВЕЛИКА СРБИЈА

СВЕ ПРОГНОЗЕ НАГОВЕШТАЈУ ВЕЛИКА ПОБЕДА РАДИКАЛА

П... је једна од најважнијих...
у Србији...
у Србији...
у Србији...

ВЕЛИКА СРБИЈА

СРПСКИ РАДИКАЛИ НЕ СЛАЖУ СЕБИ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИМ. **Ратко Б. Марчетић**
НАЈБОЉИ ПОСЛАНИК Р САЗЕЗНИ САЗЕЗНИЈА И НАЈБОЉИ
ПОСЛАНИК САЗЕЗНИЈА И САЗЕЗНИЈА САЗЕЗНИЈА
САЗЕЗНИЈА САЗЕЗНИЈА САЗЕЗНИЈА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ОПШТИНУ НИШ

С РБ СРБИЈА ЧА
ПОВЕДИМО НА РАДА,
КА ЈЕДИНУ СТРАНКУ
КОЈА ПРАВИ СРПСКО
КОМУНИКАЦИЈУ И ШТЕДЉИВУ
ПОЛИТИКУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ПЕТАР ЈОЈИЋ

СРЕДНОШКОЛСКИ НАСТАВНИК

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАРИЈЕРА ЈЕДНОГ УПЉУВАНКА

СРЕДНОШКОЛСКИ НАСТАВНИК

ВЕЛИКА СРБИЈА

СРПСКИ РАДИКАЛИ РАКОВИНИ

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ ЗА ОПШТИНУ РАКОВИНИ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ПРОГРАМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

С РБ СРБИЈА ЧА
ПОВЕДИМО НА РАДА,
КА ЈЕДИНУ СТРАНКУ
КОЈА ПРАВИ СРПСКО
КОМУНИКАЦИЈУ И ШТЕДЉИВУ
ПОЛИТИКУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ПРОГРАМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

С РБ СРБИЈА ЧА
ПОВЕДИМО НА РАДА,
КА ЈЕДИНУ СТРАНКУ
КОЈА ПРАВИ СРПСКО
КОМУНИКАЦИЈУ И ШТЕДЉИВУ
ПОЛИТИКУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ПРОГРАМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

С РБ СРБИЈА ЧА
ПОВЕДИМО НА РАДА,
КА ЈЕДИНУ СТРАНКУ
КОЈА ПРАВИ СРПСКО
КОМУНИКАЦИЈУ И ШТЕДЉИВУ
ПОЛИТИКУ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ОПШТИНУ САЗЕЗНИЈА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ВЛАСТ МЕШТА И ОД БОГА

Т... је једна од најважнијих...
у Србији...
у Србији...
у Србији...

ВЕЛИКА СРБИЈА

МИ ДОЛАЗИМО

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗБОРИ ЗА ВЕЋЕ ГРАЂАНА САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ОПШТИНУ СВРАЊ

ПРОМОЦИЈА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ НА
ПТС-у 20.10.2016. у 17.00. В ПРОГРАМУ
ВЕЛИКИ МИТИНГ У БЕОГРАДУ 21.10.2016. У 10.00
ИСПРЕД САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ
ИЗАБЕРИМО НАЈБОЉЕ. ВРЕМЕ ЈЕ.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЗА ОПШТИНУ САДМИ ХАН

ПРОМОЦИЈА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ НА
ПТС-у 20.10.2016. у 17.00. В ПРОГРАМУ
ВЕЛИКИ МИТИНГ У БЕОГРАДУ 21.10.2016. У 10.00
ИСПРЕД САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ
ИЗАБЕРИМО НАЈБОЉЕ. ВРЕМЕ ЈЕ.

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Генерални директор:
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Дмитриј Јанковић

Редакција:

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Коста Димитријевић,
Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета:
Петар Димовић

Издавачки савет:

Томислав Николић, Маја Гојковић,
Ахим Вишњић, Драган Јовановић,
Ранко Вујић, Драган Тодоровић,
Ратко Гонди, др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Миодраг Ракић,
Зоран Красић, Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић,
Ратко Марчегић, Владимир Башкот

Секретар редакције:
Љиљана Мијоковић

Шеф дистрибуције:
Зоран Дражиловић

Технички уредник
и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Штампа:

НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д. д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

Тираж: 20.000 примерака.

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у Регистар средстава јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године. Министарство за информације Републике Србије 19. августа 1991. године дало је мишљење број 413-01-551/91-01 да се "Велика Србија" сматра производом из Тарифног броја 8. став 1. тачка 1. алинеје 10. за чији промет се плаћа основни порез по стопи од 3%.

ХРИСТОС ВОСКРЕСЕ!

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

У овом броју:

Радио дуел Шешел-Пешић	2
Пожаревачка веза	27
Ле Пен освојио обалу Рајне	30
Медијски хаос	34
Шинтарски тероризам	35
Развојни пут Зорана Ђинђића	38
Глуво доба	41
У сусрет Васкрсу	48
"Верници"	50
Хронологија лажи	52
Чији си ти мали?	57
КОС.О.С.ОВО	58
Бомба у нашем цепу	60
Жртвовани народ	61
Шансе са Западом	63
Историјска присећања	64

РАДИО ДУЕЛ

др ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА и др ВЕСНЕ ПЕШИЋ ДИЈАЛОГ НЕПОМИРЉИВИХ

Водитељ: Недеља је 30. март, 23 сата и 10 минута. Радио Новости. Дијалог непомирљивих.

У Дијалогу непомирљивих вечерас је требало да наступе др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке и од скора, од 2. децембра 1996. године, градоначелник Земунa. Њему је требало да се супротстави др Весна Пешић председник Грађанског савеза Србије. Како госпођа Пешић није отказала своје учешће у овој емисији, ми је још увек очекујемо.

До тада господину Шешељу добро вече, и добро дошши у студио Радио Новости.

Др Шешељ: Добро вече.

Монолог на почетку

Водитељ: Дијалог, као и прошлог пута када нам је изостао други сабеседник, остаје на монологу, односно дијалог водим ја са господином Шешељем.

Српска радикална странка на челу са др Шешељем, рекли смо, победила је у једној посебно значајној београдској општини. Ради се о Земуну који је одувек био и посебна градска јединица. Господине Шешељ, столујете у здању бившег земунског магистрата, подигнутог 1886. године, који је у неоренесансном стилу подигао земунски инжењер, Драгутин Капус. Ове податке истичем намерно, јер су Земун увек градили сви његови житељи. Од Петра Марковића па на овамо, све некако до одласка Ненада Рибара, земунски градоначелници су помирљиво прихватили улогу једног од председника градских општина. Некако спонтано догодило се да је значајан број Земунаца вас

прихватио као градоначелника. Колико вас то обавезује, а колико се самим тим чином реализују оне обавезе које сте ви зацртали приликом предизборних кампања и изнели својим будућим суграђанима, односно суграђанима с којима сте рачунали да ћете се наћи на челу и општине и града?

Др Шешељ: Прво бих направио једну исправку. Зграду Магистрата смо затекли празну. Општинске службе су смештене у згради нешто новијег датума, која се наставља на зграду Магистрата, а зграда Магистрата се не користи од када се из ње иселила једна банка, још пре 5-6 година. Ми смо сада одмах кренули у адаптирање зграде. Приземље и први спрат излајемо као пословни простор, а планирамо да на огромном таваском простору отворимо земунску телевизију, уколико успемо све да регулишемо око фреквенција, на шта иначе општина по закону има право.

Планирана победа

Не бих рекао да су радикали спонтано победили у земунској општини. Ми смо у Земуну победили плански. Концентрисали смо све своје снаге у Земуну, и да смо могли толико да уложимо у предизборној кампањи у свим другим општинама, у Србији, мислим да бисмо у свим општинама освојили власт.

Пошто нисмо имали новца, и пошто смо били под апсолутном медијском блокадом свих режимских медија, укључујући и медије ваше куће, били смо осуђени на пропагандно деловање по узору на обрасце из XIX века. Концентрисали смо снаге у земунској општини, рачунајући да ће-

мо ту успети да освојимо власт, па да онда та општина, буде огледни примерак за целу Србију. Огледна општина у којој ћемо показати колико знамо, колико смо способни, како ће изгледати Србија када радикали ускоро завладају.

Ми нисмо ништа зацртали. Свој програм смо представили народу и сада га убрзано реализујемо. Ми смо у томе успели, о чему сведочи добар глас који се шири кроз народ широм Србије и кроз све српске земље. Ми смо једини који можемо да кажемо да смо већ нешто конкретно урадили и да то покажемо народу. И у уторак ћемо позвати представнике ваше компаније, ваше новинаре. У подне идемо у обилазак водовода који градимо на основном примарном правцу од Батајнице до Угриноваца, па ћемо повести и новинаре. Већ је два километра цев постављено, а радови сенастављају даље, укупно седам и по километара. Покazaćемо и ново насеље Бусије које смо пројектовали, и до кога већ прилазни пут правимо.

То све радимо у условима хроничне финансијске несташнице, параме које смо сами створили, стављајући у погон до сада неискоришћене општинске ресурсе.

Питања слушалаца

Водитељ: Наш телефон 324-615 отворен је за питања слушалаца. Пре почетка емисије стигао је велики број питања и само помињање гостију који су вечерас требали да буду заједно овде у студију, изазвало је интересовање. Из режије ми управо јављају да имамо првог слушаоца на вези. Добро вече, изволите.

С. О. С. пензионера

- Довро вече. Желим господину Шешелју да честитам на избору у општини Земун, и желим му да сада на следећим изборима има више општина. Имала бих конкретно питање за господина Шешелја, жао ми је што није госпођа Пешић дошла на позив, али добро. Молила бих господина Шешелја, ако би могао да ми да конкретан одговор у вези са статусом пензионера.

Он се у више наврата залагао за положај пензионера, чак је у вербалним дуелима у Скупштини, са посланицима и одговорним људима, рекао, ако треба посланици да не приме плате, примиће, пензионери прво пензије и шта ја знам. Не траже пензионери такве уступке, али више нема границе издржљивости. Јер ви сте сведоци да ми примамо на 3-4 недеље пола пензије, и сада то са умањењем. Јутрос сам примила пензију од 350 динара. 150 динара су комунални трошкови, 200 динара струја, то је 350 динара, без телефона. Молим вас одговорите ми, пошто сте ви доктор наука, одговорите ми шта ја и од чега, да живим, и шта, а о лековима нећу ни да причам.

Мислим да нисам једина, да је нас много, да не кажем на стотине хиљада и више. Јер од милион и по пензионера колико нас има, 10% како статистика каже, имају посебне пензије, а ово друго је све у истом ко-шу. Ја вас молим, да без одлагања, ми вас ценимо и поштујемо, учините нешто конкретно. Али, одмах без одлагања, јер ми више ово не можемо да истрпимо, немамо од чега да живимо. Инфостан прети тужбама, шаље тужбе, и тражи 100% камате на камату. Значи, ако дугујем 150 динара, морам да дам 300 динара. Дистрибуција исто прети искључењем струје, а такође и телефона. О исхрани и лековима не знам. О лечењу, о приватној пракси и не сањам.

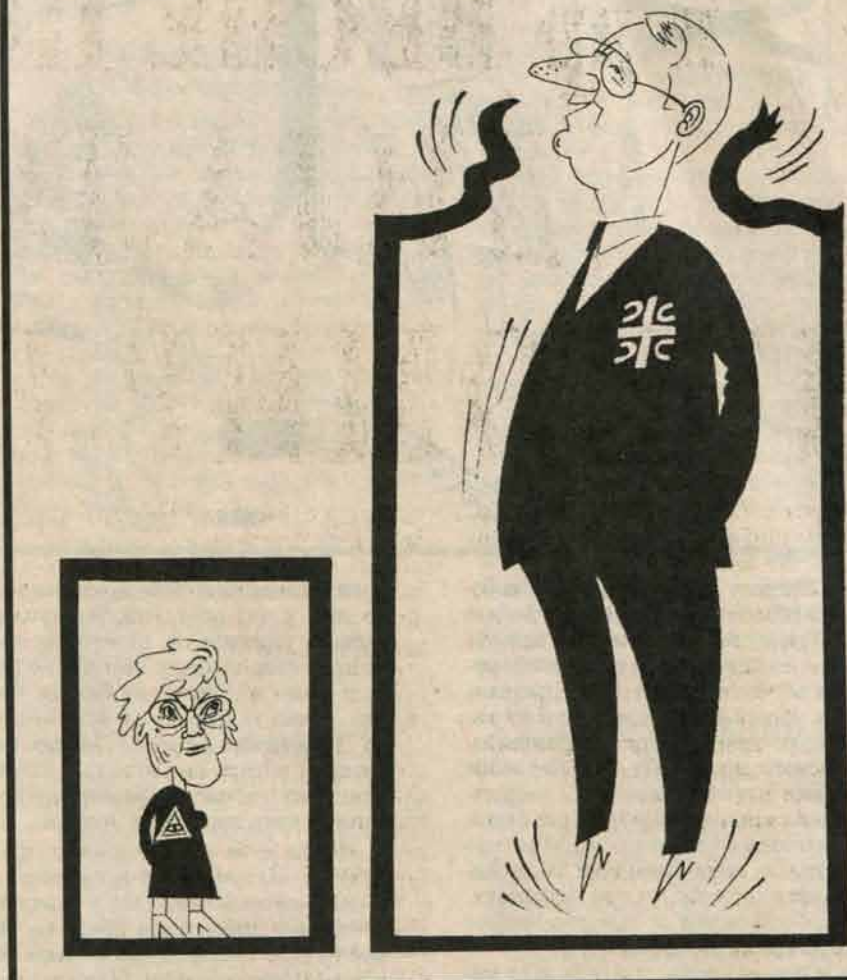
За промену власти

Водитељ: Господине Шешелј, чули сте нашу слушатељку.

Др Шешелј: Српска радикална странка непрекидно, са свом озбиљношћу, третира питање пензионера и њиховог независног положаја. Пензије опет касне скоро пуна три месеца. Ево тек јуче, или прекјуче, почела је исплата првог дела јануарске пензије. А та јануарска пензија је морала бити подељена пензионерима до 31. децембра. Дакле, пуна три месеца закашњење. То је заиста скандалозно.

Међутим, да би се то променило, потребно је да се промени власт у Србији. Ми радикали ништа не можемо да урадимо, осим да то јавно критикујемо, подржавајући пензионере и захтевајући хитно решавање њихо-

ФОРМАТИ

вог лошег статуса. Ништа не можемо конкретно да урадимо док не освојимо власт. Ако освојимо власт, ми не обећавамо попут неких неозбиљних политичара да ће одмах сви пензионери имати пензије 1000, 2000 марака и тако даље. Ми не можемо да гарантујемо високе пензије. Пензије ће бити онолике, колико држава има пара да им исплати. Али, ми гарантујемо уједначене пензије до односа 1:2. Највећа пензија да буде два пута већа од најмање. То је оно што је програм Српске радикалне странке предвидео. Дакле, све изузетне пензије ћемо укинути и уједначити социјални положај пензионера, јер пензија није радна него социјална категорија.

И друго, ми гарантујемо народу, гарантујемо пензионерима када српски радикали дођу на власт, да ће се пензије редовно исплаћивати и да никада ни један државни функционер неће добити плату док се за тај месец

не исплате све пензије пензионерима, сви деџи додаци, матерински додаци, социјална помоћ, инвалиднина итд.

Шут карта за Ђинђића

Водитељ: Хвала господину Шешелју што је одговорио нашој слушатељки. Питања је много и ми ћемо покушати да у току емисије одговоримо на још нека. Стигло је питање студента Душана Миловановића који пита, да ли постоји могућност да се Шешелј поново уједини са Вуком Драшковићем и из игре избаци Зорана Ђинђића и Весну Пешић? Ово питање није постављено због одсуства госпође Пешић овде, да слушаоци не помисле да имамо проблем због тога, него се људи интересују. То су питања која су стигла пре почетка емисије. Па, господине Шешелј имате ли жељу да одговорите на ово питање?

Др Шешелј: Да би се из игре избашили Зоран Ђинђић и Весна Пешин није потребно уједињавање Српске радикалне странке и Српског покрета обнове, једноставно, Вука Драшковича и мене. Српски радикали су категорици против Зорана Ђинђића, и ми ћемо подржати све оне који предложе његово смењивање са функције председника Скупштине града Београда. Или, спремни смо да идемо у сарадњу са свим оним који би следили српске радикале у том предлогу, јер, Зоран Ђинђић се показао крајње неспособним. На страну то што је он очигледно немачки агент и што ради све против интереса српског народа. Он се показао неспособним као председник Градске скупштине. Уопште не ради оно што је његов посао, нити га то интересује, нити га то има знања и способности. Он витла по Европи, по свету, замајава народ лажним, празним обећањима а у Градској скупштини влада хаос.

Водитељ: Хвала вам на овом одговору, из режије ми јављају да имамо још једног слушаоца на вези. Добро вече, изволите.

Новине за свој грош - ТВ Земун на видiku

- Добро вече. Хтела бих да поздравим господина Шешелја, и хтела бих прво да га похвалим као једног паметног човека, и да га подржим у свим његовим ставовима. Хтела бих да му поставим питање. Конкретно имам информације да у општини Земун, на којој је победио, и то ми је драго, ја сам

исто са општине Земун, пријављена сам у тој општини, да прима странке редовно све које имају неке проблеме, грађане није битно ко су и шта су. Али хтела бих да питам у вези телевизије, у вези новина "Земунских новина". Ја сам то гледала, читала сам итд. али, хтела бих да му поставим питање око телевизије коју планира да отвори.

Да ли је то могуће у овом тренутку с обзиром на ову ситуацију у којој се налазимо. Да је могуће остварити такав један пројекат. Ја бих то јако волела и подржавам га у томе. Колико мисли, ја сам на неки начин новинар, бавим се новинарством, да ће решити питање нас који се бавимо стварима које су везане за радио и телевизију. Како ће решити проблем незапослених новинара, незапослених техничара, продуцента итд. Да ли ће запошљавати људе као што смо ми, без обзира на, да кажем тако, године старости итд. Хвала вам.

Др Шешелј: Општина нема новца у свом буџету за финансирање јавних гласила. Ми смо избашили "Земунске новине" из буџета за ову годину. Раније су оне добијале изванредан, рекао бих симболичан, износ. Ми смо избашили та средства из буџета. Новине морају саме да се финансирају, као што би и телевизија морала сама да се финансира. Сматрамо да оно медијско средство, било да је реч о штампи, радију или телевизији, које не може само да опстане на тржишту, не заслужује ни да постоји. "Земунске новине" се финансирају од изнајмљивања огласног простора

и од продаје. Новине које су по графичком изгледу као Нин, штампају се у истој штампарији, у штампарији Грмеча, а нека специјална издања су ишла у АБЦ штампарији, продају се по цени од 3 динара.

Те новине, дакле, иду по оној цени која је у штампарији одређена само за трошкове штампања. Битно је да се из продаје новина извуче онај износ којим се плати штампање, а сви остали трошкови се плаћају од изнајмљивања рекламног простора.

Ми ћемо формирати телевизију у коју ће ући приватни капитал. Јавно ће се продавати акције. Сви ће те акције моћи да купе и сви ће кроз куповину акција управљати том телевизијом, пропорционално свом власничком уделу. А та телевизија мора да буде комерцијална. Биће земунска, наравно. Почће као строго локална телевизија. Мора бити комерцијална и мора остварити комерцијални ефекат. Ако тај ефекат не оствари она мора да се угаси и да пропадне.

Што се тиче новинара, ако успемо са покретањем телевизије расписано ћемо јавни конкурс и примићемо новинаре. Дакле, ту неће бити важне године старости, нити ћемо инсистирати на радном искуству. Провераваће се способност. Нас интересује само квалитет. Могу вам гарантовати да нико, апсолутно нико, преко неке везе неће бити запослен. Нећемо правити баласт у тој телевизији, као што раде други у својим кућама, па онда после не знају како да изађу на крај са огромним бројем незапослених, међу којима има мало квалитет-

них. Ми ћемо погалати само на чист квалитет.

Водитељ: Из режије јављају да је поново слушалац на вези. Добро вече, изволите.

Отети мандати - аргументи за изборе

● Добро вече. Пре свега да поздравим нашег госта господина Шешелја. Жао ми је што госпођа Пешић није ту. Имам за господина Шешелја два питања која би могао да прокоментарише. Пре новембарских избора јавно је поручивао и најављивао своју победу над коалицијом Заједно. Шта је по њему основни разлог зашто није победио коалицију на локалним изборима. Што у унутрашњости, што у Београду.

И друго питање, интересују ме републички избори. Да ли и која је то новина у односу на прошле изборе са којима ће Српска радикална странка да изаћи, да би евентуално добила поново гласове бирача.

Шта сте урадили по питању отетих мандата, које је Српска радикална странка у скупштини изгубила, односно који су јој отети од Посланичке групе Радикалне странке Никола Пашић? Толико. И још једном вас поздрављам.

Др Шешелј: Нису нама мандате у Републичкој и Савезној скупштини отели из Радикалне странке Никола Пашић, него нам је отела Социјалистичка партија односно отеле су нам странке левог блока. Отомо нам је режим. Ми не одустајемо од захтева да нам се ти мандати врате. То је за нас један аргумент да режим и даље крши закон, да га флагрантно крши, јер закон је по том питању крајње јасан и децидиран.

Ми смо на овим изборима већ победили коалицију "Заједно". Не онако убедљиво како смо желели, али ћемо убедљивије да их победимо на следећим изборима. А када погледасте изборне резултате, видећете да радикали имају разлога и да тријумфују. Ако ове изборне резултате поредимо са предходним изборима из '93 године видећемо да је Српска радикална странка скочила по броју гласова за 30%, и да имамо 200.000 нових гласова. А све странке из коалиције "Заједно" су пале за 30%, и имају пола милиона гласова мање него што су имали '93 године. Па ви сада извучите закључак ко је ту био успешнији.

За следеће изборе поред нашег програма, ми једини имамо конкретан програм, познати радикалски програм у 100 тачака који смо у штампаном облику дистрибуисали кроз народ. Имамо за собом конкретне резултате радикалске владавине у општини Земун. Имамо за собом наше политичко понашање у току и на-

кон ових немира који су се десили у Србији. Имамо нашу истрајну критику левичарског режима, и наше немирење са коалицијом "Заједно" која је очигледно инструмент западних сила против српског народа. То су снажни аргументи. Три снажна додатна аргумента са којима идемо на претпостављам, јесење републичке парламентарне и председничке изборе.

Године које су појели социјалисти

Водитељ: Господине Шешелј тему смо одредили пре почетка емисије, и ова вечерашња емисија носи назив где смо. До сада је било доста разговора и у оквиру медија који су сада нешто поспешили своју активност у том смислу. Ви сте вечерас и нама овде у студију скренули пажњу да вас пре три године нисмо тако радо позивали...

Др Шешелј: Не пре три године, него пуне три године сте апсолутно блокирали Српску радикалну странку и на нашем радију и у нашим новинама. И није реч о радом или нерадом позивању.

Заштита репрезентативних здања

Водитељ: Имам ипак питања на која бих хтела да од вас вечерас чујем одговор. Колико сте спремни да учествујете у очувању материјалних, духовних, интелектуалних вредности и прошлости и садашњости. Нешто на шта сам наишла и што ме је веома обрадовало у последњем броју "Земунских новина". Нашла сам податак да ће се у Земуну активирати обавеза станара закупаца и корисника дрвених и репрезентативних здања у центру, да сами брину о њиховом изгледу. Да ће бите утврђени посебни услови за њихово одржавање, па ко буде могао да их изпоштује мораће да тражи локације које ће их финансијски мање оптерећивати. Овде мислим на веома запуштен цео Београд.

Др Шешелј: То су пре свега зграде које су под заштитом државе. То су споменици културе.

Водитељ: Старо језгро Земуна.

Др Шешелј: Није то цело старо језгро Земуна. То су зграде које су под заштитом државе, као споменици културе и онај ко евентуално станује у њима или их користи као пословни простор, те зграде се углавном користе као пословни простор, мора да их одржава, мора да их чува. Са друге стране постоји обавеза власника свих грађевинских објеката да њихови објекти буду у пристojном стању, како не би естетски изглед града нарушавали. То је републички закон прописао.

Водитељ: Знамо да тај закон постоји, међутим, мало када је примењиван. И када год није примењиван

увек је уважавано веома лоше материјално стање. Привреда је у лошем материјалном стању. Новца за одржавање нема. Овај пропис који је свуда у свету примењиван чини ми се да би донео највише резултата.

Др Шешелј: Знам, али онда морају неки привредни објекти да се премаштају из центра града у приградска насеља, тамо где неће посебно бити поклоњена пажња њиховом естетском изгледу. Ми имамо у центру Земуна случај бившег самачког хотела и сличних објеката, у рушевном стању који нагњују читав изглед града. То једноставно не може да се толерише.

Зато тражимо могућности да се тај део града, то је центар, улепша на тај начин што ће се наћи успешнији, способнији закупи да узму у закуп тај простор, који ће га моћи да га адаптирају и прилагоде и својим потребама и потребама града као целине. До сада смо имали случајеве да неки закупци нерационално користе и општински и пословни простор. Чак су неке делове пословног простора претварали у станове, и користили ненаменски, давали их у под закуп, и живели паразитски не улажући ни једног јединог динара у одржавање простора. Ми смо и зграду Магистрата затекли у очајном стању. Кров је потпуно уништен, прокишњава већ одавно, а цела зграда је руинирана.

Долазак Весне Пешић

Водитељ: Дошла нам је Весна Пешић.

Иако смо емисију почели без њеног присуства, ево госпођа Пешић је у међувремену стигла, тако да разговор настављамо онако како смо и рачунали да ће да се одвија.

Госпођо Пешић питања је доста. Пред почетак емисије владало је велико интересовање за гостовање обоје гостију, дакле, вас и господина Шешелја у студију, и све овде су нека питања која бих ја одмах искористила да вам поставим, а касније ћемо говорити и о теми коју смо планирали за ово вече.

Једно питање је, да ли госпођа Пешић сматра да становништво из Албаније које је насељено на Космету треба протерати? Не знам зашто је вама упућено ово питање. И Немања Каран ученик, пита зашто је госпођа Пешић у току рата позивала на дезертерство, и зашто својим ставовима издаје српски народ? Значи, ради се прво о вашем политичком становишту, које је очигледно изазвало доста интересовања.

Пешић: Ја бих хтела прво да се извиним вашим слушаоцима, ја нисам уствари закаснила, него сам мислила да емисија почиње у 23,30. Значи била је забуна, тако да нисам намерно закаснила. Жао ми је што нисам стигла на време.

Шиптарска заштитница

Ја не знам ово прво питање о каквом протеривању је реч. Вероватно да су неке комисије раније установљавале колико има Албанаца на Косову који немају наше држављанство. Знаш да је тада била бројка од око 5.000, а после тога не знам да ли је неко то егзактно утврдио. То може да се провери колико има таквих људи који немају држављанство. Значи, то је нешто што није установљено ни пре 10 година, мада су постојале некакве комисије које су биле надлежне да то установе. Према томе, не знам да ли је то тачно. Било је говора о неким великим цифрама. Нисам нигде успела да потврдим ту велику цифру, а сигурно они који немају држављанство то је потпуно други статус. Значи, може бити избеглица, или некакав други статус, страни држављани могу, ако нешто чине а немају статус избеглице, могу да буду протерани. Али, сигурно да та цифра о којој се говорило вероватно није тачна.

Туђман као узор

Што се тиче издавља српских националних интереса ја то, доживљавам потпуно као шалу. Јер, када се погледају резултати онда можемо да видимо, да они који су водили српску политику за последњих 7 година, па да кажем и 10 година, да су ти резултати толико поразни. Српски народ је потпуно унесрећен и расељен, а са друге стране оно што је најважније за једну нацију, нису успе-

ли да направе једну солидну интегрисану државу.

Према томе, ако се погледају ти резултати они изгледају јако бедни, и ја сам се увек противила једној политици која не иде на прву најважнију ствар, а то је да свака нација треба да створи једну нормалну, чврсту и интегрисану државу. Још увек од тога нема ништа. Велики број људи је страдао. Ако погледамо рецимо колико је супарничка страна постигла онда можемо да видимо колико је та политика била погрешна. Ако погледамо колико је господин Туђман у својој националној политици успео заиста је то невероватно. Прво успео је да направи самосталну Хрватску. Затим је успео да она буде призната у овим републичким границама. Затим је признање тих истих граница добио од Слободана Милошевића. Још је успео да се отараси и да протера српску националну заједницу у Хрватској, која је на неки начин тамо била и извесна претња, али такође и живела преко 400 година у Хрватској. Сада су сви они овде.

Према томе, када се погледају ти резултати, ја бих волела да се онда мало озбиљније размисли о томе ко је издавао и ко је разумео уопште српске националне интересе?

Различити подаци

Др Шешел: Могу ли ја нешто да приметим на ово?

Госпођа Пешић каже да има само 5.000 албанских држављана на нашој територији.

Пешић: Не знам, само моменат...

Др Шешел: Званични подаци су 300.000, и ти подаци су објављени још негде крајем 80-тих година.

Пешић: Не, никада нису објављени.

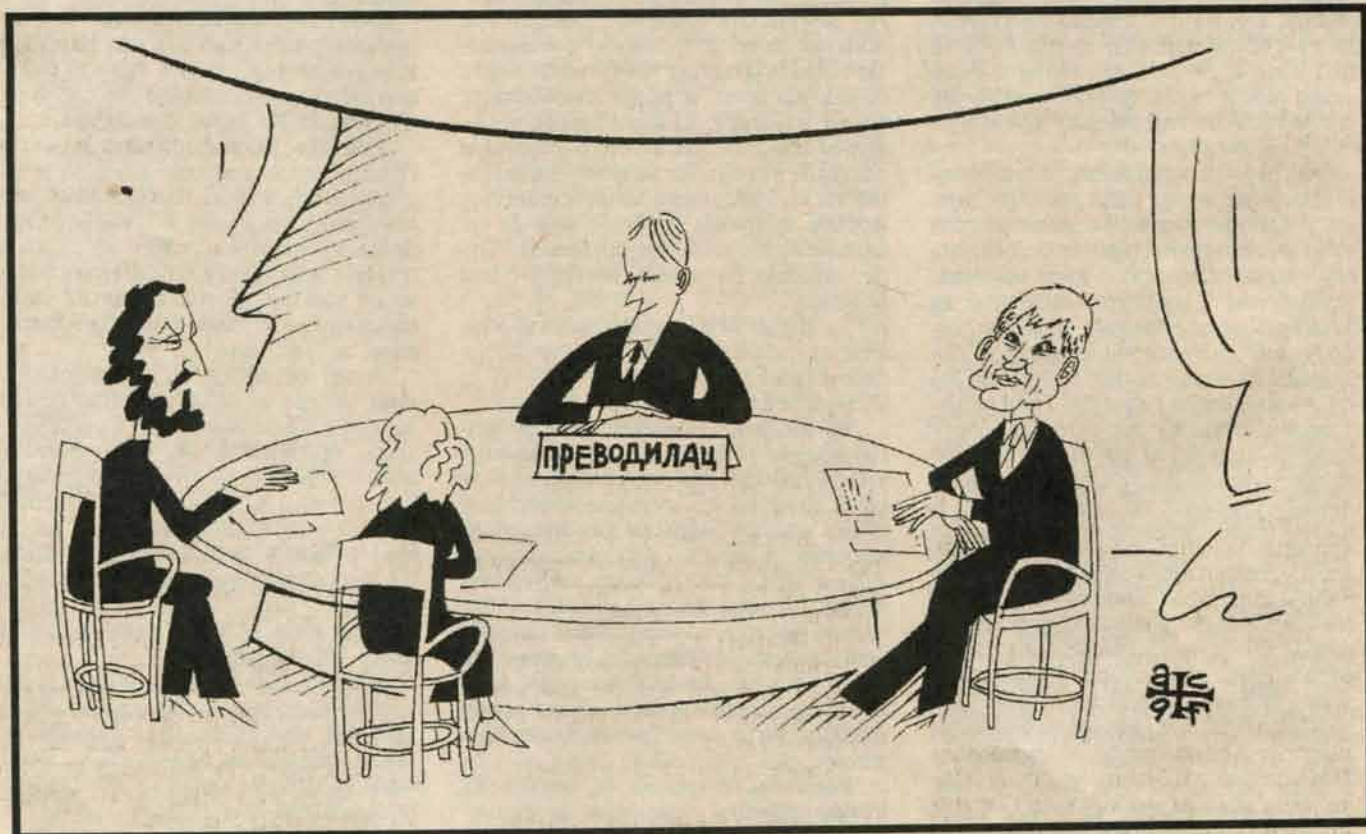
Др Шешел: Око 300.000 албанских држављана живи на територији Косова. Они никада нису били у избегличком статусу, него су уз помоћ бивше власти на Косову и Метохији, одмах добијали куће, добијали станове, добијали земљу, иако је то било противустановно и противзаконито, иако још увек по нашим законима странац не може да стиче право својине над некретнинама.

Позиви на дезертерство

Што се тиче овог другог питања, могао бих се сложити са госпођом Пешић по питању неуспешности актуелног режима у Србији да заштити српске националне интересе. Али, госпођа Пешић се није само супротстављала том режиму, госпођа Пешић и њена странка су потпомогале српске непријатеље у овој борби.

Водитељ: Како?

Ваш слушацац већ је приметио позивањем на дезертерство, и то није оно што је било најгоре. Најгоре је било што је госпођа Пешић признавала захтеве српских непријатеља у овом рату који је вођен, и Хрвата и муслимана. Она и вечерас каже да су Срби протерани из Хрватске. Није проблем што су Срби протерани из Хрватске, они су из Хрватске протерани још 1991. године, проблем је што су Срби протерани из Републи-

ке Српске Крајине, а то није Хрватска. Весна Пешић је непрекидно говорила да је то Хрватска. То никада није била Хрватска.

Пешић: Знате шта, морам да кажем и просто се показало, ја ћу одмах да дам контра аргументе за то. Хрватска је зато што је то данас Хрватска. Неко ко хоће да води један народ мора да уме да планира два дана унапред. Онај ко то не може да испланира него, не може да планира ни један сат унапред, то се значи показује да је био врло, изузетно лош, стратешки план који је био направљен. Био је нереалан, Српски народ је гурнут тамо, после је остао незаштићен, и практично је служио да потпомогне само једну власт, што се и дан данас показује. Тај нереални план, тај...

Др Шешел: Режим у Београду је био неспособан да то изведе до краја. Али, ви сте помагали српским непријатељима, позивањем на дезертерство.

Пешић: Нисам помагала ничим. Нисам позивала ни на какво дезертерство.

Кец из географије (и историје)

Др Шешел: Позивали сте на дезертерство, тврдили сте да је Книн био хрватски град и пре него што је то, како кажете, данас Хрватска...

Пешић: Па јесте Хрватска.

Др Шешел: И кажете данас да је то доказ да је Хрватска, што је заиста у саставу хрватске државе. Ви сте говорили да је то Хрватска и када Книн није био у саставу хрватске државе, док је постојала Република Српска Крајина.

Пешић: Зато што сам знала да ће бити Хрватска, зато што сам могла да предвидим.

Др Шешел: А ко вам је то рекао, госпођо Пешић?

Пешић: Одмах ћу да вам кажем како. Уколико се праве одређени стратешки планови, онда прво мора да се види да ли имаш неког савезника у свему томе. Мораш да прорачунаш тако да оно што радиш има извесну вероватноћу. Ако нешто нема никакву вероватноћу онда значи да је неко хоштаплер у тој целој ствари. Јер очигледно је да таква вероватноћа није постојала. У оном моменту јесу биле коришћене снаге ЈНА, које су биле далеко јаче и могле су да направе оне крпчиће од Републике Српске Крајине, значи потпуно неповезане територије које стратешки нису изгледале, ни биле могуће за дуготрајну одбрану. Онда мораш да предвидиш да ће после тога ратна срећа да се преокрене и тако се и десило.

Одређене међународне снаге су помогле Хрватима да се наоружају. Обучили су их. Значи, ако неко нешто чини мора да зна ко су му савезници. Ако нема тих савезника онда ће

бити јако тешко да нешто постигне дугорочно. Тако се и показало. Будући да ми нисмо успели да обезбедимо савезнике за ту идеју, а то заиста нико није могао, у нашој историји се нико тако није понашао, сигурно да то уопште није било реалистично. Они који су правили такве планове, нереалистичне на рачун других људи, то је нешто што ја сматрам изузетно непоштеним. А нити су их бранили, нити их сада третирају на начин који је достојан човека. То су неки невидљиви људи који за нас уопште не постоје.

Путеви "мира"

Др Шешел: Јесте ли ви путовали у Загреб у току овог рата, госпођо Пешић?

Пешић: Да.

Др Шешел: Дали сте у току рата путовали у Сарајево?

Пешић: Не, ишли смо када је био готов рат.

Др Шешел: У Сарајево сте путовали док још није био готов рат.

Пешић: Не, био је готов рат.

Др Шешел: Не, не није био готов рат.

Пешић: Био је готов рат.

Др Шешел: А у свему овоме, када је реч о савезницима, савезник не мора да буде нека конкретна држава. Савезник може да буде и време.

Пешић: Па ... савезник.

Др Шешел: Сачекајте мало, имајте мало стрпљења. Јел' журите? Ја вас чекам 35 минута у студију, и толико сам се обрадовао када сам вас видео одмах сам прекинуо емисију, а ви сада...

Пешић: Добро, добро.

Неспособан режим

Др Шешел: Стално нешто журите. Обећали су нам неограничено време, уколико разговор буде интересантан. Нема разлога за журбу.

Савезник може да буде и време. Тај савезник није искоришћен. Режим је био неспособан, режим није знао на време да се извуче са војском из Словеније. Режим је дозволио да се та војска упуту без муниције, да заузима пограничне карауле на подручју Словеније. Све су то грешке. Режим није на време евакуисао касарне у Хрватској.

Пешић: Па што сте подржавали такав режим, господине Шешел, са таквим грешкама?

Др Шешел: Тренутак, молим вас. Зар шта треба да уништим државу до краја? Да растури државу?

Пешић: Коју државу?

Др Шешел: Ту државу, Србију.

Пешић: Зашто би се држава Србија, говорили сте сада о Словенији.

Др Шешел: Па растурали сте је госпођо Пешић.

Пешић: Ја растурала Србију?

Новокомпонована држава

Др Шешел: Сачекајте мало. У то време још није постојала Словенија. Ви третирасте Србију, Хрватску и Словенију као нешто што је равноправно. Као нешто што је објективно увек постојало. Словенија тек сада постоји као држава. Никада раније није постојала. А ви сте увек били спремни да је прихватате као нешто што је равно Србији. У томе јесте проблем. Словенија тек сада постоји, после милион година постојања човечанства и после 10.000 година писане историје. Тек сада Словенија постоји као држава.

Пешић: Какве то везе има?

Др Шешел: То је веома важно.

Пешић: Да ли је Словенија постојала или није постојала.

Др Шешел: Ви сте Словенију и 1880. и 1989. и 1991. третирали као нешто равноправно Србији.

Пешић: Чекајте молим вас, само...

Др Шешел: Сачекајте, полако, полако

Пешић: Поводом Словеније.

Др Шешел: Полако само.

Пешић: Колико ја знам господин Милошевић је истерао Словенију и рекао Словенија може да иде.

Др Шешел: Није је истерао, у томе и јесте проблем што је није истерао.

Пешић: Повукли су издајничку ЈНА, у јулу месецу 1991. године. Повукли војску и ослободили Словенце да служе војску. Молим вас...

Др Шешел: Шта је требало, задржати војску у Словенији? Шта је требало, на силу терати Словенце да остану са нама у заједничкој држави? Је ли то требало? Значи издајнички...

Пешић: Ако ја нисам третирао...

Др Шешел: Издајнички потез може да буде што на време није војска повучена из Словеније.

Пешић: То је било издајништво.

Водитељ: Госпођо Пешић једно питање,

Др Шешел: Молим вас, нисам завршио.

Водитељ: Изволите.

Др Шешел: Госпођа Пешић ми је у реч упала, ја њој нисам. И ово је све заправо наставак мог коментара који сам започео након што је она одговорила на питање.

Антисрпска ЈНА

Што се тиче западних Срба, они су сами ослободили своју територију, упркос напорима ЈНА. Ја сам предводио 2. маја 1991. године марш Срба на Плитвице, у коме је Југословенска народна армија седам барикада поставила. Ми смо барикаде или пробијали или заобилазили. Кроз шуму, планинским стазама. Ја сам сведок да је армија била супротстављена настојањима српског народа. Она је ушла у рат тек онда када су Хрвати почели да убијају њене војнике, да опкољавају касарне.

Армија је спасила Хрвате опкољене у Борову Селу још веће погубице од оне коју су доживели. Она је после два сата борбе упала у Борово Село, развојила Србе од Хрвата и спасила преостале Хрвате, који умало да буду сви уништени. Напали су Борово Село. Ми смо имали наше добровољце који су се истакли у тим борбама, па можете из тога извучи закључак да сам веома добро информисан.

Када је армија нападнута, ушла је у рат, али то је већ било дубоко у лето 1991. године. До тада је скоро сва територија Републике Српске Крајине била ослобођена.

Пешић: И ко је руководио, извините, том ЈНА?

Др Шешељ: Сачекајте мало, мало стрпљења.

Пешић: Па питам.

Др Шешељ: Режим из Београда је руководио Југословенском народном армијом.

Пешић: Јесте, ви сте тада подржавали тај режим.

Различита гледишта

Др Шешељ: Јесте, почео сам га подржавати онда када је почео...

Пешић: Када је брљао.

Др Шешељ: Када је режим почео да ратује за западне Србе. Када сте ви и ваши садашњи коалициони партнери делили летке, и позивали на дезертерство војнике и резервисте Југословенске народне армије

Пешић: Ја не знам за те летке. Нисам никакве летке имала да делим, нити сам их делила.

Др Шешељ: Добро, добро госпође Пешић, док сте ви подржавали српске непријатеље и док сте тврдили да је то Хрватска...

Пешић: Нисам подржавала никога.

Др Шешељ: И признавали хрватске авнојевске границе, ми смо чинили све што је у нашој моћи да се помогне западним Србима.

Знате, човек може нешто да покуша, па да не успе. Па да опет има извесну моралну satisfакцију, учинио је све што је могао у датим околностима, али није успео.

Пешић: Погрешно сте чинили и уништили сте Србе.

Др Шешељ: То није било погрешно.

Пешић: То није спорно, јер су резултати...

Др Шешељ: То није било погрешно. да је овде био консензус око мобилизације...

Пешић: Резултати показују.

Пета година

Др Шешељ: Па немојте, ви сте растурали Србију. Ви сте 9. марта растурали Србију, када је режим водио исправну политику. Ви сте тада растурали Србију. У дослуху са српским непријатељима ви сте већ тада разбијали Србију.

Пешић: Јаooooоо, ...

Водитељ: Будите љубазни...

Др Шешељ: И још једна ствар. Како то, госпођо Пешић, да ваш Грађански савез непрекидно следи политику Американаца и других западних сила? Шта год су Американци поставили као свој захтев српском народу ви сте подржали.

Пешић: Ја ни један.

Др Шешељ: Никада ни једане критичке речи нисте изговорили о америчкој политици.

Пешић: Апсолутно није тачно. Апсолутно није тачно то што говорите.

Др Шешељ: Сачекајте, како није тачно?

Пешић: Знам, али немам времена да 100 година слушам...

Др Шешељ: Сачекајте. Слушајте бар 50 година, млада сте жена, па сачекајте мало. Мало стрпљења.

Пешић: Првих 50 књига могу да читам.

Др Шешељ: Могу вам ја све те књиге са поштом поклонити

Пешић: Добро.

Др Шешељ: Да читате и то би вам била најпаметнија духовна инвестиција.

Пешић: Јесте, када још буде дошло до 100 књига онда ћу да почнем да читам.

Др Шешељ: Како то да сте сваки антисрпски потез овде подржали. Како то да су ваши гости били Гликман, Леви, Јанг и остали?

Пешић: Ја мислим да су сви ваши потези били апсолутно антисрпски. Ту су резултати и то је...

Др Шешељ: Добро, после ћемо разговарати о мојим потезима. Сада разговарамо о вашим потезима, госпођо Пешић.

Пешић: Ја мислим да су ваши антисрпски.

Др Шешељ: У ком случају сам потпомогао неку антисрпску акцију?

Пешић: Све су то антисрпске акције.

Др Шешељ: Која је антисрпска акција?

Пешић: Све које сте ви помагали су били антисрпске...

Др Шешељ: Која је антисрпска акција?

Пешић: Знате шта о вама мисле избеглице. Не могу да вас смисле.

Србе заобилазила Алију обилазила

Др Шешељ: А што ви мало не разговарате са тим избеглицама?

Пешић: У кући ми живе избеглице па знам шта мисле.

Др Шешељ: Ма пустите ви то. Што нисте отишли у Републику Српску некада? Што нисте отишли у Републику Српску Крајину? Што тамо нисте разговарали с тим народом?

Пешић: Разговарам стално, сваки дан.

Др Шешељ: Када сте били у Републици Српској, госпођо Пешић? Би-

Радо виђен гост
у муслиманском Сарајеву

ли сте у Сарајеву, били сте код Изетбеговића.

Пешић: Нисам нигде путовала.

Др Шешељ: Били сте код Изетбеговића у Сарајеву, а нисте били у Републици Српској. Зар то није најбољи доказ.

Водитељ: Јављају нам из режије да имамо слушаоца на вези, ми ћемо ово у продужетку наставити. Хало.

Др Шешељ: Слушалам је одустао.

Водитељ: Изгледа да је одустао од чекања.

Пешић: Па није могао више да издржи.

Ништа није случано

Водитељ: Госпођо Пешић, иако од своје појаве на политичкој сцени заступате, као што сте видели, многи мисле анационално политичко становиште, наизглед случајно, а кажу да није ништа случајно, нашли сте се у коалицији чији је национални програм изразито окренут ка оним проблемима о којима смо малочас започели тему. Дакле, после три месеца борбе за признавање изборних резултата, догодило се оно да данас можемо да поставимо питање, где се налазимо? Шта је та борба практично донела? Шта је после свега овога што је овде у току дијалога између и господина Шешеља и вас, довело до ових резултата који су помешали вашу становишта? Становишта значи двеју странака које су имале, или три странке рачунајући ту и Демократску странку Србије, које су имале...

Др Шешељ: Демократски центар, стално заборављате тај Демократски центар и он је у коалицији "Заједно". Још увек су у коалицији "Заједно".

Водитељ: И Демократски центар, ако ви кажете. Према томе, то су странке које су имале веома јаке националне програме, наравно различите

од оних које је нудила Српска радикална странка. На који начин сте нашли компромис и шта сада следи?

Српкиња на папиру

Пешић: Знате шта, ја морам да кажем да је мени лично јако досадило ово етикетирање о некаквој анационалности. Прво, заиста не знам ни шта значи бити анационалан. Ја можда могу да претпоставим да поједини људи имају израженији национални осећај, неко можда мање изражено. Шта уопште значи анационалан? Заиста не разумем шта то значи. Има неких људи који не изражавају своју припадност нацији тако што ће да се деру, што ће да вичу: ја сам велики Србин, ја сам ово, оно.

Ја немам потребе за тим. Нико у мојој фамилији не зна да неко није био Србин. Рођена сам у Гроцкој, сви су ми рођени у Србији. Не знам зашто бих ја стално, неки пут урлала као што то многи чине, да сам Српкиња, и никада нисам била анационална. Увек сам живела овде. Обожавам Србију. Борим се за ту Србију. Сигурно да волим свој народ. Не знам зашто се стално потенцира нека анационалност. Стварно не знам шта то значи.

Др Шешељ: Како онда пристајете да је део те Србије у саставу Хрватске данас?

Непознате границе

Пешић: Ја молим да ми ви сада не постављате питање. Мислим да знам шта је Србија и знам да је Краљевина Србија...

Др Шешељ: Шта је Србија и докле је Србија?

Пешић: Ја знам где су границе Србије.

Др Шешељ: Где су? Кажите госпођо Пешић.

Пешић: А онај ко то не зна, као да не зна где му је тело. А они који нису из Србије, као што сте ви...

Др Шешељ: Где су границе?

Пешић: Ви и не знате где је Србија. Е, то је оно.

Др Шешељ: Госпођо Пешић ви немате појма.

Пешић: Не знате где је Србија.
Др Шешељ: Прва српска држава је формирана тамо где је мој отац рођен, а ви то не знате.

Пешић: Јесте. Пре 600 година и пре...

Др Шешељ: Пре колико? Кажите.
Пешић: Да вам кажем, немојте ви нама из Херцеговине да причате где је Србија. То је стварно толико жалосно. Вероватно...

Др Шешељ: Е то је проблем.
Пешић: Вероватно имате тај комплекс и зато морате непрекидно да се дерете.

Др Шешељ: Одсуство историјске свести и познавању историјских чињеница.

Пешић: А сада да одговорим...

"Демократско" дерање

Др Шешељ: А што се дерања тиче, ваљда сте ви познати по том дерању. Ви се непрекидно дерете, и то на градским трговима, и тврдите да сте демократа.

Пешић: Ја кажем дерање о српству није потребно. Према томе, можемо да прескочимо то.

Др Шешељ: Не можемо то да прескочимо. То је кључни проблем. Што ви не знате докле је Србија.

Пешић: Ја мислим да сте се мало пре бунили што сам вам упала у реч.

Др Шешељ: Сада ја вама упадам у реч.

Пешић: Па сада ви упадате у реч, ево...

Др Шешељ: Прихватили смо такав начин разговора, госпођо Пешић. Морате да га трпите.

Пешић: Ево, ја нећу више.

Др Шешељ: Па ја ћу после пола сата рећи да нећу ја више. Али, реците где су границе Србије?

Постизборни протести

Пешић: Молим вас да вам одговорим на ово питање шта је постигнуто овим протестима. Прво, десила се један апсолутни скандал по мом мишљењу. Иако је СПС јавно био признао изборне резултате и за Београд, одједанпут су донели потпуну хистеричну, лудачку одлуку да почну да прекрајају изборне резултате локалних избора у одређеним, пре свега већим градовима. Познато је то.

Ти протести су по мом мишљењу били изузетни значајни, зато што се први пут појавила једна жеља да баш на том еминентном демократском питању наши грађани устану да одбране ту своју политичку вољу. Увек сам сматрала да је страховито важно за одрастање једнога народа да брани баш политичку вољу.

Ту се вероватно ја и господин Шешељ не слажемо, зато што је мој идеал нације политичка заједница. Само политичка заједница заиста представља модерни појам нације. И ту се и зачала једна идеја да ако може неко тако да га згази, тако да ти отме и глас који си дао, да је то највеће понижење које један народ може да доживи. И чини ми се да се ту јавило то право достојанство које су људи осетили. И коначно, однешена је та победа на један смешан начин. Значи, председник Милошевић није имао толико храбрости да и после дуготрајних протеста који су по мом мишљењу, наравно, били неоптребни, јер није била потребна та крађа, да зове ОЕБС да пресуди око локалних избора. Значи, ту је нешто што је готово фантастично, мислим у историји човечанства, па онда опет није признао вољу грађана, значи како је то изгледало. Него смо преко *lex specialis* усвајали ОЕБС-ов извештај, што је готово фантастично. Значи резултат је ипак био да су на неки начин, макар и такав, грађани однели победу, и да су те општине конституисане према томе како су бирачи и гласали. Мислим да је то врло значајно, и да је то нешто што сигурно не може да се избрише и да се каже, ево тога уопште није било.

Водитељ: Из режије јављају да имамо слушаоца на вези. Изволите.

О приватизацији

- Добро вече, пуно поздрава гостима. Имам питање за оба госта у вези ове приватизације. Хтела сам да питам пошто ће приватизација бити у односу на све, па онда сам хтела да питам, шта ту добијају пензионери са чијим парама је пуно објеката направљено. Значи, да су пензионери изграђивали ову Југославију каква јесте, а сада треба да плаћају неким ваучерима а не

Протест 96/97. – постизборни чвор који је пресекао ОЕБС

знам само чијим ће парама да плаћају ако приме 300 динара пензију. Немају довољно ни за основне елементарне потребе. Са три месеца закашњења и остало.

Друго, прошле године, баш овако у пролеће је била скупштина неких 15 дана...

Водитељ: Је ли то друго питање?

- Да, друго питање. Било је них 15 дана скупштина на којој су господа из свих странака била присутна И једна једина тачка дневног реда су били пензионерски проблеми. Донета је одлука са министром Радићем, не знам да ли се господин Шешел сећа тога, да се исплате заостале пензије са каматама, и шта ја знам, па се то неких 15 дана преговарало на који начин, како, шта...

Водитељ: Поставите питање, извините.

- То још ни дан данас није урађено. А сада иде на неко смањивање које се већ применило на пензије. Ја мислим да пензија...

Водитељ: Ја мислим ако можете да поставите питање.

- На питању шта је урађено, то је питање госпођо или госпођице, опроситите

Водитељ: Све је у раду.

- Питање је шта је урађено у прошлој години? Дато је обећање у Скупштини. Уствари то је закључак, и обавеза на крају крајева нама старима, да се исплати ретроактивно дуг пензионерима. Зашто сада по чијој казни, ми примамо по три недеље закашњења и ово пола пензије, И како ми да опстанемо? Са којим новцем ћемо откупљивати некакве ваучере или деонице, по овој приватизацији? Молим вас има ли неко да мисли уопште на ову сиротињу и на ову старост? Јесмо ли ми ово заслужили од ове Југославије?

Водитељ: Хвала вам, гости ће покушати да вам одговоре на питања.

Ђинђићев атак на правни поредак

Др Шешел: Овај режим већ седам година систематски избегава да спроведе приватизацију. Приватизација је започета по једном веома лошем обрасцу који је својевремено инаугурисао још Анте Марковић, а власт као да се трудила да се таквом приватизацијом сам појам приватизације огади народу. Онда је 1995. године, познатим Ђинђићевим законом, све враћено у првобитно стање. Па су људи који су имали у предузећима по 60% акција, дакле радници, све губили а њихове акције сведене су на 3-4%. Ту је извршен жестоки удар на правни поредак, а то се помало заборавља, чак и у опозиционим редо-

Против правног поретка –
"законодавац" Ђинђић

вима. То је, по мени, много гори удар на демократију и на Устав, на правни поредак, него крађа изборних резултата на новембарским изборима.

И сада режим поново креће са процесом приватизације. Ми смо гледали тај пројекат, разговарали са министром Беком, који је ванстраначки члан Владе. Ја не могу да хвалим тај његов пројекат, али могу да кажем да је то до сада најбољи пројекат са којим је режим изашао у јавност. И да смо спремни да о њему разговарамо. Наравно имамо читав низ примедби и сугестија које ћемо саопштити у јавној расправи и у скупштинским дебатама. Али, тај пројекат не предвиђа ваучере и не предвиђа доделу деоница. Тај пројекат предвиђа продају, односно куповину деоница. То је оно што је у свему овоме добро, уколико та продаја буде успешна, а проблем је што није ороченена и што још нису неки тржишни механизми узети у обзир, нити је предвиђено да се деонице продају и за стару девизну штедњу. Они то остављају само за оно што се не прода у првој фази приватизације, па после то може да иде и за стару девизну штедњу, што је погрешно, јер стара девизна штедња мора да се третира као готов новац.

Шарене лаже за пензионере

А што се пензионера тиче, режим је у предизборној кампањи обећао да ће до Нове године исплатити све заостале пензије. То није био састајак свих странака нити, скупштинска одлука, него одлука Владе Србије која није спроведена. Обећање није испуњено. Пензије опет касне скоро пуна три месеца, како смо већ констатовали на почетку ове емисије.

Пешић: Ја сам била у Скупштини када смо донели одлуку да се пензионерима ретроактивно исплати одређена сума новца. Тада сам у скупштинској расправи поставила питање, мислим да је то било око 600 ми-

лиона, не могу тачно да се сетим сада, и да смо многи од нас посланика већ тада указивали да је то једна најобичнија лажа, да то никада неће бити исплаћено. И питали смо одакле ће уопште да нађу та средства, када се то пензионерима обећава. Наравно, они су рекли да ће у року од две године, чини ми се, у року од 24 месеца да то исплате. Међутим, до сада нису ништа од тога исплатили. Већ је и онда било јако сумњиво. Нису могли да дају ни један једини конкретан одговор одакле ће да нађу средства за то. Значи, то је било једно замајавање. Била је лажа. И показало се да за све ово време није ништа исплаћено.

Ретроактивни закон

Не верујем да ће бити било шта исплаћено.

Што се тиче закона о приватизацији, ја бих се ту сложила са господином Шешелем, да је то тако било. И тај закон који је правио, који је био ретроактиван, ја сам иначе велики противник ретроактивних закона

Др Шешел: Па јели то Ђинђићев закон?

Пешић: Који мислим да су се толико уврежили да у Скупштини Србије нема готово ни једног закона више који доносимо а који није ретроактиван. Иначе, свако онај ко је правник, разуме да је то нешто што се апсолутно не може дозволити чак ни из општих друштвених интереса. Не могу закони да буду ретроактивни. Прво, то значи потпуну несигурност грађана, пословања, било чега.

Јесте, тачно је да је 1990. године извршен део приватизације био обављен, а онда је практично све обустављено, и сада је донет нови закон. Ја мислим да је то оно што је највише проблематично

Др Шешел: Није још донет, спрема се.

Недовршене реформе

Пешић: Добро, спрема се, нацрт закона и предлог, који је сада на расправи. Оно што ми се чини да је проблем са тим законом је тај да он не прави никакав амбијент око себе. Ја не верујем да можемо да направимо успешну приватизацију, ако је репимо земља споља потпуно блокирана. Ми не можемо да идемо на реструктурирају ако не можемо да добијемо одређене инвестиције, или ако не знамо где ћемо да нађемо новац. Тако ми се чини да је то извучено као један, то се зове реформа, међутим ја ово под реформама подразумевам један низ потеза који морају да се направе да би те реформе биле успешне. Оно што се код нас дешава извуче се један рецимо, назовимо приватизација, реформски потез, други уопште изостану, и као и некада за време Тита и све ово време, све су наше

реформе пропале због тога што се оне нису спроводиле у целини. Него једну извуче, онда то пропадне, за ту годину испричао да иду реформе а од тога нема ништа. Чини ми се да у овом закону стоји на једном месту, колико сам га ја гледала, да један део уплаћивања у оне фондове за развој, да неких 25% треба да иде у пензионе фондове. Шта то значи конкретно, не могу да протумачим, али једино што могу то је да заиста саучествујем у овоме што је госпођа пензионерка рекла, јер заиста је ужасно велика срамота да наши стари људи немају безбедну старост, него заиста живе као обични просјаци. Ја верујем да када се промени један потпуно неефикасан привредни систем, који није умео ни да рукује са пензионим фондovima, нити са другим стварима, да је једно од првих питања да се стабилизује пензиони фонд. И да пензије заиста стижу на време, и оно што бих ја додала, по нашем програму, требало би и направити колико смо ми рачунали нешто мање распоне у пензијама него што су сада.

Др Шешел: Имао бих само још једну примедбу. Ево, у овом дијалогу непомирљивих констатовали смо да се госпођа Весна Пешић и ја слажемо, сигурно по једном питању, а претпостављам да ћемо се сложити и по још једном. Да се слажемо по питању процене овог Ђинђићевог закона, да је то у сваком случају био удар на правни поредак.

Пешић: То не знам, да ли је то Ђинђићев закон?

Држава грађана без аутономија

Др Шешел: Ђинђић га је предложио у Републичкој скупштини. То је била иницијатива посланичке групе Демократске странке, коју је сам Ђинђић образлагао, ако се сећате.

Претпостављам да ћемо се сложити по још једном питању. Да Србија

треба да буде заиста и фактички уређена, како је то прописано Уставом, као држава грађана. Да су сви грађани равноправни, и да је Србија дефинисана као држава грађана, да би у пракси морала да буде таква. Надам се да се слажемо по том питању.

Пешић: Ма сигурно.

Др Шешел: И онда ме чуди како подржавате аутономашке захтеве из Војводине? Како сте у стању да уђете у коалицију са коалицијом "Војводина", како уопште можете да наступате са пројектом војвођанске аутономије. Ако имамо државу грађана, шта ће нам онда аутономије. Шта ће нам аутономни статуси. Аутономним статусима се губи принцип државе грађана.

Пешић: То је сада потпуно друго питање. Надам се да можемо да идемо даље. Можемо и о томе касније. Мислим да је то потпуно друга тема.

Др Шешел: Ову смо тему разјаснили

Пешић: Не нарушава уопште принцип грађана, зато што ви имате грађанске државе где имате аутономије. Не можете рећи да је Аустрија грађанска држава. Значи да су сви грађани равноправни.

Др Шешел: Чегат?

Па решимо, у Аустрији ипак имате Тирол. Према томе некакве аутономије. Не мора да значи да се укида једнакост грађана, тиме што би постојале одређене аутономије.

Др Шешел: На који Тирол мислите?

Пешић: Па на јужни Тирол.

Др Шешел: Јужни Тирол је у Италији, није у Аустрији.

Пешић: Па добро у Италији. Или да узмемо Белгију, која је такође, састављена од две националне заједнице, али се поштује грађански принцип. Значи, не мора да...

Др Шешел: Али није федерално уређена држава и немају територијалну аутономију.

Пешић: Федерално јесте уређена.

Др Шешел: Молим вас полако, полако...

Пешић: Јесте федерално уређена.

Др Шешел: Полако. Да размотримо ово питање Војводине. Како Војводина може да има аутономни статус ако тамо живи већина Срба? Ви се залажете за аутономију.

Пешић: Па какве то везе уопште има? Не морају, пазите...

Др Шешел: Па молим вас. Шта значи то аутономија?

Аутономашка свирка

Пешић: Ево, господине, зато што аутономије уопште не морају да израстају по етничком принципу. Чак сам ја велики противник, да се стварају аутономије по том принципу. Аутономије могу да израстају из разних других разлога, историјских, рецимо, да неки део има одређене потенцијале, да је пољопривредни, да има одређене културне карактеристике

Др Шешел: Што онда Шумалију не припојите војвођанској аутономији?

Пешић: Не знам може и тако да буде, што да не? Мислим уопште нема проблема никаквих.

Водитељ: Питање односа гостију према коалицији "Војводина" већ је стигло пре почетка емисије. Из режисе ми јављају да имамо слушаоца на вези, али ћемо на ова питања морати такође да замолимо наше госте да дају своје мишљење.

Добро вече, изволите.

- Добро вече. Једно велико поштовање гостима у студију, посебно господину Шешелу.
- Водитељ: Хвала лепо.

О такси на бројило

- Господине Шешел, морам да вам кажем да се други политичари не наљуте, мени се чини да сте ви један најпаметнији човек на политичкој сцени. И најотворенији. Мени се свиђа када лепо из главе говорите. Овде је једна пензионерка, али ја нећу о пензијама. Доста су око пензија плакали, и мени не вреди да плачем јер ја сам то исто. Питала бих за деџи додатак. Дугују нам од прошле године осам месеци и три месеца од ове године.

Др Шешел: Десет месеци колико ја знам.

Пешић: Ја бих предложила да господин Шешел повуче некако онај свој закон за који је гласао да плаћамо, то сам му рекла и у прошлој емисији, да плаћамо телевизијску претплату уз струју, и да је господин Комраков једина институција која има сигурну плату, 490 милиона су добили.

Др Шешел: А како да плаћамо телевизијску претплату?

Пешић: Знате шта, ја предлагам да и они буду мало несигурни, исто као што су и деца, као што су и пен-

Електрична бројила – непресушни извор прихода СПС-а

Радикали у Скупштини – још 1993. године имали су законску иницијативу да се укине такса на бројило

зионери. Не видим никаквог разлога да они имају тако сигурне плате а да немамо дечје додатке, ја бих предложила: хајде да онда вежемо уз струју и дечји додаток. Ја бих то више волела. Важније ми је него да они буду толико сигурни а да свој посао као што знате уопште не обављају како треба. Једини који немају никакву бригу ни око пензије, ни око плата, ни око дечјег додатка су они. Зато мислим да је то једна привилегија која је потпуно бесловесна а коју сте ви помогли. Мало пре је Ђинђић нешто погрешно, а видим да сте и ви грешили у вашим...

Др Шешел: То није тачно, госпођо Пешић.

Пешић: Наступањима и то је врло жалосно што сте томе потпомогли.

Др Шешел: Ви никада нисте изашли са законским пројектом да се од рачуна за струју одбија на свако дете рецимо један новчани износ. То би био изванредно добар закон, ми радикали бисмо га сигурно подржали. Дакле, породице које имају једно дете да им се одбије толики и толики проценат, са двоје деце толики и толики проценат, са троје деце толики и толики проценат. Уосталом, то би било у складу са програмом Српске радикалне странке за подстицање natalитета у Србији. Ми сматрамо да таквим материјалним олакшицама треба подстицати људе да имају што више...

Пешић: Па што нисте предложили него сте ставили таксу на бројило.

Радикали против таксе

Др Шешел: Молим вас, па ми бојкотирамо рад Скупштине већ одавно. Што се тиче таксе за бројило, поставља се питање треба ли да постоји та такса или не. Ми смо још 1993. године рекли да смо спремни, за укидање таксе, уколико још постоје странке које ће то да подрже. Имали смо законску иницијативу, да се потпуно укине та такса и да државна телевизија иде на тржиште.

Пешић: А претходно сте изгласали...

Др Шешел: Молим вас, гласало се **Пешић:** Па одредите се, јесте ли гласали или нисте?

Др Шешел: Сачекајте, мало стрпљења. Немојте...

Пешић: Чекајте, одговорите ми, јесте ли гласали или нисте?

Др Шешел: Госпођо Пешић, сачекајте, што сте тако нестрпљиви?

Пешић: Нисам нестрпљива, него гласали сте. Што сада да се препиремо око нечега...

Др Шешел: Немојте, ни мање странке ни већег нестрпљења. Немојте госпођо Пешић, полако...

Пешић: Па добро, мислим немојмо о томе. Не можемо сада да причамо о злочинима.

Др Шешел: Може и о злочинима.

Пешић: Па добро, зато кажем нећемо се вређати.

Др Шешел: Зашто би то мене вређало? Ако ви кажете да сам ја злочинац ја бих се тиме поносио, немојте се вређати.

Водитељ: Ја молим госте да мало

Др Шешел: Само ово да кажем, добро, мислим омакло се госпођи Пешић, ја се не љутим. Није битно.

Водитељ: Изволите господине Шешел.

Владини струјни удари

Др Шешел: Битно је ово. Такса на телевизију се увек плаћала, од када постоји телевизија у Србији. Али, плаћала се на један скупљи начин, тако што је инкасант ишао од врата до врата, наплаћивао, па је 1% ишао и њему за услугу. Па је некада 3-4 пута морао на једна врата да позвони, да закуца, да би наплатио таксу. А Скупштина Србије је 1993. године донела закон. Дакле, када већ постоји такса спреман сам да разговарам о њеном укидању. И подржаћемо укидање таксе. Имали смо предлог закона 1993. године да се укине такса. Али док постоји такса ништа нема паметније него да се плаћа уз рачун за струју. Зашто би посебно ишао инкасант од врата до врата када је овако јефтиније. Није проблем како се плаћа, проблем је што је Влада Србије целе 1994, 1995, 1996 до неба дизала цену струје и висину таксе. Да је данас такса на телевизор 1 ди-

нар или 2 динара, нико се не би љутио. Али такса на телевизор је негде више од 20 динара. Па се још плаћа такса за руднике, такса за железницу, вероватно има још нешто, а народ то све онда колоквијално вербално назива таксом за телевизију.

Pro et contra

Пешић: Не, ја мислим да је проблем не само у томе што се једној институцији омогућава таква сигурност, за разлику, сво чули смо, велике несигурности свих других грађана, сем радио телевизије Србије, него реч је о томе да је то неправедно да се везује за струју. И овај инкасант који не може да долази, обично је то био поштар који је доносио претплату, бар ја знам да смо тако плаћали.

Др Шешел: Па је ли био поштар?

Пешић: Код мене је то био поштар, није био никакав посебан...

Др Шешел: У Београду су то.....

Пешић: Ево због чега, зато што ја као грађанин могу да једноставно не платим то. Могу да немам телевизор. Могу да будем сиромашна. Могу да немам ништа. Има људи који немају ни радио ни телевизију, али ако имају струју они то морају да плаћају. Ја рецимо, можда немам ни једно ни друго у кући. Можда неко нема. А мора да плати ту таксу, чак и ако не може ништа од тога да користи. Према томе, то је нешто што не може да се веже тако као што ви предлагате, зато што коначно ипак нарушава неку слободу човека да рецимо нема ни радио ни телевизију.

Др Шешел: То није тачно.

Пешић: Значи то је једна врста принуде и ограничава слободу човека да он одлучује сам о томе. Он може да баца кроз прозор и радио и телевизију, шта ће му то.

Др Шешел: Али он не плаћа таксу на гледање.

Пешић: Плаћа.

Др Шешел: Него на могућност гледања госпођо Пешић. То је такса.

Пешић: Али он неће, дозволите да он има права.

Др Шешел: Ма молим вас.

Пешић: Знам, дозволите, рецимо није стварно било тако раније. Ако имате телевизор и радио, сећате се било је и контролори, ви сте могли да их позовете да вам запечате телевизор и онда после тога, запечаћен је телевизор. Значи, немате телевизор и не плаћате претплату. Са куповином телевизора одмах је стизало Радио телевизији, да вам доставе претплату. И то је била некаква слобода. Значи купиш телевизор и плаћаш претплату када га немаш када га запечатиш, не плаћаш претплате.

Др Шешел: Прво, то је могло некада, док није било увоза телевизора из иностранства. Сада је то практично немогуће, јер се огромна количина телевизора увози а скоро ни један се не производи у нашој земљи. И са друге стране, ви плаћате читав низ других такси а нико вас не пита да ли користите право које проистиче из таксе. Да ли ћете ви то право користити или нећете, то је ваша ствар.

Овде можемо само принципијелно да се сложимо

Пешић: Право јесте једно лично право.

Др Шешел: Да се такса потпуно укине,

Пешић: Апсолутно.

Др Шешел: Али док постоји та такса морају сви да је плаћају.

Пешић: Наравно да морају

Др Шешел: Зашто бих ја уреднио плаћао а ви не плаћали.

Пешић: Не, не. Ми сви уредно плаћамо због тога што би нам укинули струју.

Превисока такса

Др Шешел: Е, па молим вас, али мора држава на неки начин, све док постоји такса, принудити грађанина да плаћа. Како ће га принудити? На најефикаснији начин. Овај начин је ефикасан.

Овде је проблем што је сувише велики износ таксе. 1993. године када је закон усвојен, такса је била у безначајном износу. Није била ни динар данашњи, ни десет пара можда. Проблем је што је сада такса виша од 20 динара. Да је такса сада 1-2 динара...

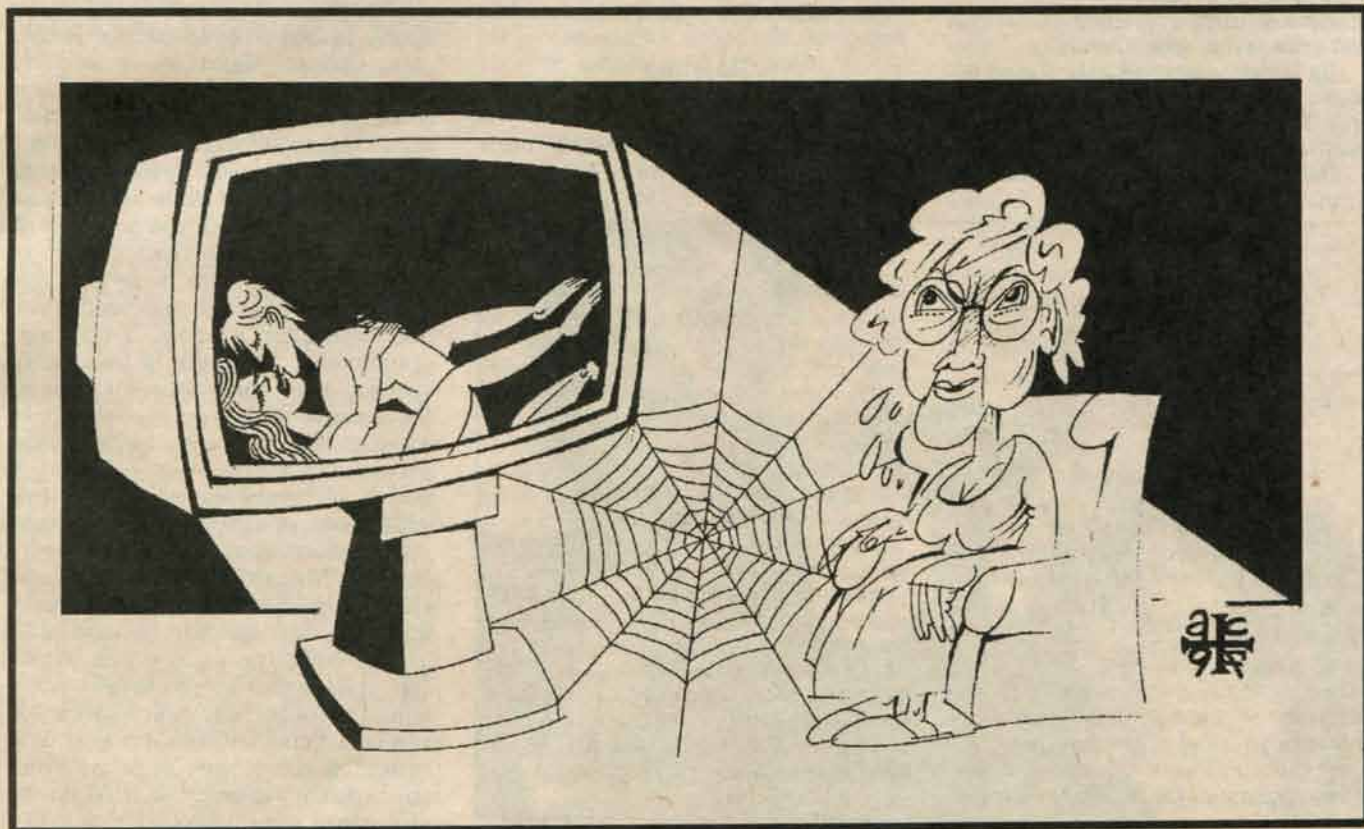
Пешић: Ја мислим да је проблем...

Др Шешел: Само је висина таксе проблем.

Пешић: Мислим да је проблем и у томе што...

Др Шешел: А друго, можемо расправљати о статусу државне телевизије, о програмској шеми, о начину управљања итд. Све је то другачије.

Пешић: Висина и начин, и како је то везано, да, али ту онда грађани заиста не остварују баш никакав ути-

цај. Према томе плаћају нешто што може да буде против њихових интереса.

За отворену телевизију

Др Шешел: И по том питању се потпуно слажем, али треба формирати вишестраначки управни одбор. Телевизија мора свима бити отворена. Структура управног одбора треба да одговара структури Народне скупштине. Све је то у реду. Али, овде је проблем, не начин наплате, него висина таксе.

Пешић: Ја мислим да је баш начин наплате. Мислим да је проблем начин наплате...

Др Шешел: Чекајте, видите сада...

Пешић: Јер не може да се везује за струју...

Др Шешел: Зашто не може да се везује за струју када се и струја плаћа држави?

Пешић: Нека стиже рачун онима који имају телевизор и радио апарате, ето.

Др Шешел: То није рачун за услугу, јер се не мери колико ко гледа тај програм. Не мери се. Да је рачун за услугу морало би да се мери. То се измери, да гледам два сата, пошто је не гледам много телевизију.

Пешић: То је мени услуга.

Др Шешел: Вама би се мерило 8-9 сати дневно, пошто ви гледате и у поноћним часовима, па занте и за неке програмске садржаје за које ја не знам.

Али, пошто се не мери количина колико ко од нас гледа и нити се мери колико ко гледа.

Пешић: Добро је што имам ТВ, али има људи који немају.

Др Шешел: Молим вас, можда неко не гледа никако државну телевизију, можда гледа само приватну телевизију.

Пешић: Па зашто би онда уопште плаћао то?

Др Шешел: Слажем се да се такса треба укинути.

Пешић: Што да плаћа? Онда се слажемо.

Др Шешел: Док постоји ово је најбољи начин наплате.

Пешић: Добро, то је друго питање. Ја се слажем да се укине.

Др Шешел: Да ли се сећате нашег законског пројекта да се укине такса?

Пешић: Значи, слажемо се случајно.

Др Шешел: Да ли се сећате да смо то имали на дневном реду?

Пешић: Накнадно.

Др Шешел: Не, упоредо с тим.

И даље непомирљиви

Водитељ: У току је дијалог непомирљивих. У дијалогу непомирљивих др Весна Пешић председник Грађанског савеза и др Војислав Шешел председник Српске радикалне странке и градоначелник Земуна, покушавају да, свако са свога становишта, сагледају акутно стање у политичком, цивилизацијском, верском, религијском, историјском, социјалном, културном и традицијском нивоу средине у којој живимо.

У студију је пре почетка емисије стигао велики број питања. Нека од питања начели смо у првом делу разговора. Међутим, како је намера емисије да се овом приликом прокоментаришу и неке области везане за садашњост а и за будућност, ја ћу искористити гостовање др Весне Пешић и др Војислава Шешела да поразговарамо и на ту тему. Али, пре него што пређемо на ту тему ево, из режије јављају да имамо слушаоца на вези. Добро вече, изволите.

"Заједно"

и паралелни споразум

- Добро вече, овде ученик са Новог Београда, III Земунске гимназије, Вуковић Ненад. Поздрављам го-

Јасна порука лидера коалиције "Заједно"

сте у студију, а посебно госпоњу Пешић. Овде бих истакао њену странку такође као једну од најбољих странака тренутно од свих политичких странака у Србији, посебно због саме чињенице да се 7 година, значи од 1990. године, од почетка вишестраначја у Србији, залаже за једну антинационалистичку политику. Поставио бих јој питање у вези са најактуелнијом верификацијом споразума између Београда и Пала, између Савезне Републике Југославије и Републике Српске. Да ли ће тај споразум угрозити независност Босне и Херцеговине и како ће утицати на развој српског народа, на развој српске свести? И какав ће коалиција "Заједно" став заузети на том споразуму уколико дођу на власт ове године?

Пешић: Ја мислим да је ово добро питање. Ево и у програму Грађанског савеза стоји да везе између Републике Српске и Југославије, треба да се развијају на добробит, пре свега, српског народа у Републици Српској. Значи, ми се према томе односимо са једном дужном пажњом. По нашој процени, Срби су у великој мери били злоупотребљавани а то више не смемо да чинимо и да ти договори и споразуми треба да буду у корист српског народа у Републици Српској. Нарочито у погледу културних и других веза. Културне везе су изузетно важне. Мени се чини да овог пута је опет била у питању политика.

Социјалисти су опет покушали да праве раздор у руководству Републике Српске. Чини ми се да је то стално та једна иста стратегија која се види, а то је да се влада уз помоћ прављења раздора. Прави се раздор у Републици Српској, прави се раздор у Црној Гори, и онда се на тим раздорима извлаче поени за опстанак на политичкој власти. Дакле, не да се ради за добробит тих људи који живе тамо, него се ради за добробит једног одређеног режима. То је моје становиште, а мислим да би свакако требало што више развити те везе. Не мислим да је овај споразум, лош. Колико сам га видела, он се у свом уводном делу закљиче у Дејтон, у Босну и Херцеговину, према томе нема тамо ничега што би узнемирило, посебно мислим на међународну јавност. Мислим, ту има неколико кршења Дејтонског споразума, специјалне везе су предвиђене и мислим да сам споразум који је већ потписан, није довео ни до каквих поремећаја у том погледу. Али, наравно питање искренности једне стварне бриге или је реч о томе да се одређени противници униште, а да се доведу на власт они који подржавају режим.

Мирођије у Републици Српској

Др Шешел: Ја бих имао овде једну примедбу. Мислим да се режим из Београда директно мешао и изазивао раздор у руководству Републике Српске у време жестоког сукоба између цивилне и војне власти. Режим је држао страну инструментализованим првеним генералима из Хан Пијеска, и када је власт у Републици Српској завршила тај обрачун и посмењивала напоскон те генерале, који су се одметнули три године, и нису никога живог слушали осим Београда, и који су радили против Републике Српске, консолидавала је своје позиције.

Ово сада што се дешава са Биљаном Плавшић није из Београда диктирано. Нити је реч о неком раздору. Ту се одметнула Биљана Плавшић као појединац и нема никаквог утицаја никаквих упоришта и државним и политичким структурама Републике Српске. Она је практично сада потпуно изолована у Бања Луци. Може да се оглашава преко средстава јавног информисања, одржава састанке са представницима западних сила, али практичног политичког утицаја у Републици Српској нема и понаша се као једна сујетна девојка, која покушава да заштити оно што јој нико уствари и не угрожава.

Када је већ овај гледалац поставио овако добро питање, дао је једну лепу карактеризацију Грађанског савеза странке госпође Пешић. Мислим да је то једна веома лепа странка. Могао би о њој да причам све у суперлативима, али има само једну ману, нема гласача, нема упориште у јавности.

Шверцовање уз Вука

Поставио бих ја једно додатно питање госпођи Пешић. Како је то успело њеној странци Грађанском савезу, и како је то својевремено успевало Парошком са његовом Народном странком, па Војиславу Коштуници са Демократском странком Србије, Душану Михајловићу са Новом демократијом, да користе политичку снагу и утицај Српског поркета обнове и да се на његовим племима дочепају посланичких мандата? Опште је то познато да ни једна од ове четири странке самостално на изборима не би ништа урадиле, да нису имали ту покретачку машину у Српском покрету обнове и Вуку Драшковићу? Потсетио бих госпођу Весну Пешић, на изборима 1992. године њена странка је имала мање гласова него странка Мирка Јовића. а 1993. године је постала парламентарна, јер им је Вук Драшковић поклатио два посланичка мандата. Непрекидно им тако поклања.

На који ви то начин убеђујете Вука Драшковића да вам даје мандате, и он дели на све стране капом и ша-

ком? И сада ево, на овим изборима је поклоњен мандат. Овога пута је изгледа Ђинђић, од свог ресурса, дао и Драгољубу Мићуновићу да буде посланик у Савезној скупштини? Тај механизам ме интересује. Сматрам да је то једна велика ваша способност да изманипулишете Вука Драшковића. Ја вам се дивим због те способности али бих желео ако можете да то јавно и објасните?

"Угледна" странка

Пешић: Ја мислим да није потребно да се ви сада нешто посебно забринавате за Вука Драшковића, нити да верујете у неку моју велику манипулативну способност да неког изманипулишем. Нити сам се икада нудила, нити сам покушавала да било кога изманипулишем на ту тему.

Вероватно да је до те коалиције дошло 1993. године због тога што је Грађански савез, као што је мало пре слушаоца и рекао, једна странка која је држала до, пре свега, моралног дигитета нашег народа. А ми смо сами себи рекли: ово је једно тешко време ми ћемо ствари да посматрамо тако да немамо ни једну мрљу, да људима не може да нашкоди. Чини ми се да таква позиција све више стиче угледа и мислим да једно овакво оцењивање Грађанског савеза, као странке, није више сасвим тачно, да све више људи верује у нашу странку и да су видели да смо ми били у праву. Ми смо водили једну тачну политику и коначно су резултати то потврдили. Ми смо у једној хистерiji која је владала, рекли: па чекај, дај да размислимо мало. Дај да видимо да ли је ово стратешки добро. Да ли је ово уопште добро? Ако си рекао у једном моменту стани да размислимо одмах си био изопштен. Ја сам рекла: ево, нека изопштавају али ја се свог разума одречи нећу. Према томе, то је био резултат тога, јер једноставно је подигнута и преко медија једна хистерija где више није било могуће да анализираш једну позицију и да станеш мало да размислиш да ли је можда бољи овај или онај потез. Ко год је би стао, он би био екскомунициран. Ја мислим да је то време прошло, да улазимо у један дуги нови период када ће се управо ценити по томе, да водимо једну рационалну политику у нашу корист. Мени се чини да смо водили до сада политику стално на нашу штету. И када се стави та црта видимо да сте водили на нашу штету. Ја сада кажем нисмо ми ни малоумни, ни неспособни, па хајде да пробамо да се тако договоримо да волимо политику у нашу корист а не туђу. Јер испада да су сви боље прошли, него што смо ми прошли. Значи, да је разумност можда оно поверење које грађани Србије имају у виду када рецимо кажу да им је свеједно ко је на власти. Зато што не виде где потиче разум уоп-

ште у овом друштву. Нема тог извора где се улива неки разум.

Ми се већ шест година, сви заједно из опозиције, боримо са режимом, да се направе та елементарна правила игре које свако нормално друштво може да прихвати. Али, за то мора да постоји одређени разум. Међутим, ми не можемо нигде да нађемо, зато мислим да је Грађански савез увек био пожељан партнер зато што је симболизовао управо разумну компоненту.

Нисмо ми никога морали да манипулишемо, ни онда ни сада. Мислим да ћемо убудуће имати далеко већи утицај него што смо до сада имали.

Морална компонента и "поштени" Ђинђић

Др Шешел: Имам још једно додатно питање: ако Грађански савез толико инсистира на моралној компоненти, ако толико држи до морала, како је онда било могуће да уђете у коалицију са Зораном Ђинђићем, који је декларисани противник сваког морала? Који је изјавио на састанку Главног одбора Демократске странке, онај ко жели морал нека иде у цркву да га тражи, нека га не тражи у Демократској странци. Како је могуће да ви тако морални склопите коалицију са неким ко је декларисани противник елементарног морала?

Пешић: Пустите, ја мислим да није реч о овоме о чему ви сада говорите. Ја разумем Зорана Ђинђића...

Др Шешел: Хоћете да кажете да је Зоран Ђинђић моралан?

Пешић: Не. Ја не могу да проценујем, ја нисам до сада имала искуства с тим да је он био неморалан. То није моје искуство.

Др Шешел: Али, не можете ни да кажете да је моралан?

Пешић: Али ја њега не познајем толико добро да бих могла да тврдим...

Др Шешел: Добро.

Пешић: Али је свакако човек од речи и човек скојим може врло добро и рационално да се договори, који је отворен за аргументацију.

Др Шешел: Добро.

Пешић: А оно о чему је он говорио, чак сам и ја то говорила једног момента.

Вук на цедилу

Др Шешел: Хоћете ли ви сада као људи од речи да подржите кандидатуру Вука Драшковића за председника?

Пешић: То је наш договор да СПО има право да кандидује...

Др Шешел: Кога год да кандидује?

Пешић: Не кога год...

Др Шешел: Хоћете ли Вука Драшковића?

Пешић: Али смо очекивали, било је најављено да се...

Др Шешел: А зашто онда Зоран Ђинђић избегава да подржи отворено Вука Драшковича? Он каже: сада се ми боримо за медије, сада се боримо за услове, после ћемо видети.

Пешић: Па ја не знам сада...

Др Шешел: Српски покрет обнове има право да постави кандидата, али после ћемо ми о томе разговарати. То је већ, мало некоректно.

Пешић: Ја мислим да је то био договор да је та кандидатура била очекивана. Друго, ми смо толико пута разговарали о томе да ће се Вук кандидовати? За мене то није никакво изненађење.

Др Шешел: Зашто онда Демократска странка јавно то не подржи? Како ће...

Пешић: Ево, вечерас је Весић подржао јавно ту кандидатуру

Др Шешел: Није подржао.

Пешић: Па јесте,

Др Шешел: Није, немојте. Ако је то била подршка...

Пешић: Па јесте, како да није. Ја сам тако видела.

Др Шешел: Онда, да сам на месту Вука Драшковича, рекао бих хвала немојте ме више никада подржавати. И још једно...

Пешић: Добро, знате шта, нема потребе да ви овде правите интриге у коалицији "Заједно".

Др Шешел: Нема ту интрига. Сачекајте мало.

"Морал је за цркву"

Пешић: Ја сам само хтела да објасним, када сте ви поставили питање, када је он рекао морал је за цркву. Била сам у врло сличној ситуацији, када смо, отприлике пре годну дана, имали некакав чудан раздор у Грађанском савезу, наоко смо важили као људи који се добро слажу. Та друга линија, која је била у Грађанском савезу, мени се чинило исто да је била претерано моралистичка. Значи није реч о моралу. Морал је нешто што је јако важно, али морализам није нешто што је згодно у политици. Ми смо се, некако разишли у томе зато што сам ја сматрала да је сада, када је рат завршен, нормално да се уђе у политичку борбу, да се узму реалности у обзир. А други су сматрали да ми треба да идемо као некакви попови, просветитељи, да идемо околу да моралишемо људима.

Др Шешел: Ко, Српска либерална странка?

Пешић: Е, овде значи... Ја не бих вређала било кога...

Др Шешел: Није увреда ако неко каже да подсећа на попа.

Пешић: Не волим то. Мислила сам да је наша дужност.

Др Шешел: Када се каже да подсећа на допова, хоштаплера, лажова онда је увреда. Када неко подсећа на попа или светитеља онда то нија увреда, немојте...

Пешић: Па добро, али да не помињемо Српску либералну странку,

није потребно. Не мешајмо је у разговор.

Др Шешел: Добро, не бих ја никада вређао...

Пешић: Значи реч је о једном моралистичком...

Др Шешел: Али, надам се да код вас није било фалсификовања гласачких листића као на Ђинђићевим изборима у Демократској странци.

Пешић: Ја никада нисам чула да је било фалсификовања листића.

Др Шешел: Па како нисте чули, па надомесите његову улогу, како...

Пешић: То сте сада овог момента измислили.

Др Шешел: Како се у Градској скупштини расправљало. Јесте ли гледали "Утисак недеље" и тамо се расправљало. Водитељака је поставила питање како је Весић фалсификовао гласачке листиће? И сада ви кажете, ја то измислио на лицу места. Знате ја нисам човек који измишља, нисам маштовит човек.

Пешић: Не, не. Измишљате, ви измишљате. Како нисте маштовити када сте чак, толико сте били маштовити господине Шешел, да сте од неког Романова у Шпанији, неког хоштаплера, примили некакво ордење...

Долгорукова "пронашао" СПО

Др Шешел: Како да не примим одликовање, када ми даје одликовање?

Пешић: Одликовање једног хоштаплера, према томе видите да имате невиђене маште...

Др Шешел: Знате ли колико ја волим одликовања? Немојте да говорите тако, то је Српски покрет обнове лансирао.

Пешић: Ја неки пут мислим да сте ви јако наивни. Подсећате на неко дете.

Др Шешел Романова Долгоруков је Српски покрет обнове први лансирао на српској политичкој сцени. Не заборавите Михајло Марковић, тадашњи посланик Српског покрета обнове, онда...

Пешић: Чекајте, али овај Романов кога сте ви прогласили...

Др Шешел: Па то је тај. Михајло Марковић је рекао да је од Немањића. Ја нисам говорио да је Немањић.

Пешић: Ви сте наивни, и то сте одмах поверовали.

Др Шешел: Па доказано је. Доказано му је порекло и крвно сродство са Романовима.

Пешић: Свашта.

Др Шешел: И оно испитивање у Лондону. Коштану срж су му носили на испитивање. Али, не заборавите, Боривоје Боровић, високи функционер Српског покрета обнове је конзул...

Пешић: Чији?

Др Шешел: Тог Романова Долгоруковог овде у Београду. Званични конзул његов, а ви то изгледа не знате.

Од зла оца и од горе мајке

Ја бих нешто друго питао. Када ви држите до морала, како је било могуће да сте увек пристајали уз највеће српске непријатеље. Прво,...

Пешић: Какве непријатеље?

Др Шешел: Ево сада ћу вам рећи. Сачекајте мало, стрпљења. Уз УЈД-и Бранка Хорвата...

Пешић: Не.

Др Шешел: Па онда уз реформисте Анте Марковића. Па сада када сте имали ове митинге и демонстрације коалиција "Заједно" једно су вас подржавали и Ибрахим Ругова, и...

Пешић: Јаоооо, никада се Ибрахим Ругова није јавио.

Др Шешел: Молим вас, Адем Демаћи је долазио у Београд да са вама разговара и да вам да подршку

Пешић: Није никада разговарао.

Др Шешел: Није са вама лично, али, молим вас...

Пешић: Ама, ни са ким није разговарао.

Др Шешел: Немојте молим вас,

Пешић: Ама...

Др Шешел: Дао је изјаву у "Нашој борби" да је био у Београду и разговарао са вама. То је "Наша борба" објавила.

Ле Пен је српски пријатељ

Пешић: Ја се само питам како вас није срамота да се дружите са оним Ле Пенем који је слао у Хрватску зенге и наоружавао...

Др Шешел: То није истина.

Пешић: Како није истина?

Др Шешел: Ма није истина. Ви измишљате.

Пешић: Ама, то је највећа срамота, ја да то урадим? То је срамота једна.

Др Шешел: Ле Пен је понос Француске и велики је српски пријатељ. Ле Пен се једини јавно супротставио учешћу француске авијације у бомбардовању Републике Српске.

Пешић: У Хрватској су и добровољци били.

Др Шешел: То није истина.

Пешић: У зенгама су били.

Др Шешел: То сте ви измислили.

Пешић: У зенгама.

Др Шешел: То сте ви измислили.

Водитељ: Имамо слушаоца, добро вече, изволите.

● Добро вече, овде ваша стара слушатељка. Иначе и стари опозиционар који је ваш верни слушалац без обзира што су вас годинама сматрали за режимску станицу, али није битно...

Др Шешел: А није била режимска станица?

● Јесте.

Традиционално пријатељство – Ле Пен у Републичкој скупштини

идеолошких флоскула у дугом низу и одсуство сваког опозиционог реаговања на такве њихове ставове.

"Заједно" гори од социјалиста

А што се тиче овог питања о коалицији "Заједно", зашто бих се ја опредељивао? За мене је коалиција "Заједно" конкуренција. Није мој циљ да конкуренција успе, да победи. Ако конкуренција успе, ја пропадам. Ја сам и против режима и против коалиције "Заједно", то су ми политички противници. Сваки њихов успех за мене је негативан. Свака њихова грешка за мене је позитивна, мени отвара шансу. Српској радикалној странци. Ми се боримо да што пре оборимо са власти Социјалистичку партију, све левичарске странке, ЈУЛ, Нову демократију, али се боримо и да спречимо да коалиција "Заједно" дође на власт. За нас ту нема неке битне разлике између левичарских странака и коалиције "Заједно". По националном питању коалиција "Заједно" је још гора. Чак и по питању слободе медија у неким случајевима коалиција "Заједно" се показала много гором и од режима.

Пешић: То је то

Др Шешељ: Тамо где владају на локалном нивоу такође су гори од социјалиста. Ту имам читав низ конкретних доказа.

Пешић: Ја бих само хтела да кажем да је слушатељка на један врло фин начин хтела да каже да је утисак многобројних грађана, а и мој лични утисак, да некако увек постоји веза између Српске радикалне странке и режима.

Др Шешељ: Која веза?

Пешић: Да сте били у коалицији, не формалној него неформалној, зато што су наводно водили добру српску политику. Кад год њима нешто загусти ево српских радикала да их ваде.

Др Шешељ: Како их сада вадино?

Пешић: Ево и сада.

Др Шешељ: Како? Да чујемо.

Пешић: Ево, тако, што рецимо очигледно председник Милошевић, можемо да претпоставимо, планира да се пребаци на место председника...

Др Шешељ: Савезне Републике Југославије.

Без аргумената

Пешић:... Југославије, и хоће да рашчисти ствар у ДПС-у, јер му се чини да нису сви баш ту некако њему довољно лојални и довољно верни. Ко ће први да прискочи у помоћ председнику Милошевићу него, опет Српска радикална странка. Значи, кад год зашкрипи, ту је Српска радикална странка.

Др Шешељ: Је ли вам то аргумент? Имате ли још неки?

Др Шешељ: Ма какви, није била режимска станица.

- Молим вас, хоћете бити љубазни слушалац на овом радију је светиња, демократија је завладала у Србији, па вас молим господине Шешељ да ме саслушате.

Др Шешељ: Шта ћу онда ја овде, ако је завладала демократија?

О коалицији "Заједно"

- Ја сам прво хтела да поздравим ваше госте, госпођу Пешић и господина Шешеља. Прво да поставим питање господину Шешељу. Ви се декларистете да је ваша странка опозициона странка, па сам хтела да вас питам да ли је вама већи проблем коалиција "Заједно" или вам је већи проблем режим господина, друга Слободана Милошевића. Нисам сасвим сигурна знате, морате да се определите, да народ зна шта ви дефинитивно мислите. Јер, нисмо сигурни, ја имам два сина који се друже са младићима који су из ваше странке, који су изванредни другови и нису непријатељи, па бих желела да ти млади људи знају шта ви хоћете о какво је ваше дефинитивно опредељење. Толико за вас.. А госпођи Пешић сам хтела да захвалим за свих оних 88 дана које смо провели заједно, за сву њену енергију,

Пешић: Мени то недостаје.

- Да, јако ми недостаје.

Водитељ: Имате ли питање?

- Хтела сам да је поздравим, да јој се захвалим и само вечерас у "Утиску недеље", господин Ђорђевић Бора Чорба, рекао је да ако коалиција "Заједно" остане заједно да ће то бити ко намазан путер на хлеб,

и глатко ће добити изборе. Ја мислим да је то нека порука господина Ђорђевића. Весна поздрављам вас.

Водитељ: Хвала вам.

Др Шешељ: Када намажете путер на хлеб, па вам испадне из руке увек падне на ону страну која је намазана. Значи да пада на главу. Према томе ако се нешто испусти...

Пешић: Што је то глава?

Др Шешељ: То је глава јер је на врху.

Пешић: То је намазано, то је равно. Што је глава?

Др Шешељ: На врху, то је глава. То је врх.

Пешић: То је равно.

Др Шешељ: Глава је врх, али то је један парламентаран раван кров, госпођо Пешић. Раван кров је ипак кров, је ли тако?

Може да се надзиђује, може да се стави још нешто преко тога.

Пешић: Добро, хвала.

Др Шешељ: Што се тиче ваше радио станице, она је пуне три године била апсолутно режимска и режимска је и данас. Режим је почео мало да попусти тако да се

Водитељ: Господине Шешељ ви седите вечерас у тој радио станици.

Др Шешељ: Сачекајте мало, што се бојите критике ако је аргументована. Сачекајте да чујете имам ли неке аргументе па ако су слаби онда их оповргавајте. Ако су јаки онда хутите и трпите.

То што смо се вечерас госпођа Пешић и ја овде појавили, не значи да сте ви престали да будете режимски, него де је режим мало попустио по питању медија. Ваљда је схватио да је апсолутном контролом самом себи штету нанео. Највише је против социјалиста био онај монопол на државним медијима, непрекидно понављање њихових пропагандних

Пешић: Али сваки пут, нема ни једне ситуације да је било да је режим у шкришћу

Др Шешељ: Дајте још неки аргумент.

Пешић: Кад год су биле демонстрације, сваки пут сте дали подршку режиму.

Друго, измишљате, рецимо, мало пре, да смо се виђали са Руговом, са стали са Демаћијем. То су све саме измишљотине. Значи, ви уствари...

Да ли Демаћи лаже?

Др Шешељ: Значи Демаћи лаже, госпођо Пешић?

Пешић: Не, он се са нама никада није видео...

Др Шешељ: Па чекајте он је дао изјаву у "Нашој борби" да је...

Пешић: Ама човек има права...

Др Шешељ: Молим вас, не спорим ја ваше право да се с њим сретнете, али што онда негирате?

Пешић: Али не, па могу се и сresti, мене није срамота да се сретнем.

Др Шешељ: Па не би ваљда тај Адем Демаћи лагао? Он је нама политички противник али га ценим и поштујем. Он је 27 година...

Пешић: Када је он вама рекао, хајде?

Др Шешељ: У "Нашој борби" је објављено.

Пешић: Да се срео?

Др Шешељ: Па да се срео, да је неколико пута путовао у Београд.

Пешић: Ама није истина то. Он је давао овде изјаву...

Др Шешељ: Госпођо Пешић, он је 27 година робијао као Титов заточеник...

Пешић: Ама ја вам кажем да измишљате, да је у новинама тврдио...

Др Шешељ: Ја га због тога ценим и поштујем, он не би лагао.

Пешић: Овог часа, измислили сте овог часа, да је било у новинама.

Др Шешељ: У новинама је било.

Пешић: Ви како зинете тако лажете.

Др Шешељ: Е то ћу вам показати да је било у новинама.

Водитељ: Ово је дијалог тотално непомирљивих.

Др Шешељ: ... На две тачке, по питању Бинђићевог закона и по питању грађанске државе.

Пешић: Па што лажете?

Протест студената није легитиман

Др Шешељ: Да ја одговорим на ово што је рекла госпођа. Прво што се тиче демонстрација и грађанског протеста. Све време њиховог трајања Српска радикална странка је непрекидно понављала, да је протест грађана оправдан. Да није само мотивисан отимањем одборничких мандата у другом изборном кругу, него националном, економском, и социјалном политиком режима, одсуством демократије, блокадом медија, прогонном опозиције итд. Непрекидно смо инсистирали да грађани имају права на све облике мирних демонстрација и протеста. Осуђивали смо коалицију "Заједно" само због две ствари. Чак када је режим покушао направити разлику између студената и коалиције "Заједно" рекли смо: протест коалиције "Заједно" је легитиман, то су моје речи, политички протест студената није. Они као студенти могу у синдикални протест да иду а не у политички.

Пешић: Добро, то зовите синдикални, нема везе...

Др Шешељ: Није битно.

Пешић: Они су се звали студентски протест. Нису се звали политички него студентски, значи можемо звати и синдикалним.

Радикали против насиља

Др Шешељ: Дакле да је протест коалиције "Заједно" легитиман. Осу-

ђивали смо коалицију "Заједно" због насиља,

Пешић: Каког насиља?

Др Шешељ: Рушења по Београду. Тукли сте грађане на улицама,

Пешић: Које грађане?

Др Шешељ: Многе сте грађане претукли на улицама који мисле другачије. Разбијали сте

Пешић: То је потпуно нетачно.

Др Шешељ: Разбијали сте јавне објекте по Београду.

Пешић: Који су то грађани били претучени?

Др Шешељ: Демолирали сте зграду Политике, демолирали сте зграду државне телевизије,

Пешић: Па немојте, то је смешно да је јајима демолувано,

Др Шешељ: Каква јаја? Јаја су дошла тек после. И јаја сам вам подржао, госпођо Пешић. Али вам камење нисам подржао, јер јаја нису опасна.

Пешић: Да кажем нешто, то је једноставно... Ама ко је наручио камење?

Др Шешељ: Јер када погодите јајетом некога у главу неће му глава страдати.

Пешић: Ето, то је тај безобразлук због чега...

Позив на оружје и туђе заставе

Др Шешељ: Молим вас, пустите те увреде. Па сте позивали на оружје, на пушке на устанак

Пешић: Ко је позивао, ја позивала на оружје?

Др Шешељ: Не, него лидери коалиције "Заједно", лидери коалиције "Заједно", госпођо Пешић.

Пешић: Не, нико није позивао на оружје.

Др Шешељ: Неки лидери коалиције "Заједно".

Пешић: Није, нико на оружје није...

Др Шешељ: Па гледали смо на телевизији, немојте.

Пешић: Па, фино што ви верујете телевизији, знам да ви радите за тај режим и за ту телевизију.

Др Шешељ: Гледали смо на телевизији изјаве. Немојте...

Пешић: А то сте на телевизији видели, аааааа...

Др Шешељ: Па није то монтира, то није могло да се монтира.

Пешић: Па како де се не монтира,

Др Шешељ: То? То не може да се монтира. И зашто сте марширали под немачком заставом госпођо Пешић? Како сте могли да осрамотите Србију марширајући данима под немачком заставом?

Подршка антисрпској политици

А, што се тиче Мила Ђукановића, није ни мало случајно да ви увек подржавате некога ко води антисрпску политику. Подржавате Либерални савез, коалицију Народна слога, Славка Перовића. Све српске непри-

Политички протест студената није био легитиман

јатеље и противнике ви подржава-те.

Пешић: А зашто су они, извините, српски непријатељи?

Др Шешељ: Сачекајте молим вас. Зато што су хтели да одвоје Црну Гору од Србије.

Пешић: Зашто је Килибарда српски непријатељ?

Др Шешељ: Зато што се слизао са либералима, који сматрају да постоји посебна црногорска нација, да Црна Гора треба да постоји као независна држава.

Пешић: Па јесте ли ви жандар? Чему ви нападите из Херцеговине ко жандар?

Др Шешељ: Молим вас, Херцеговина је била прва српска држава госпођо Пешић, прва српска држава Захумље, ... (Нека само сачека слушајте морам да одговорим за Црну Гору.)

Што се тиче Мила Ђукановића...

Пешић: Ја више ништа нећу причати, ево 1 сат је.

Др Шешељ: Госпођо, ја сам вас 35 минута чекао упорно, стрпљиво, знајући да ћете ви доћи. Ви увек долазите.

Пешић: Мало краће.

Мило бритва главни криминалац

Др Шешељ: Долазите на дневни ред, можда. Е, сада, што се тиче Мила Ђукановића, годинама с њим водимо огорчену борбу, прозивамо га за криминалне афере, да је главни криминалац у Црној Гори. Износили смо низ непобитних доказа. Протекао ме је због тога са породицом и најближим сарадницима 1995. године из Црне Горе.

Пешић: То је баш био Момир Булатовић.

Др Шешељ: Не, него Мило Ђукановић.

Пешић: Бога ми ја се сећам да је био Момир Булатовић.

Др Шешељ: Момир је само дао...

Пешић: Момир?

Др Шешељ: Молим вас ко је био шеф полиције?

Пешић: Момир је, бога ми дао изјаву и он је организовао све то.

Др Шешељ: Пустите ви то. Знам ја добро ко је организовао. Па су Ахима Вишњића хапсили због изјава које је дао о Милу Ђукановићу у Народној скупштини. Тада је Ђукановић малте не у пиџами дошао у Народну скупштину да каже да ће Ахим бити ухапшен. Обећао му је затвор због говора у Народној скупштини, и одробијао је пуних пет месеци. Мени су две године забрањивали улазак у Црну Гору. Свих осам наших посланика су брутално избацили из Народне скупштине Црне Горе, Нису могли међу њима да нађу некога издајника попут Гламочанина, па су свих осам брутално избацили. И сада се ви чудите што сам ја против Мила Ђукановића.

Пешић: Али волите Момира, када је он дао изјаву, знам када сте били...

Др Шешељ: Дозволите госпођо Пешић, пошто постоји Српска радикална странка у Црној Гори а не постоји Грађански савез, да сам бар мало...

Пешић: Не постојите ни ви тамо више.

Др Шешељ: Молим вас. Постојимо.

Пешић: Не.

Изборни "успеси" Грађанског савеза

Др Шешељ: Имамо више процена него што сте ви имали када сте сами 1993. године изашли на изборе. Имамо и сада око 4% на овим изборима који су фалсификовани, после свих тих удара. И опет имамо више него што сте ви икада овде сами освојили. Ви никада више од пола процента нисте имали, Мирко Јовић вас је тукао 1992. године, не заборавите. Дозволите да сам више од вас информисан о односу снага и о ситуацији у Црној Гори. Ако Блатовић води политику заједничке државе са Србијом, онда у овом кључном и одсудном

тренутку заслужује нашу подршку у обрачуна са црногорским сепаратистима.

Пешић: Прво, ви сте поверовали да је сукоб баш око тога. Тајно, увек иде иста формула. Власт председника Милошевића се изједначава са државом и са српским интересима.

Др Шешељ: Нема ти никакве везе.

Пешић: То је готово смешно, није уопште реч о томе, да је реч о некаквом отцепљењу Црне Горе него је реч неким стварима...

Др Шешељ: Госпођо Пешић, вас Слободан Милошевић никада није ухапсио, а мене је четири пута ухапсио и држао у затвору. Према томе из тога извуците закључак, ко је за њега озбиљнији противник, ви или ја.

Пешић: Добро, то нема везе. Ја само кажем шта ви радите, да сте ви увек у дослуху са њима, и кад год им устреба Српска радикална странка је увек ту.

Др Шешељ: У дослуху?

Пешић: Да. Јесте.

Др Шешељ: Када смо у затвору тада смо најчешће у дослуху

Режимски непријатељ бр. 1. – излазак из Централног затвора

Пешић: Е, јесте у дослуху сте.

Др Шешељ: Када нас затворски стражари надзиру док спавамо.

Пешић: Јесте. Одмах сте трчали сваком приликом да помогнете њима.

Водитељ: Изволите.

Кандидати за председника Србије

- Баш дуго чекам. Волео бих да поставим питање господину Шешељу.

Водитељ: Немојте само опширно молим вас, пошто су и гости већ дуго овде у студију.

- Не, сигурно не. Хтео бих да прокоментаришем мало питање председника Србије.

Водитељ: Будите љубазни поставите питања јер немамо довољно времена. Из режије ми јављају да су и друге линије заузете.

- Заиста. Кога господин Шешељ предлаже и хоће ли се кандидовати за председника Србије? Ако неће он, кога предлаже? Шта се догађа са Црном Гором, Милом Букановићем? Са Ђинђићем ствар је јасна. Ја бих вас молио да одговори господин Шешељ кога изузетно ценим. Шта се то догодило под заставом која је била за просперитет Србије?

Водитељ: Хвала.

Др Шешељ: Српска радикална странка ће сигурно имати кандидата кога ће подржати за председника Републике Србије. Ко ће бити тај кандидат одлучиће Централна изборна управа, можда већ и на следећој седници. И тај кандидат ће бити кандидат свих српских радикала, који ће га свесрдно подржати.

Што се тиче Слободана Милошевића...

Пешић: Вероватно ће бити господин Шешељ.

Др Шешељ: Не зна се то.

Пешић: Зна се.

Др Шешељ: За разлику од других странака Српска радикална странка има читав тим способних људи, афирмисаних у јавности, итд.

Пешић: За то знам, баш бих волео да се изненадим.

Др Шешељ: Можете врло лако да се изненадите на различите начине, госпође Пешић.

Пешић: Неће бити тако, неће бити изненађења.

Водитељ: Госпође Пешић имате ли нешто да одговорите нашем слушаоцу?

Пешић: Немам ништа да му одговорим. Захваљујем се што се јавио. Питање је било постављено Шешељу, поводом ове кандидатуре, није било мени.

Др Шешељ: Да. А са тих основа...

Спразум са њима није могућ

Водитељ: Питање Црне Горе, и питање Ђинђића такође је постављено.

Др Шешељ: Ту смо се сложили око Ђинђића, госпођа Весна Пешић и ја.

Пешић: Нисмо се наравно сложили, нисмо се никада сложили око тога.

До последњег даха

Водитељ: Питања је доста да идемо на једно укључење и лагано емисију привођемо крају. Јер је очигледно да су гости већ на много питања одговорили.

Др Шешељ: Мало пре сте рекли да смо ми уморни, ми нисмо уморни. Госпођа Весна Пешић и ја смо веома свежи и орни за разговор.

Водитељ: Ако сте свежи и орни за разговор, онда ћемо остати овде још неки сат ако устреба, јер слушалаца је много. Добро вече, изволите.

Миле Илић из Женева

- Добро вече, хтео сам да поставим нека питања, за Весну Пешић. Рецимо, откуд то да баш она буде кандидована за Нобелову награду за мир. И ако може да прокоментарише издају њеног бившег мужа о бомбардовању Срба. А господина Шешеља сам хтео да питам каква је улога генерала Младића у наду Крајине, и какав је његов однос и однос, Српске радикалне странке према Младићу?

Пешић: Ја ћу врло кратко. Та кандидатура је дошла од једног интернационалног бирао за мир из Женева. Вероватно због тога што сам се од почетка залагала да се сукоби у бившој Југославији реше преговорима а не ратом. Мислила сам да је то боље, за нас, за све друге, да је рат најгора комбинација. Да су преговори, да је било разума, били могући људи би морали врло отворено да све те проблеме, који су били у то време, по-

кушају да реше мирним путем. Значи, то је вероватно био разлог зашто сам ја кандидована.

Што се тиче мог бившег мужа, он не живи у Југославији од 1991. године. Ја не знам шта он мисли и шта предлаже. Према томе немам разлога да одговарам на то питање.

У режији режима

Др Шешељ: Прво што се тиче пада Српске Крајине и Ратка Младића, мислим да Ратко Младић у то није умешан. Западне делове Српске Крајине предао је генерал Миле Мркшић. Он је по задатку из Београда упућен да за што краћи рок преда Српску Крајину, са што мање борбе. Српска Крајина је предата по споразуму који је режим из Београда претходно постигао са Американцима. Режим из Београда је по том питању до краја обманут. Обећања која су, за узврат, дали Американци погажена су.

Споразум са "Заједно" није могућ

Што се тиче генерала Ратка Младића, имао сам веома много примедби на његово понашање у овом рату. Међутим он је сада смењен. Њему прети хапшење од стране међународних снага, и ја се зато с њим солидарисах. Апсолутно сам против његове испоруке Хашком трибуналу. То је још једна тачка нашег апсолутног неслагања са коалицијом "Заједно", која тражи да се Радован Караџић и Ратко Младић и сви други Срби, који су на америчким и другим западњачким списковима злочинаца, испоруче у Хаг. То је један од разлога што ми никада не можемо у коалицију са "Заједно", нити можемо коалицију "Заједно" подржати у њиховим политичким настојањима.

Има неких додирних тачака у економској и социјалној сфери, у борби за унутрашња демократска па-

рава слободe и тд, и то је грађанима очигледно. Али постоје нека кључна стратешка питања око којих споразум никако није могућ. Онај ко тражи испоруку или Радована Караџића или Ратка Младића, или било ког другог Србина, Хашком трибуналу наш је огорчени политички противник и тако дефинитивно остаје.

Дакле, док се води потера за Ратком Младићем, ја нећу ни једне лоше речи о њему да кажем. А оног тренутка када он буде слободан, када се буде слободно кретао, када буде могао да учествује у јавном животу, онда ћу рећи све што имам против њега. А имам много тога.

Пешић: Наше је становиште да се ни господин Шешел не слаже са ратним злочинима. То нико не може да брани. Ко их је вршио, да ли су Хрвати, Срби, муслимани. Свако ко учини злочин било ратни било други, мора за то да одговара. Ја мислим да око тога можемо да се сложимо. Чињеница је...

Др Шешел: Поставља се питање где да одговара?

Пешић: Е, па управо сам ја то хтео да кажем.

Др Шешел: Да ли Срби смеју Србина да испоруче?

Пешић: Прво, то Срби Србина, то нема никакве везе. Хрват Хрвата, или овог, онога, то није битно. Ако се слажемо око тога да, ако су неки људи то чинили, а вероватно да јесу, на све три стране чинили одређене злочине, у рату се то дешавало, и у овом се рату то дешавало, онда мислим да би тај притисак када је реч о Хашком трибуналу и испоручивању јако много попустио, када је реч о нашој земљи, када би наши судови почели мало да се баве тим питањем. Мене јако чуди, да се наши судови никада нису заинтересовали за то питање. Било је једно суђење које је било више спрдња него суђење, међутим много би боље било, чак и наше становништво учило пре свега, о праву, о владавини права уколико би та питања, сами ми отворили. Значи, нема разлога да се то питање не отвори, нема разлога да се око тога прави нека табу тема. Наши судови су могли та питања да испитују, да виде.

Онда би се тај притисак смањило. Друго, наши би људи могли да сами учествују у томе, да оцене колико има истине, колико има лажи, и да у томе учествују, да буду сами актери свега тога, а не да се праве мистификације Србин Србина, овога онога. Нема везе то, важно је да ли је неко чинио или није, и нека судови почну да раде.

Против Хашког суда

Др Шешел: Али, да ли да испоручујемо Србе Хашком трибуналу?

Пешић: Не можемо. Ево у чему је проблем. То је једно питање које по мом мишљењу није фер, због тога

што наше становништво, људи који живе овде, немају прилику да уче нешта о томе. Они нису припремљени за ту тему. Зато и кажем да наши судови морају да раде, да би имали одређено становиште о томе.

Др Шешел: Госпођо Пешић, када би ваша коалиција дошла на власт, да ли бисте ви испоручили неког Србина Хашком трибуналу, било кога?

Пешић: Ја вам кажем како сам вам рекла. Ја бих прво покренула наше судство...

Др Шешел: Али ако вам затраже, ултимативно вам затраже?

Пешић: Не може нико ништа ултимативно,

Др Шешел: Па ево, сада ултимативно траже.

Пешић: Не траже. То уопште није истина. Не траже ултимативно, неће уопште да траже.

Где су ти?

Др Шешел: Кажу, спољни зид санкција неће да се укине, док се...

Пешић: То је најмање што се помиње.

Др Шешел: То се најчешће помиње. Спољни зид санкција Американци...

Пешић: Ама најмање, најређе.

Др Шешел: Американци спољни зид санкција везују за Хашки трибунал.

Пешић: Поред тога да вам кажем нешто, то је Милошевић потписао, то је као што знате сарадња са Хашким трибуналом.

Милошевић, Вук и испоруке Срба

Др Шешел: Још никог није испоручио.

Пешић: Чекајте, он је то потписао. Значи...

Др Шешел: Он је потписао сарадњу, али још ни једног Србина није испоручио.

Хашки суд – ако победи, "Заједно" ће им испоручивати Србе

Ђинђићев интервју у "Шпиглу"

Др Шешел: А Зоран Ђинђић је дао интервју у децембру месецу, са чекајте мало...

Пешић: Чекајте, ја сада...

Др Шешел: Зоран Ђинђић је дао интервју у децембру месецу за немачки "Шпигл", у коме је изјавио, да ако он дође на власт, ако се Ратко Младић и Радован Караџић појаве на територији Србије да ће их одмах ухапсити и испоручити у Хаг. То је Зоран Ђинђић изјавио немачком "Шпиглу".

Пешић: Не знам. Нисам чула да је то изјавио, али ако је изјавио то је међународна обавеза која није везана само за Дејтонски споразум, зато што су Хашки трибунал, као што знате, основале Уједињене нације

УН у правом светлу

Др Шешел: Али, ми нисмо чланица Уједињених нација.

Пешић: Јесмо.

Др Шешел: Како, када нас тамо нема?

Пешић: Јесмо, ми смо само скрајнути на врло чудан однос али нисмо избачени.

Др Шешел: Скрајнути?

Пешић: Није то баш тако једноставно.

Др Шешел: Остављени смо да се пушмо са стране.

Пешић: Сада треба да се запитамо каква нам је била дипломатија и каква нам је била политика.

Др Шешел: Не, то говори о Уједињеним нацијама, а не о политици ове земље. То говори о природи Уједињених нација.

Пешић: Не, не, извинићемо то. Ја само могу да кажем да је вештина политике и да не дођеш у такву ситуацију.

Др Шешел: То је тачно.

Пешић: Али ако тако неко води политику, а ви бисте још горе водили него Милошевић, ми бисмо вероватно били избачени и са Балкана.

Др Шешел: Али ако је неко унапред замислио да вам растури државу.

Пешић: Није ништа унапред замисљено.

Др Шешел: Замисљено је да се растури држава.

Пешић: То су параноичне идеје таквих људи.

Др Шешел: Замисљено је, замисљено. Замисљено је да се растури држава, није случајно...

Пешић: Није. Која држава?

Стари познаници

Др Шешел: СФРЈ. Нису случајно Немачка и Ватикан...

Пешић: Много сте је бранили седам се.

Др Шешел: Нису случајно Немачка и Ватикан први признали независност Хрватске у време...

Пешић: Ви сте били један од највећих разбијача те државе.

Др Шешел: Ја сам био против те државе.

Пешић: Па шта сада хоћете, што се жалите онда и помињете Ватикан?

Др Шешел: Мало стрпљења.

Пешић: Чекајте, зашто Ватикан, када сте је ви разбијали?

Др Шешел: Ја као појединац ништа нисам могао да разбијем.

Пешић: Како нисте могли, значи, разбијали сте је. Немојте помињати више Ватикан.

Др Шешел: Само мало стрпљења. Ово је проблем, правни аспект. Признали су независност Хрватске у авнојевским границама, у тренутку док централна власт из Загреба није контролисала све делове те територије, што је директно кршење међународног права. Ја својим политичким циљевима, својим политичким залагањем, нисам кршио међународно јавно право. Али ови актом о признању и Немачка и Ватикан су први прекршили, па онда све остале западне земље за њима.

Пешић: Мислим да нисте у праву. Зато што уколико се одређене територије добију оружјем не мора да се призна. По међународном праву рат није средство којим се решавају одређени сукоби.

Др Шешел: Хрватска пре тог рата није постојала као независна држава.

Пешић: Према томе, мислим, да нисте у праву да је то кршење међународног права.

А ово што сада говорите, не знате да је Хашки трибунал институција.

Запад и међународно право

Др Шешел: Па ко је кршио међународно право на почетку рата? Кажите ми ко је, прекршио, међународно јавно право?

Пешић: Ја мислим да су многи, ако озбиљно разговарамо о томе.

Др Шешел: Ко?

Пешић: Ево рецимо, када је реч пре свега о праву на самоопредељење, то је врло чудно право, које је пре свега требало и у оно време да се решава у Уједињеним нацијама, постоји одређена процедура. Зато сам се ја и борила да не дође до рата, зато што сам мислила да су сви вршили просто једнострано потезе не слушајући уопште оног другог.

Др Шешел: Ко?

Пешић: Сви актери у југословенској кризи. Значи сви. Нико оног другог није хтео да чује.

Др Шешел: Није ни то тачно.

Пешић: Него су чинили једностране потезе не рачунајући шта ће оно другом да се деси. И тако је и дошло до те ескалације. Наравно ту урачунавам и Словенце, и Хрвате, и све друге.

Др Шешел: Уједињене нације признају право на самоопредељење само колонијалних народа.

Пешић: Не, не.

Др Шешел: Колонијализованих.

Пешић: Није то тачно, ви нисте стручњак за међународно право, може

Др Шешел: Веома сам добар стручњак. Предавао сам на универзитету међународне односе.

Пешић: Може, има и других, имате и Пакистан, и Индију, итд. Имате низ тих случајева које уопште не спадају у колонијално...

Др Шешел: Слушајте. Можда и нисам најбољи стручњак али бољег у Београду још нисам срео, укључујући оног вашег Војина Димитријевића

Пешић: Ииииииии неће бити да сте...

Др Шешел: Кога сам као докторант победио на одбрани докторске дисертације.

Пешић: Неће бити да сте бољи стручњак од Војина Димитријевића.

Др Шешел: Јесам.

Пешић: То је заиста смешно.

Др Шешел: Сада ћу вам одмах разјанити. Шта је смешно? Смешно је када верујете у погрешне људе, госпођо Пешић.

Пешић: Па смешно је то.

Др Шешел: Смешно је то. Нигде у Уједињеним нацијама нема дефинисано право на самоопредељење. Оно је чисто декларативно, политичког карактера. Нигде га нема у правним актима. Друго, централна власт има право и оружаном силом да гуши побуну у провинцијама. Централна власт.

Пешић: Постоји процедура.

Др Шешел: То је међународно право. И ни једна држава не може бити призната, јер Хрватска пре избијања рата није постојала. Овај рат је био грађански рат. А онај ко је признавао независност Хрватске у авнојевским границама, учествовао је у растурању једне државе међународно признате.

Пешић: У којој сте ви...

Др Шешел: И по међународном праву

Пешић: Па што да не растурају они када и ви растурате?

Др Шешел: Пустите, ја сам политичар, ја се залажем...

Пешић: Знам, али ви растурате. Што онда некога кривите када сте ви растурали.

Др Шешел: Станите, госпођи Пешић, не можете...

Пешић: Ма не, заиста више да причамо о њима, када ја причам са вама, зашто бих причала са њима?

Против "суживота"

Др Шешел: Молим вас, ја сам знао да нема ничег заједничког, да је немогућ заједнички живот са Хрватима и Словенцима. И био сам против заједничког живота.

Пешић: Мени је то смешно, каква је то аргументација уопште? Па ето онда сте растурали, е па ето.

Др Шешељ: Сачекајте мало. Али овде се правни преседан направио, страхан од римског права на овамо не дозвољен.

Пешић: Не, имате случај Индије и Пакистана, уопште није то никакав преседан.

Др Шешељ: Шта имате код Индије и Пакистана?

Пешић: Исто тако, потпуно исти...

Др Шешељ: Шта има?

Пешић: Случај као што је био и овде.

Др Шешељ: Није тачно.

Пешић: Био је грађански рат.

Др Шешељ: Није тачно.

Пешић: Као што је био и код нас.

Др Шешељ: Није тачно. Није било грађанског рата.

Пешић: Био је како да не? Био је прво двочлана федерална...

Др Шешељ: Био је рат између Индије и Пакистана...

Пешић: Ајде да се не упуштамо у Индију и Пакистан пошто је сувише касно, да идемо на неке друге теме. Дајте мало...

Др Шешељ: Индија је окупирала источни Пакистан, и прогласила Бангладеш. Индија га је окупирала. **Пешић:** И признат је Бангладеш.

Др Шешељ: Признат је после када се повукла индијска војска. **Пешић:** Па наравно.

Др Шешељ: А овде Хрватска није контролисала делове своје територије, једну трећину територије која јој је призната. То апсолутно није било могуће.

Жене у политици

Водитељ: Чули смо у неколико наврата дијагнозу акутног политичког стања. Тренутно оно што може да заокупља пажњу и слушалаца али и нас који смо овде у студију је, колико је у предстојећој предизборној трци могуће заобићи оно, неке од особина везаних за менталитет човека са ових простора. И једноставно, изабени ауторитарност вођства и још нешто јако важно, а тиче се ваше улоге у будућности. Шта значи априори потчињавање жене у политичком животу и ако ви својим примером до сада нисте ништа од тога потврдили напротив, ова три или четири протекула месеца израсли сте, многи кажу, у нашу челичну леди?

Пешић: Мислите о менталитету а не ауторитету?

Мислим да многа истраживања, која су социјални психолози вршили код нас, заиста показују да на тој скали ауторитарности постоји доста висока ауторитарност међу нашом популацијом. Али, ја то не бих узимала тако озбиљно, зато што мислим да су то је можда чак и природно, за овај део света. Друго, можда та мерења не показују ауторитарности у неким другим земљама. Значи када

би се то комперативно погледало не знам, вероватно би стајали нешто више, али мислим да није. Менталитет није нека категорија која мене нешто посебно брине. Као жена не могу да кажем да сам имала неких проблема од када се бавим политиком. Бавила сам се и раније, колико је било могуће у некадашњем режиму. И не видим да мени смета у политици то што сам жена. Нити ми то неко замера, нити ми неко то брани, нити ме неко оспорава у политици зато што сам жена. И чини ми се да ту врсту ауторитарности ја нисам уопште сусрела и нисам са њом имала проблема.

Друго је што можда већина људи код нас мисле да политиком треба да се баве мушкарци, а не жене. Можда би то било распрострањеније становиште. Али ја нисам имала проблема. Нико ми није то стављао као некакву замерку, па да ми каже: хајде иди да куваш уместо, ... Не то, једноставно, није био никакав проблем у мом животу.

Водитељ: Добро вече, изволите.

Није било раскола

● **Добро вече. Помаже Бог војводи.** Желим му да што пре седне у председничку фотелју. И само да му питавим једно питање. Прочитала сам да је недавно изјавио, да је масон под православним крстом. То је нешто у вези са расколом са Анимом Вишњићем. Да ли је то тачно?

Др Шешељ: Прво није било никаквог раскола са Анимом Вишњићем. Аним Вишњић је поднео оставку на функцију председника Српске радикалне странке за Црну Гору због лоших изборних резултата. Наравно, ти лоши изборни резултати су преваходно били диктирани објективним околностима деловања Српске радикалне странке, која је претрпела страхан терор режима у Црној Гори. Пре свега лични терор Мила Ђукановића, али ту је било и кривиче код челних људи наше странке у Црној гори. Било је неких унутрашњих сукоба, размирица и слично. и Аним Вишњић је у суботу на седници Централне отајубинске управе поднео консеквенце таквог стања, поднео оставку на ту функцију. Али остао је члан руководства наше странке, и остао је члан председничког колегијума. Сада је за новог председника наше странке за Црну Гору изабрана Гордана Булатовић, па бих се надао да на претходно питање госпође Пешић. И Српска радикална странка је апсолутно за пуну равноправност полова и у политичкој сфери. И у нашој страници имамо доста жена политичара и посланика, и у Републичкој и у Савезној скупштини, чак процентуално више него било која друга странка. Ево сада је председник на-

ше странке за Црну Гору је једна жена.

Противник масона

А што се тиче ове друге инсинуације, никада нисам био припадник никакве масонске организације, и огорчени сам политички противник масона. Противник сам било каквих конспиративних организација. Све оно што је тајно и конспиративно мени смета, мени је неприхватљиво.

Водитељ: А да ли је дошло икада до такве изјаве са ваше стране?

Др Шешељ: Не, не. Никада нисам био никакав масон па ни православни масон. Апсолутно сам против и мислим да масонске ложе морају бити забрањене. Све што је тајно мора доћи под удар закона. Све што је тајно има неке сумњиве циљеве, јер иначе зашто би било тајно?

Питања слушалаца

Водитељ: Добро вече, изволите.

● **Добро вече, овде Дејан из Београда.** Хтео бих за почетак да поздравим ваше госте и све вас у студију, и да поставим питање госпоњи Пешић, какав је њен однос са Даницом Драшковић, пошто знам да је некада, у почетку, био изузетно лош. Затим, зашто када је одлазила не знам да ли она или њена странка, када су одлазили у Босну, значи ишли су код господина Алије Изетбеговића, затим господин Харис Силајовић им је држао здравицу, а рецимо никада нису отишли код председника српског народа.

Пешић: Нисмо уопште ишли

● **И треће питање, би било**
Водитељ: На ког сте председника мислили?

● **На госпоњу Весну Пешић.** Не знам да ли је она тачно била или њени представници, углавном знам сигурно да су били тамо. Мислим да се никада нису састали са представницима српског народа.

Хтео сам да питам зашто њена странка није протествовала када је дошло до пада Крајине?

● **А господина Шешеља бих питао** шта он мисли о фондацији Сорос, или како се сада зове Фонд за отворено друштво? Толико.

Пешић: Мислим да је прво питање било не могу да се сетим шта је било.

Весна

"заборавила" Даницу

Водитељ: Шта ваша странка је одлазила у ...

Пешић: Не, било је нешто пре тога. Не могу да се сетим шта је питао. Прво,

Водитељ: Даница Драшковић је питао.

Пешић: Да, Даница Драшковић.

Др Шешел: Како да заборавите Даницу Драшковић?

Пешић: Прво питање се односило на Даницу Драшковић и мојим односима с њом. Ја нисам никада била с њом у лошим односима. Рецимо 1993. године када су она и Вук, били ухапшени, ја сам јако много учинила да организујем оне протесте, много сам алармирала међународну јавност да се они пуште из затвора. Према томе ја сам увек с њом била у пријатељским односима. Нисмо се никада посвађале. Према томе не видим чему таква прича уопште.

Што се тиче овог одласка у Сарајево...

Дружење са квислинзима

Водитељ: Обилазака српског народа.

Пешић: То је било пре свега на позив Српског националног вијећа, ми смо били...

Др Шешел: Српских квислинга значи.

Пешић: То нису српски...

Др Шешел: Који служе Изетбеговићу.

Пешић: То су Срби који живе у Сарајеву. Не квислинзи, господине Шешел.

Др Шешел: Српски квислинзи служе Изетбеговићу.

Пешић: За вас су то српски квислинзи, а за мене су Срби. То је разлика између нас двоје. И то је срамота што сада говорите.

Др Шешел: И Павелић је имао Бесаревића свог доглавника.

Пешић: Е није истина то.

Др Шешел: Јесте. Јесте.

Пешић: Исто када сам отишла у западну Славонију ти Срби који су тамо, вас не занимају, то је велика срамота.

Др Шешел: Занимају, занимају.

Пешић: Уопште вас не занимају. Према томе, то није био позив Алије Изетбеговића него је био позив Српског грађанског вијећа, где смо ми ишли управо да се распитамо и видимо каква је њихова ситуација.

Ја ћу отворено да кажем, нисам ишла код господина Караџића зато што се нисам слагала са оним што он ради. Било је потпуно бесмислено гађати и бомбардовати Сарајево 4

године, и не знам зашто је то радио уопште. Када се погледа резултат, то је будалаштина, не може већа бити. Према томе, ја се не слажем са тим да прави жртве непотребне, да гађа један град 4 године, да нас искључују из међународне јавности и да добијемо етикету. И шта се десило са тим Сарајевом? Јел' то није била глупост? Према томе, ја сам сматрала да то не треба да се чини. Треба да чиниш оно што је паметно, оно што је разумно, оно што ти иде у корист. А оно што ти иде на штету то не треба да се ради. То мислим нема разлога да то не кажем вашем слушаоцу потпуно отворено. Нити имам разлога да то кријем. То је било јако погрешно што је он радио.

И треће питање, се односило на,

ево видите сада је већ касно пошто

Др Шешел: Имали сте само два питања.

Пешић: Не, мислим да је било три.

Др Шешел: Треће питање је било за мене.

Пешић: А јел' те, е па фино. Ја мислим да је било и треће питање нека...

Др Шешел: Али за мене је било, наглашено је тако.

Пешић: Да.

Др Шешел: Ја бих овде прво једну примедбу на одговор госпође Пешић. Каже да није ишла...

Пешић: Немојте стално, одговорите молим вас на своје питање.

Алијина гошћа

Др Шешел: Пустите моја питања. Нису толико интересантна. Да није ишла у Републику Српску зато што се није слагала са Радованом Караџићем али је ишла у Сарајево. То онда значи да се слагала са Алијом Изетбеговићем.

Пешић: У Српско грађанско вијеће.

Др Шешел: Пустите, могли сте да идете и у Српско грађанско веће у Републику Српску.

Пешић: Тамо није никада било

Др Шешел: Ма како није?

Пешић: Ма није га било.

Др Шешел: Ма како није?

Пешић: Ама није га било. Нема, где је? Како када га нема.

Др Шешел: Има пет шест странака тамо које мисле као и ви.

Пешић: Ма нема.

Др Шешел: Како нема? Сада су на изборе излазили.

Пешић: Знам оног Живановића, упознала сам се...

Др Шешел: Е па ето Живановић. А нисте ишли у Републику Српску.

Пешић: А знате када се он појавио? Он се појавио тек после рата.

Др Шешел: Није тачно појавио се 1991. године још.

Пешић: Он се појавио тек после рата.

Др Шешел: Појавио се још 1991. године тада сам га ја упознао, госпођо Пешић. Наравно, не познајем га тако дуго као вас, вас познајем већ

15 година и врло сте ми симпатични, као личност морам да вам то кажем.

Пешић: Вас се не тиче где идем. Ја сам објаснила своје становиште. Па хвала богу...

Др Шешељ: Немојте да се сада љутите, хоћу да вас похвалим. Ви сте ми политички противник и желим да вас што пре политичким средствима поразим, да вас победим, али,

Пешић: Нормално, нећете успети. Ви сами себе поражавате, непрекидно.

Сорос и нови светски поредак

Др Шешељ: Али не као личност. Не могу ја вас да сада ниподаштавам, или не дај боже, увредим. Ја вас ценим и поштујем.

А што се тиче Сорос фондације, то је институција за субверзивно деловање против народа који се супротстављају успостављању новог светског поретка и на исти начин Сорос фонд делује у Србији, Бугарској, Белорусији, Русији и у другим земљама.

Пешић: Хрватској.

Др Шешељ: Немам информација, нисам одавно био у Хрватској, госпођо Пешић, па немам информација да је то и тамо тако.

Пешић: Читали смо у новинама да је иста реакција у Хрватској на Сорос о којем ви говорите

Др Шешељ: Не знам у којим сте ви то новинама прочитали, ја нисам. Ја не читам хрватске новине.

Пешић: Мислим да је било у "Нашој борби" о томе.

Др Шешељ: Не читам ни "Нашу борбу" то је...

Пешић: То су наше новине,

Др Шешељ: Читао сам то што је изјављивао Адем Демаћи после сам пристао.

Пешић: Али ја се не бих стидела да читам и хрватске новине. Није то битно.

Водитељ: Госпође Пешић, било је још једно питање нешто везано за Крајину.

Др Шешељ: Нисам завршио за Соросом.

Водитељ: Изволите.

Паре да - концепције не

Др Шешељ: Морам за Сорос фондацију да кажем. Дакле политички став према Сорос фондацији, који има Српска радикална странка, је потпуно јасан. Ми смо противници Сорос фондације, али смо против тога да се Сорос фондацији, и било каквој случајној фондацији, забрањује деловање на територији наше земље. Ко год је спреман да унесе новац у Србију и да финансира било шта, осим ако није реч о убијању људи или директном угрожавању личних права грађана, ми смо за то да он унесе новац. И ја сматрам да нема те политичке

Соња Лихт Соросов заступник у СрЈ

концепције коју Сорос може милијардама долара платити ако је антисрпска, да је српски радикали својом идеологијом, својом програмском платформом, својим политичким ставовима не могу поразити. Нема апсолутне моћи новца у политици ако имамо елементарну демократију у друштву.

Омакло се Весни

Пешић: Ја бих хтела да кажем да је ово један прилично безобразан напад на Сорос. Зато што ни једна, ни по критеријуму

Др Шешељ: Како сада безобразан, госпођо Пешић?

Пешић: Ево, због чега. Ево зашто. Зато што су толике, не сво због чега...

Др Шешељ: А ја оволико комплимената изрекнем на ваш рачун, а ви мени безобразан.

Пешић: Зато што је Сорос толико много лекова поделио болницама, чак су се и лекари стидели, када је био сада укидан, па су се одрицали тога од страха. Толико је много учинио. Ја хоћу да ми се наведе један једини чин по критеријуму, не мом, господина Шешеља, који је био конкретно антисрпски. Када је Соња Лихт било шта антисрпски изјавила? Шта је било шта учињено антисрпски? Ништа од свега тога нема.

Др Шешељ: Ево сада ћу рећи, али повуците овај безобразан израз.

Пешић: Ево повлачим, зато што заиста, не ја не волим да говорим грубе речи...

Др Шешељ: Добро.

Пешић: И зато сам увек спремна да се извиним ако ми се тако нешто омакне. И није ми тешко.

Др Шешељ: Како се мени никада не омакне?

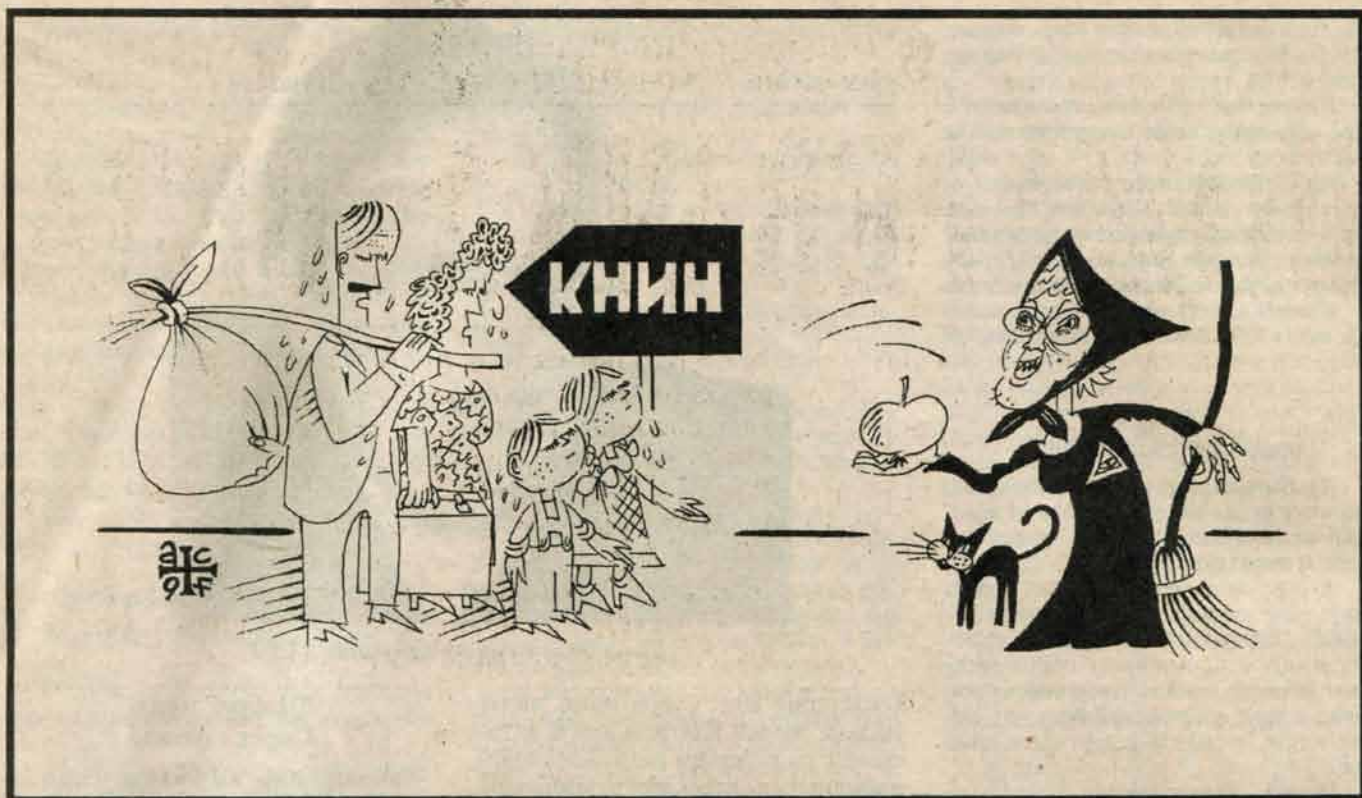
"Добра" дела Сорос - фонда

Пешић: Није ми никада тешко да кажем зато што заиста то није тачно. Сорос је толико добрих дела учинио, толико много избеглица помогао, толико много људи опскрбио, према томе није добро ако се тако нешто говори да је то нешто антисрпски. То је нешто што шири у нашем народу једну потпуно нездраву параноичну црту. Ја морам да кажем да моје највеће неслагање са странком господина Шешеља, зато што он стално хоће да ми будемо болесни људи. Па ваљда ми у мемо да се одбранимо од сваког. Ваљда ми нисмо малоумни. Ми не самемо да промолимо нос у свет, јер ће нас одмах тамо у том свету појести. Одмах ће нас свако уништити. Зашто се стално ствара тај страх од света? Ваљда смо ми неки људи паметни који у мемо да управљамо државом, да водимо своје послове, да водимо своје интересе. А тај страхан страх који се стално овде помиње. Стално да будемо у страху од неког другог. А зашто бисмо ми били стално у том страху?

Ја мислим да то није добро. Да је Сорос јако много помогао, и слободне медије, и медија Центар, да је јако много помогао наше болнице, да је као много помогао наше избеглице. А само да се вратим, јесте тачно, било је још једно треће питање. Ипак се добро сећам.

Јабуре гричке Весне

Ја сам и отишла и у западну Славонију, после "Бљеска" да видим каква је тамо ситуација. Није сада време да о томе причам како и шта сам видела тамо, и како је то било. Али, чини ми се да ево када би се са било којим оно што се овде рачуна по критеријумима Српске радикалне странке

"патриота". Колико смо јако много учинили за те људе. Да ли ви верујете да моја сестра, која не може да хода, истог дана када су се у Симиној улици у Црвеном крсту појавили, она ми је рекла трчи. Ја на пијаци, 15 кила јабука, 15 кила, а шта смо после тога чинили? У Грађанском савезу...

Др Шешељ: Колико јабука, госпођо Пешић?

Пешић: Да вам кажем, отишла сам истог часа, што сам могла, по 15 кила...

Др Шешељ: 15 кила јабука?

Пешић: Било је тамо троје, није било више од десетак људи. Само да вам кажем да тог момента што сам могла да учиним. Значи не желим никоме да се правдам. После тога ми смо имали акцију и долажења и одлажење на аутопутеве и одношење и цигарета и хране и новца. Имамо групу 484, мене је срамота да о томе говорим ја то нећу да говорим. Али, волела бих да видим колико су од тих људи некада отворили свој новчаник нешто дали, колико су нечега организовали да помогну тим људима. Волела бих ако би се једанпут на том терену нашли, па да се упоредимо.

Водитељ: Госпођо Пешић, питање слушаоца било је зашто нисте протествовали када је пала Крајина?

Пешић: Шта да протествујем, Милошевић је пустио, то је био договор и шта има да се протествује, молим вас.

Др Шешељ: Госпођа Пешић говори о неким страховима Српске радикалне странке. А ја непрекидно истичем и она ми може бити сведок, када

је режим покушао да забрани Сорос фондацију овде и забранио је, па је после дозволио по новим називом, да је Српска радикална странка била јавно против тога. Ми смо против било чије забране, осим забране оних који делују конспиративно, оружјем, тероризмом итд. Ми се не бојимо Запада, али хоћемо Западу у лице да кажемо све што мислимо и Запад нас због тога мрзи, не удварамо му се.

А што се тиче Сорос фондације...

Пешић: Не знам зашто би се неко уопште неком удварао или говорио у лице, је ли то дипломатија?

Соросова жута штампа

Др Шешељ: Ја сам вас саслушао до краја сада. До краја сам вас саслушао. Браните и Сорос. Ја ћу се непрекидно залагати да му се омогући слободно и несметано деловање овде, и што више пара да унесе. То да је помагао, то је само у пропагандне сврхе било давање врло мале, мизерне

Пешић: 15 милиона долара.

Др Шешељ: Којих 15 милиона долара?

Пешић: Само толико.

Др Шешељ: Гледајте, што није дао више новца за лекове него што је дао за ове антисрпске медије?

Пешић: Које антисрпске медије?

Др Шешељ: Најпрљавије новине које су икада излазиле у Србији, "Наша Борба" и "Дневни телеграф" финансира Сорос.

Пешић: Не, нисам чула за "Дневни телеграф". То ни не знам, да су неке антисрпске, мислим да не би их тако назвала.

Др Шешељ: Најпрљавије новине које су икада излазиле у Србији.

Пешић: "Наша борба" антисрпска новина? То је најбоља дневна новина коју ми имамо. Извините.

Др Шешељ: Па ето, у томе и јесте проблем што ви оно што је најгоре сматрате најбољим.

Пешић: Ја не знам ко је за вас најбоља, "Вечерње новости"? Или "Експрес политика"? Или "Политика"?

Др Шешељ: Ма какве "Вечерње новости".

Пешић: То су добре новине.

Др Шешељ: Код нас нема добрих новина, али је "Наша борба" најгора.

Пешић: То је најбоља дневна новина, боље нема. И морате да је читате јер боље нема.

Др Шешељ: Најгора новина. Ја читам све, зато што сам политичар и морам да читав све.

Пешић: Боље нема то је најбоља дневна новина.

Др Шешељ: Али је најгора. Све су лоше, али је "Наша борба" најгора.

Водитељ: Био је ово дијалог непомирљивих, мојих гостију др Весне Пешић председника грађанског савеза Србије и др Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке и садашњег градоначелника или актуелног градоначелника Земунa.

Да ли су две круне Стевана Првоуниверзитетског, једна добијена од Римског папе а друга од Светог Саве, остале и постале трајно и трагично обележје српског народа. Нешто од тога било је и у овом вечерашњем дијалогу. Гостима хвала што сте вечерас оставили време да дођете у наш студио, а слушаоце поздрављамо. Лаку ноћ.

ПОЖАРЕВАЧКА ВЕЗА

Директни телевизијски преноси рада Републичке скупштине одавно су укинати, па јавност осим шкртих извештаја и државних и "независних" медија, који углавном прећуткују активности радикала или из контекста извлаче оно што о њима ствара погрешну слику, нема прилике да сазна шта се заиста дешава у сали за седнице. Пошто, нажалост, још увек нема наговештаја да ће се телевизијске камере у догледно време вратити међу народне посланике, грађани Србије ће и убудуће бити ускраћени за брзе и тачне информације.

Наш допринос пробијању те медијске блокаде су стенографске белешке из којих преносимо излагања Томислава Николића на другој седници првог редовног заседања, која се односи на Владино предлог за избор новог министра унутрашњих послова.

Мирко Маријановић: Након трагичне смрти заменика министра унутрашњих послова генерал пуковника магистра Радована Стојичића и ранијег одласка досадашњег министра унутрашњих послова Србије Соколовића на нову дужност министра унутрашњих послова Савезне Републике Југославије, указала се неопходна потреба да се именује нови министар унутрашњих послова Републике Србије.

Предлажем за новог министра унутрашњих послова, а уједно и потпредседника Владе, Влајка Стоиљковића, председника Привредне коморе Србије.

Влајко Стоиљковић је дипломирани правник рођен 1937. године у Малој Крсни, општина Смедерево, а у органима унутрашњих послова провео је више година, од судског приправника до начелника Међуопштинског секретаријата унутрашњих послова Браничевског округа, на којој дужности је провео осам година.

Обављао је више привредних функција, међу којима је и генерални директор ПИК Пожаревац, био је потпредседник и председник Привредне коморе Југославије, а сада је председник Привредне коморе Србије.

Председник: Захваљујем.

Отварам претрес о предлогу председника Владе.

Да ли неко жели реч?

Има реч народни посланик Томислав Николић.

Томислав Николић: Даме и господа народни посланици, мени је жао што сам закаснио на почетак ове седнице. Чуо сам да сте одали почаст Радовану Стојичићу а желео сам да учествујем у томе.

Желим да вам скренем пажњу на нешто што ви нећете да кажете, а што се у Србији поодавно дешава, кулминирало је трагичном смрћу генерал пуковника Баце. Дакле, никоме више у

Председник Скупштине Драган Томић води седнице по сопственом пословнику

Генерал пуковник
Радомир Стојичић Баца

Србији не гарантујете безбедност, не гарантујете да може мирно да живи, да може са својом породицом да изађе тамо где жели, да не мисли на своју безбедност и да не води са собом некога ко ће да брине о његовим леђима, некога ко ће да га чува од некога ко је у стању у Србији, изгледа за врло мале новце, или можда без икаквих новаца, без икакве надокнаде, да посегне за туђим животом.

Србију сте довели у стање да данас без и једне речи постављате новог министра унутрашњих послова. Онај стари одлази на место савезног министра. Председник Владе излаже биографију новог министра у четири реченице, као да ми не знамо ко је Влајко Стојиљковић. Озрачиле су га камере из вечери у вече. Нешто прича по Привредној комори, нит Бог зна шта он прича, нити су привредници задовољни оним што он прича.

Најмања ствар која је требала да се деси у овој Србији била је оставка Владе. Господине председниче, убили су најспособнијег полицајца у Србији. Убили су човека који је бринуо о свима нама, па шта онда да кажемо ми - да ће сада о нама да брине Влајко Стојиљковић. Немојте да нас засмејавате, ситуација је изузетно трагична.

Ни у Колумбији, ни у Мексику, ни у Панами не могу више да убију министра полиције. И тамо се ти људи чувају јер су потребни својој земљи. Таквих полицајаца... ми смо критиковали, али о покојнику све најбоље, ми смо га критиковали док је био жив, али таквог човека у Србији да замени Влајко Стојиљковић, то је срамота за све нас овде.

Боље укините место министра унутрашњих послова него да доводите некога за кога знамо да уопште не може да брине о том ресурсу. То је место у коме сада морају да се носе чизме и да се носи аутомат. Нас чека судбина Косова и Метохије, нас чека Рашка област, нас чека решавање великих проблема које ће донети си-

туација у Славонији, Барањи и западном Срему.

Нама треба сад изузетно ефикасна и организована служба унутрашњих послова. Да не остане сада само јак сектор праћена политичких супарника Социјалистичке партије Србије, а сви остали сектори да пропадну одласком једног човека који је то, како тако, држао под контролом.

Ако неко може једну јавну личност која се бори против криминала, која штити грађане који за то издвајају из пореза, да убије док вечера са сином, или са својом породицом, онда у овој Србији не вреди на прављамо о законима које сте данас предложили да уђу по хитном поступку, и којима желите да нешто од општина отмете, да вратите Републици.

Што да отимате то када ће и онако да буду нови избори. Победите поново и у Републици и у општинама. Али, ова је ситуација изузетно трагична. О овој ситуацији нећете ни да расправљате. Нисте нас ни обавестили докле је стигла истрага, макар нам то дугујете, да кажете - врши се истрага. Али, свака истрага која се о једном убиству на улици још пет дана после тога врши значи да никада неће бити ни завршена.

Ако може свако, као у Украјини, или у Грозном, да дође и да за сто марака убије неког човека на улици, цабе вам сви ови послови које обављате ових дана. Цабе вам то што разним предлозима закона покушавате да вратите поверење својих бирача.

Ако Србија постане земља у којој је живот много јефтин, у којој живот врло лако може да се изгуби, онда цабе да у овој Србији расправљамо и о приватизацији и о новом Закону о информисању и о специјалним везама са Републиком Српском, о свему ономе позитивном, чиме покушавате да вратите поверење свог бирачког тела, јер друго бирачко тело ви да задобијете не можете. Ви само можете да изгубите и то покушавате сада да сачувате.

Молим вас да мало размислите о томе где сте довели Србију. Све смо имали оправдања, и рат и санкције и окружење, блокаду, а сада смо једна мирна земља. Председник нам је пре две године донео мир по сваку цену, а ми сви у ствари имамо немир. Питајте колико је кућа сада откључано преко дана. Питајте колико родитеља сада сме да пусти своју децу да сами иду у школу и да се враћају из школе.

Не знам да ли уопште схватате колико је трагична смрт генерал пуковника Радована Стојичића за све грађане Србије, а посебно за његову породицу. Све грађане Србије бацили сте у неизвесност и у стрепњу. Не играјте се са тим, то је ваљда најважнија ствар у једној држави.

Ево, ми дозвољавамо да нас нема на телевизији четири или пет година,

да нас више никада нема на телевизији, истерајте нас све из Скупштине, али средите бар ту безбедност на улицама Србије. Ако је начин да се то среди тај да се ми радикали повучено из Скупштине - ево одмах ћемо да се повучемо. Склонимо се да вам не сметам. Можда вам сметам да неке добре законе донесете. Можда вам сметам да праве људе изаберете. Ево, ми ћемо да се склонимо. Изаберите те праве људе. Донесите добре законе. Решите нас ове муке и ове беде.

Нигде у свету више нико не страхује за свој живот. Почели смо ми у Србији да страхујемо. Ко нас то убија - реците нам једном. Ко по улицама носи аутомате? Шта ради та Служба? Ко у Србији може да има аутомат у кући? Јесам ли вас опомињао пре неколико година да људи пуцају на свадбама аутоматима, да пуца 50 аутомата одједанпут. Нико није предузео мере.

Шта мислите, колико је наоружаних људи у Србији, за које знате да су наоружани. Један да вам се отме, један без душе, може да остави доброг човека без главе.

Немам намеру да о персоналним променама у Влади некада говорим. Ви мењате, ви постављате, ви одговарате за оно што радите, али добро размислите о томе шта радите. Па, зар баш нико од вас не осећа одговорност за ово што се десило. Зар баш нико није толико частан да каже - јесте, ја сам крив, ево вам моја оставка. Нека дође неко бољи и способнији.

Вратите се као комунисти пре десет или петнаест година када су се народу на главу попели, јер је било једно двадесетак људи који су се само премештали. Зар може човек који води Привредну комору одједанпут да води Министарство унутрашњих послова Србије? Можда је могао да вози и авион да му је наредио Слободан Милошевић, али тај авион пада сигурно, чак и ако узлети.

Ништа неће бити боље. Ако само констатујете и одете на сахрану једном честитом човеку и констатујете његову смрт, а не предузмете ништа да бар неко буде одговоран за то, па то може сваком од нас да се деси.

Ако министар остаје министар, председник остаје председник, председник Скупштине остаје председник, председник Србије остаје председник - они могу да убијају редом. Али, ви би сте се узели у памет да некоме од вас оде функција, имовина, кола, секретарица, мобилни телефон. Другачије би сте ви радили у Србији. А не, ви чим забрљате на једном месту, пребаците га на друго место, на крају у Амбасаду, падне талог за годину дана, Србија се смири, долазе други немири и други потези.

Не знам шта да вам кажем, ми смо заиста спремни да радимо у овој Скупштини, ми смо спремни да се боримо за гласове најесен, ми смо ту негде.

Питање је ко ће победити ове године. Ја бих волео да ви и даље губите углед, али не на овај начин. Ово је страхан начин. Нађите бољи начин да изгубите углед, немојте овако, јер ово не доноси ништа добро Србији.

• • •

Преседник: Има реч народни посланик Томислав Николић

Томислав Николић: Ја нисам био у сали када је неко помињао Адолфа Хитлера, али сам ја 9. октобра 1993. године рекао да ви наступате као да вам је програм правио Ото фон Кел Рајтер, који је био идеолог национал социјализма. Неко од мојих посланика се за ове четири године уверио да сам био у праву.

Хтео сам нешто друго да кажем, ви кажете да је Влајко Стојиљковић био у полицији. Од када је он био у полицији измишљени су семафори на улицама и много тога се променило од времена и нисам изашао да говорим о персоналним решењима, да у овој земљи има одговорности када би председник Републике, када би председник Владе одговарали, па предложи министра, па не ради то министарство, па онда поднесе оставку председник Владе мене не би интересовала персонална решења. Али у овој земљи нема одговорности. Данас је господин Марјановић могао да предложи било кога, да ситуација за две године буде још гора, да онда од предложи било кога поново, и тако из дана у дан. Ми хоћемо да вас позовемо на одговорност. Одговорни сте за оно што се дешава. Поменули сте избор досадашњег министра, тада смо имали много примедби на рад полиције. Ви сте рекли, имали смо примедбе и на заменика, а то није тачно, јер ми смо тада само имали примедбе на рад МУП-а. Морам да вам кажем у врху МУП-а нешто шкрипи, нису ту криви људи који спроводе закон на улици. Крив је врх ове државе. Ако ви пропуштате прилику да разбијете демонстрације које руше Београд, које разбијају зграду Телевизије, Новости, Политике, Борбе, а обрушите се на демонстранте када мирно демонстрирају, онда вама нешто не ваља у самом врху државе, у схватању државе и безбедности грађана.

Ви имате право да рушилачке демонстрације разбијате, али мирне демонстрације немате право да разбијате. Када вам је обећао председник Републике на оном митингу, сутрадан сам за овом говорницом рекао - обећао је да ће од сада грађани Београда мирно ићи где год желе. Ја сам знао да је то обећање и да ће бити заустављене демонстрације. Питао сам вас са ове говорнице - баш ме интересује како ћете то да спроведете.

Месец дана сте излагали милицију понижењима, увредама, плувањима у кордону, а онда сте се склонили са улица као што није требало да тај

Трилинг радикалских дама - народни посланици Јоргованка Табаковић, Душица Николић и Елвира Фекете

кордон правите. Кажете да желите да и вама и нама буде боље стање, а ту жељу нам испуните тако што ћете почети да радите. Ја вам кажем, данашњим избором министра унутрашњих послова, ништа се неће променити, осим што ће бити горе. Знаете зашто ће бити горе?

Зато што тога једног ослонца МУП-а јаког човека, способног човека више нема.

Ко диже главу када настане један јак и способан човек из МУП-а - дижу главу криминалци, атентатори, лопови. Један упоран човек и беспопштедан, поштен, склоњен је и више им није на трагу. Сада тек могу да раде што год желе. Док се снаже нови министар, јер ви сте од способнијих полицајаца направили слуге режима и ја сам вам то увек говорио. Зауостављали сте многе истраге. У Крагујевцу је била велика афера са социјалистима на челу, који више нису на челу. Уместо да их одмах похапсите, да омогућите да буду похапшени и да се истрага спроведе до краја, ви сте све заташкали, начелника пребацили у полицијску академију, а одатле на Косово. Отишао је човек јер зна да је кажњен зато што је вршио једну полицијску истрагу. Помињете Обрада Стевановића, он је три дана провео у Гњилану да похапси посланике Српске радикалне странке. А Вакић... (смех у сали) Вакић је у праву све што је рекао. Морате да схватите једну ствар, ви људе терате да раде мимо своје воље, да раде послове који нису њихови, ви укључујете полицију у политику. Ми вам кажемо да СПС лоше ради на безбедности Србије. То није МУП, ваљда у МУП-у нема ни једног припадника СПС-а, осим министра.

Не би требало ни да буде. Чини ми се, а судећи по томе како ја са њима на улици разговарам ни један и није код вас, јер сте једну професију потпуно упропастили. Не говоримо о персоналном решењу. Понављам, уопште нам није битан Влајко Стојиљковић, могао је било који пензионер да дође да буде министар унутрашњих послова. Код вас све то може.

Влајко би могао да буде секретар удружења пензионера, то му је ниво, јер, замислите човека који је одлучивао о квотама, контингентима у Привредној комори, сада долази да буде министар унутрашњих послова и сада они којима је омогућио да имају и квоте и контингенте, улазе код свог министра на велика и широм света отворена врата. Сада се значи још легализује оно што је рађено у Привредној комори Србије и ви, као да се баш ништа не дешава. Ја знам да ви не смете да одустанете од овог предлога. Господин Влајко је из изборне јединице одакле је и председник Србије. Ви сада све то прикупљате, као то су још најпроверенији, најсигурнији кадрови и нећете одустати од тог решења, али баш ме интересује како ће овде да седи када зна да ни ова страна, ни она страна нису за то да он буде министар унутрашњих послова. Баш ме интересује господо министри, како се осећате када иза вас седе људи, који вас уопште не подржавају, гласају само зато што морају, што имају политичку припадност коју још увек не желе да угрозе, а желели би да овој држави боље иде, а ви им то онемогућавате. На сву срећу, избори ће бити ове године. Добићемо бољу Владу сигурно, а ви је нећете формирати.

ЛЕ ПЕН ОСВОЈИО ОБАЛУ РАЈНЕ

Конгрес почео "Марсељезом" и скандирањем "Србија, Србија!" и "Шешел - Србија, Шешел - Србија!"

Интернационалне бригаде полупале Стразбур

(од нашег специјалног репортера)
Стразбур, априла

Испод сводова свечане сале "Сен Мишел", Конгресне дворане у Стразбуру, одјекнула је "Марсељеза"!

Национална химна Француске је постројила Национални фронт Француске! То као да је био знак да напољу почне јуриш Интернационалних бригада: Мобилисане урликом, стезале су обруч око Конгресне дворане и са својом химном, у којој су Французи једино разумели повике - "Алах екбер", кренули су да руше све што је француско.

Триста хиљада душа, који у Стразбуру живе и раде добро ће запамтити та три последња дана марта. Трауме добро потрешене Француске су дубоке и познате, посебно у односу са милитантним исламистима, али још од времена Петена и Де Гола, нису тако очигледно испољени њено савремено лице и наличје.

У конгресној дворани је од раног јутра владала радна и свечана атмосфера. Стране делегације, блиске партије Националног фронта Француске, гости и делегати су у аули препуној новинара, камера и репортера, ступа-

ли у прве контакте, разговоре и договоре. Екипе задужене за ред и пружање информација су уходане, љубазно и дисциплиновано обављале задужења. Дуго припремани и најављивани Конгрес националног фронта Француске је почео, баш, како је замисљено и очекивано од једне озбиљне, одговорне и патриотске партије.

Али док су господин Жан Мари Ле Пен, његов заменик, господин Бруно Голвиш, други страначки прваци, делегати и гости стајали мирно и са десницом на срцу слушали "Марсељезу", напољу, по улицама Стразбура је владало право ратно стање.

Парола на сисама Алзашанке

И интернационалне бригаде су дуго, озбиљно, погубно и на широком фронту припремиле свој "конгрес" за будућност Француске. Праштали су полупани излози, просипајући срцу по тротоарима улица. На брзину напуштене радње су постале први план. Преплашени продавци нису стигли

Плакат X Конгреса
Националног фронта Француске

да спусте гвоздене ролетне и тамо где их је било. Поворка је у јуришу пљачкала и пустошила све испред себе. На све стране се чуо урлик и као некаква свирка "прогресивних" рок група, док је по улицама завладало право разбојништво. Уништавана је и пљачкана имовина, пребијани случајни пролазници, превртани аутомобили грађана. Призори ужаса на све стране. По оценама многих новинара та рушилачка "Интернационална бригада" је бројала од 30 до 35 хиљада силеџија. Сасвим довољно да се дигне још једна Француска револуција. Стање духа за неку нову Комуни је у овој земљи стечено одавно. Анархија и пустошење Стразбура су само последица стања у коме се наша велика Француска. Хулигана је и

Конгресни центар

превише да се опустоши један историјски град, изабран као оаза мира за седиште Европског парламента. Нешто полицијских кордона су прегазили и пребили још у првом јуришу. Стразбур је препуштен њиховом бесу.

Испред сале "Сен Мишел", у конгресној палати, делегате Националног фронта, страначке прваке, госте и новинаре дочекивале су љубазне и насмејане домаћице у народној ношњи Алзаса. Напољу у штампеу "Интернационалне бригаде", између разних барјака и транспарената, један Арапин носи високо уздигнуту слику. Преко разголићених сиса једне бујне Алзашанке пише на арапском: "Алах је један и Мухамед је његов пророк!"

Овакво отворено понижавање Алзаса и Целе Француске може бити изненађење само за странца, који не познаје прилике у овој земљи. За све остале оваква дрскост је тек лакша шала у односу на разне инциденте. Француска је била шокирана када је откривено колико девојчица у једној француској школи иде забрађено марамама, као у ирану. Француска је била шокирана када је група муслиманских екстремиста силовала Францускињу на једној станици метроа, пред путницима и у сред дана. Француска није шокирана да у многе четврти француских градова, и у самој престоници, Французи и Француски-

ње не смеју ни да привире; није шокирана, јер је шокова и страха било више у подметнутим бомбама од стране муслиманских екстремиста. Већа несрећа баца у заборав мању.

"Црно камење се котрља"

Недавно је у "Соару" преко целе стране освануо наслов охоло лизјаве једног муслиманског екстремисте - "Ми ћемо вас победити"! У тексту он објашњава да су Францускиње склоне курвању и исламисти ће им правити много деце. Лист потпуно цитира његову претњу: "Тако ћемо Француску победити к.....!"

Француска је у опасности, Француска је нападнута изнутра. Француски дух је јавно понижаван. Дух великих Гала је имао снаге да сагледану несрећу искаже у застрашујућој реченици од које већ стрепи Француска: "Црно камење се котрља!"

Мирни Стразбур је први пут суочен са том лавином. Раније је то све било далеко. Биле су убедљиве лажне емисије француске телевизије. Просечном Французу са литром вина у руци и "бугатом" под мишком годило је да слуша горде похвале о потреби мулти-културалног прожимања и величини духа толеранције. Разни кавијар-левичари су узимали телевизијске екипе и солидно полицијско обезбеђење и залазиле по четвртима Париза, Марсеља и других гра-

дова, где би се, евентуално, чуло да Французи не смеју да кроче ни у сред дана. Док их је јак одред жандомери је чувао иза камера, они су испред камера мирно шетали, разговарали и снимили, "па, видите да нас нико не дира, ето, и овако се може, непосредно, насмејано, предусретљиво, толерантно..."

Зар не памтимо гадости Бернара Анри левија и других из овог француског соја проданих душа. По Србији и по Републици Српској они су били само на увежбаном излету. Имали су путне налоге да обаве само задатке. Шта мислите шта су претходно урадили самој Француској, где су, уосталом, увежбали те трикове лажирања опасности и безбедности, како им када одговара, или како им је када наређено да симулирају.

Ко су ти људи који сада Стразбуру ломе кичму? Дуго су се за ово припремали. Довожени су аутобусима са свих страна. Арапски радници и њихови потомци. Сами Французи су ту заступљени представницима мешовитих бракова, емигрантима из магребца и са по неким душевним болесником. Највише их је стигло преко Рајне, из Немачке. То су били понемачени Турци, црнпурасти Немци, који кличу Алаху.

Жан Мари Ле Пен председник Националног фронта Француске

Градоначелница крије исламске терористе

Око подне по руинираном Стразбуру су одјекивали и молотовљеви коктели. Истовремено, читавог дана радио и телевизија говоре како су демонстрације "достојанствене и мирне". И док су грађани иу страху позатварали врата и спустили ролетне, госпођа Катрин Тротман, градоначелница Стразбура, отворено лаже преко телевизије, и своје сутрађане и читаву Француску, тврдећи да су демонстрације само против Жан Мари Ле Пена и Националног Фронта Француске и да су мирне. Она повећава број демонстраната и хвали њихову "озбиљност". Истовремено су побеснели демонстранти на улици пребили Лионела Жоспана, вођу Социјалиста, њеног страначког колегу, који им се придружио у рушењу града.

Поводом овог наличја Француске господин Жан Мари Ле Пен нам је за "Велику Србију" дао специјалну изјаву.

"Видите", каже он, "Француска је показала колико је подложна вољи САД и њеним притисцима, одбивши да изда улазну визу доктору Војиславу Шешељу и његовим делегатима, човеку који је легално изабран на демократ-

Политички биро Фронта

"Шешељ - Србија, Шешељ - Србија"

Господин Ле Пен је нашем дописнику, као потврду свега што је рекао, стегао руку. Бројни новинари одмеравају његов гест, трудећи се да добију Жан Мари Ле Пена, макар на секунд, да га фотографишу и сниме.

После дуге, дуге паузе осећамо да Срби у политици Француске уживају неко посебно место. И док јато новинара трчи и снима за господином Ле Пенем, прилази нам Францускиња у алзашкој народној ношњи.

Честитке
председнику

ским изборима. Зар је онда потребно објашњење ко инспирише све ово што се напољу догађа. Али, то ће само учврстити нашу вољу и решеност. Поздравите господина доктора Шешеља и моје пријатеље Србе и реците им да ћемо, упркос свему, створити такве услове у Европи, где ће сваки народ бити газда у својој кући, а не да нам газдуху и командују страни уљези, подпомогнути мондијализмом. Реците доктору Шешељу и свим Србима да могу слободно, као некада, рачунати на поштене и патриотске Французе, а њих сада окупља Национални Фронт."

Представља се као госпођа Марлен Хенг, регионални саветник Националног фронта за Алзаси. Прстима додирује беџ на нашем реверу и чита: "Београд - Србија!" Ах, м сје како то лепо звучи! Молим вас господине поручите дивним и храбрим Србима да ће Алзас бити уз њих. Алзас господина Ле Пена!"

На свечаном почетку трибине господин Ле Пен је изразио жаљење што Шешељ и његови Срби нису могли да дођу. Прочитао је поздравну поруку Конгресу, коју је упутио вођа српских радикала, господин Шешељ. Садржај поруке био је следећи:

"Уважени господине Жан Мари Ле Пен,

Драги пријатељи из Националног фронта Француске,

Актуелни француски режим Жака Ширака спречио ме је да дођем у вашу земљу и присуствујем Конгресу Националног фронта Француске.

Уверен сам да тај недемократски и антицивилизацијски чин не може пореметити пријатељство француског и српског народа и сарадњу наших политичких партија.

У име Српске радикалне странке и своје лично, упућујем Вам срдачне поздраве и најбоље жеље за успешан рад конгреса. Срећан сам што популарност Националног фронта Француске нагло расте, сваког дана, и уверен сам да ће ускоро постати владајућа партија.

Целом свету је већ одавно јасно да су Национални фронт Француске и Жан Мари Ле Пен једина патриотска опција која може спасити Француску из накли мондијализма и супротставити се примитивизму који надире кроз експанзију агресивних и нехуманистичких религија.

Подсећам Вас, драги пријатељи, на традиције српско-француског пријатељства, исковане заједничком борбом у многим ратовима, подсећам Вас на чињеницу да је у најлепшем делу Београда подигнут споменик захвалности Француској на коме пише: "Волимо Француску, као што је она волела нас од 1914. до 1918. године".

Будите уверени да ће, без обзира на сва историјска искушења и политичке промашаје актуелних режима у Паризу и Београду, Французи у Србима увек имати искрене пријатеље и одане савезнике.

Српска радикална странка је поносна што развија пријатељску сарадњу са Националним фронтом Француске. Желимо што пре да господин Жан Мари Ле Пена видимо у улози председника Републике Француске."

Срдачно,
"Званична Француска је овим гестом учинила још једну тешку неправду Србима"? закључио је повишеним тоном Жан Мари Ле Пен.

Његове речи су препуну свечану салу "Сен Мишел" подигле на ноге. Одјекнуло је скандирање:

"Серби, Срби... Шешел - Срби, Шешел - Срби!"

Национални фронт заступа истину

У паузи нам прилази један делегат Националног фронта са југа Француске. "Знате, господине, Србе и Србију нико не може уништити. Ту лекцију сам ја научио још од мог деде, који је са Србима ратовао. Званична Француска је нанела штету Србима, али и Француској, јер ју је обрукала. Нема те силе, која вас, Србе, може да опрних лажима у очима правих француских патриота."

Још пре три године на једној јавној трибини у Сен Жермену, близу Париза, Ле Пенов заменик, господин Бруно Голниш, иначе посланик у Европском парламенту као припадник Националног фронта Француске, је отворено и храбро заступао српску истину у рату. Били смо тада изненађени, како у поглави ужасне пропаганде против Срба, он савршено познаје прилике, историју и узроке сукоба. Ставити се тада јавно на страну Срба, значило је разапети себе на крст и примати ударце и пљување јавности.

Господин Бруно Голниш и још неколико француских патриота је јавно заступало српску истину, чак и онда, када су многи они бедници са Иваном Ђурићем и другим усташким и америчким плаћеницима и титоистичким стипендистима, пљували по Србима и Србији, захтевајући писмима и петицијама да се бомбардује Београд. Пријатељ у невољи је прави пријатељ, каже народна мудрост. Срби ће умети да разлуче заслуге и издаје.

Француске патриоте, Жан Мари Ле Пен и генерал Галоа, Бруно Голниш и други су овакве ставове према Србима изградили на основама прагматичне политике, пре свега. Старо са-

везништво са Србима је историјско искуство, које само употпуњује њихову прагматичну политичку мисао.

Велика Француска, Французи, њихов велики галски дух је у савременим условима изложен великом притиску. Сједињене Америчке Државе се осећају као војни победник света. Американци као сила одређују расподелу богатства и моћи, слободе и демократије. Уређују односе, дух и културу. Све то обликују према изгубљеном лику своје ужасне цивилизације. Зар би заиста Француска оправдала звање државе великог народа и духа, ако се не би јавили, макар појединци, који се односе одговорно према таквој угрожености. Ту је објашњење успеха и све већег замаха и Националног фронта и Жан Мари Ле Пена.

Визе за змије

Француска је у великим проблемима од озбиљно оболелог здравства до аутомобилске индустрије и пољопривреде, чија је производња већ дуго угрожена. Француско правосуђе све чешће појединим процесима лични на оне из америчких јефтиних филмова. Недавно је двојици монструма суђено због силовања седмогодишње девојчице, коју су убили, силовања и убиства једне болничарке и још шест особа, (пре тога су сексуално злостављали и убили једног француског војника), али, после свега, суд их је, на очиглед згрожене јавности, ослободио, "јер није у стању да утврди, који је од њих двојице први, а који други - починилац у степену одговорности", који је кривљи!

Примар само илуструје стање ствари из којег се све више јавља зебња просечног Француза.

Недавно је, опет, у Индији, после двадесет година робије пуштен на слободу човек, који је осуђен због убиства више од десет француских грађана и једним покушајем убиства, исто француског грађанина, који је и данас жив. Осуђеник под именом

Собрај, по надимку "Змија", одмах је затражио и добио визу за долазак у Француску. Издавачи се утркују за његове мемоаре масовног убице.

Француску визу не може да добије један политички лидер пријатељске државе, али може "Змија", убица десет француских грађана.

Алијини терористи у Француској

Прошле и предпрошле године француска полиција је утврдила да је серија подметања бомби по Паризу са много жртава била непосредно везана за активност исламских терориста из Босне. У два маха подметачи бомби великих разорних моћи су дошли из муслиманских редова војске Алије Изетбеговића, а у једном случају је потврђено да су тим каналом стигле бомбе и експлозивне направе. Уместо енергичних мера званичне политике, којој је полиција доставила сва открића, врх званичне политике је пожurio да упути специјалног изасланика код Алије Изетбеговића и умилостиви исламске терористе, тиме што ће званична Француска бити на њиховој страни против српског народа и приклонити се мерама бомбардовања и осуде.

Где је и где може бити крајњи домет такве труле политике? Исламски терористи се једном могу подмитити српским главама, други пут жртвовањем неколико побијених својих грађана, срушеним изложима Стразбура и организовањем напада на Национални фронт, али шта је следећа мера жртвовања и где је тој учени крај?

Пореод свега, на Корзици не прође дан, а да нека зграда не одлети у ваздух. Раније су мете представљале судске дворане, тужилаштва, полицијске станице, поште и банке, а у замаху обрачуна данас више ништа није изузето. Стање на Корзици све више личи на серију атентата уочи Другог светског рата, када је побуне на Корзици подстицала Немачка, која је припремала терен за рат.

Претња канцелара Кола

Прошлогодишња два пута изречена претња Хелмута Кола да ће "Европа бити или уједињена, или потонути у крви", буди код Француза зебњу и ужасна сећања.

Где је одговор? Француска је имала Де Гола! Француска има Ле Пена! То је чињеница, коју данас прихвата све више брижних Француза. Упркос лажној пропаганди добро плаћених Интернационалних бригада, патриотска мисао се пробија, не као романтично стање колективног духа, јер је велики француски народ то иживео и лишен је тог комплекса, него се патриотска мисао обнавља, као брана даље расула заједнице и државе, ерозије морала и свеукупног пропадања.

Рапчишћавање после штампеда "Интернационалних бригада"

За Европу без америчког газдовања

Више од пет милиона жестоких исламских верника у самој Француској у моменту када муслимански фундаментализам терором незаустављиво долази на власт, чак и у секуларним државама и кад се као клин преко Босне забада у срце Европе, захтев Жан Мари Ле Пена и Националног фронта Француске да се услови живота и рада, сигурности и слободе повећају за Французе у Француској и да се државни капитал не одлива из државе, што је већ довело до "сомаж" кризе, представља оно најминималније за сваки народ и сваку државу. И најзаборавнији Француз се сада у стрепњи од терора сигурно сећа да је баш Француска пружила уточиште и сачувала Ајатолаха Хомеинија, творца новог муслиманског фундаментализма и тероризма! Сме ли заборавити да је званична Француска сачувала и Алију Изетбеговића и његов Иран, бомбардујући Србе?!

У припремању конгреса Жан Мари Ле Пен је за место одржавања одабрао Стразбур, главни град Алзаса на левој обали Рајне. Да ли је овом локацијом желео да пркоси Немачкој или да јој се приближи другој обали реке, како би боље чули и боље разумели његове ставове и виђења будућности Француске и целе Европе, без америчког газдовања. Европе, која ће онемогућити америчко даље хушкање исламских екстремиста.

Сва догађања у Немачкој, сви протести и социјални и политички стресови већ потврђују гледишта Жан Мари Ле Пена. Припојена Источна Немачка тешко оптерећује немачку привреду. Шест милиона страних радника битно утичу на политику запошљавања и социјалну слику друштва. Само на Кројцбергу у Берлину се утаборило милион и по Турака. Са собом су доводили бројне породице, велика социјална изискивања и навике боловања. Сада све више са собом носе исламски екстремизам.

Сви протести немачких радника су на првом месту мотивисани таквим стањем. Нетрпеливост расте, антагонизам се заоштрава. Званичне пропаганде су све мање у ситуацији да сакрију исламски тероризам у Француској и турске куће и породице у пламену у Немачкој. Потурање Срба и Србије је потрошен концепт и на њихову је штету.

Трећег дана Конгрес Националног фронта је завршен. Шта је мимо његових резолуција и одлука, његов успех на обе обале Рајне? Француском страном, путем Мажино линије вози нас француски таксиста. Комуналци чисте поприште рата интернационалних бригада. Скупљају срчу и поправљају излоге.

"Ово што смо преживели господине", каже таксиста, "отвориће нам очи да гласамо за Ле Пена".

Владимир Вукмировић

МЕДИЈСКИ ХАОС

Појаве демократизације друштвених односа, дезидеологизације, прихватања тржишне економије, уз интензивне промене на мапама Источне Европе, битно су се одразиле на медијску ситуацију у Србији. Под плаштом плурализма и демонополизације у последње две године, дошло је до неконтролисане експлозије масмедија, од којих велики број ради мимо законских прописа.

Расправе о слободи штампе, посебно Предлогу закона о јавном информисању и сфери електронских медија, на жалост, ближе су старомодном језику државне цензуре и острашених критички опозиције, него реторици слободног тржишта, за које се, барем декларативно сви залажу. У времену изразито динамичних и снажних друштвено-економских промена, све је уочљивија потреба трансформације масмедија, који концепт самоуправног, "државног" и у већини случајева потпуно финансираног медија, споро мењају, тежећи очувању монополистичког положаја. Политичка и економска опасност овакве медијске филозофије крије се у потенцијалном информационом и комуникацијском затварању, где захваљујући снажној ауторитети долази до ерозије морала и распада општих категорија вредности. Историјски посматрано, прелаз из комунистичког, једнопартијског система симулирао је вишестраначко друштвено устројство, али без одговарајуће журналистичке драматургије.

С друге стране, стихийским и квазидерегулационим процесима дошли смо до чињенице да тренутно у Србији око 300 приватних радио и 50-так ТВ станица, свакодневно емитује програме без нормативних сагласности државе и проверених (тестираних) техничких предуслова. Слика о привидном медијском "благостању" допуњују бројне новине, часописи и магазини, па очигледна хиперпродукција медијске индустрије не одговара економској развијености друштва. Експанзија и комерцијализација као основне карактеристике, уз фреквентни хаос и безаконје у електронској сфери, вешто се камуфлирају у фискуле о "слободи и демократизацији" медија.

Разни закони о информисању (САД, Француска, Канада и сл.) у основи омогућавају свим грађанима право на слободу јавног изражавања, при чему се тржиште услов медијског функционисања. Штампана под приватним власништвом и електронски дифузни систем који поседује велики број појединаца, корак су у демократско друштво, али значајан степен у одбрани појединца од доминације државе или идеологије који заступа већинска политичка партија. Овако значајна документа од стратешке важно-

сти за функционисање државе могу се донети искључиво консензусом свих парламентарних странака и то у пакету. Неприхватљиво је делити фреквенције пре доношења Закона о радију и телевизији који би морао да прецизно дефинише правила конкурентске игре и где би општи циљ медијске политике био разграничавање медија у јавној служби од комерцијалних. Ограничавање власништва има за циљ спречавање медијских империја и јавну регулацију тржишта, где би држава имала дискреционо право контроле финансирања.

У Србији, као и другим посткомунистичким државама, јачају захтеви за слободним медијским тржиштем, где се предвиђа проблем политичког третмана и пристрасности у презентацији одређених ставова, као и патерналистичке бриге страних "пријатеља" који промене у медијској иконографији вешто користе за ширење културног империјализма. Стратегија новог светског поретка свим средствима гуши сувереност независних националних политика, при чему медији узимају значајно место. Као последицу снажних технолошких промена, али и геостратешких и политичких утицаја, данас имамо примере реемитовања страних програма на локалним каналима унутар националне територије.

Уместо прича о променама и дерегулацији, неопходно је прагматично пружити подршку појави приватне (комерцијалне) радио и телевизије, која ће деловати нормативно усаглашено са новим прописима. Јавна регулација тржишта сломиће постојеће монополе државних медија, који ће, такође, морати да се трансформишу и деполитизују. Уз огрничивање моћи приватног капитала, (јер би дошли у опасност да се један монопол замени другим), висине прихода од реклама, такси и других услова пословања, створиће се услови за равноправну тржишну утакмицу у којој ће квалитет доћи до изражаја. Слобода медија подразумева и одговорност, не само медија, већ и извора информација, који чак и кривично може одговарати за изнету клевету. И на крају, медијски плурализам тражи и реверзибилан политички систем у којем је цивилно друштво заштићено од харизме појединаца или елита које себе проглашавају за државу, а "своје" интересе за "опште". Модерним друштвима потребни су информисани грађани, а у данашњем медијском хаосу у Србији, таквих нема довољно.

мр Зоран Јевтовић

НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ УЧЕСТАЛИ НАПАДИ НА ПРИПАДНИКЕ
МИЛИЦИЈЕ И ГРАЂАНЕ СРПСКЕ НАЦИОНАЛНОСТИ

ШИПТАРСКИ ТЕРОРИЗАМ

На питање да ли режим Слободана Милошевића има снаге да реши косметски проблем, одговор је не!

Шиптарски тероризам на Космету

Последњи догађаји на Косову и Метохији са континуираним интензивирањем шиптарских терористичких аката показују да без промене постојеће власти неће бити могуће решавање "косовског питања". Претходна Југославија се распала због нерешавања српског питања, јер су комунистички "картографи" скројили њене републичке границе на штету српског народа. Само су Србији на врат натоварене две покрајине које су имале за циљ да је сведу у оквире Београдског пашалука. Срби су, заиста, иако најбројнији народ у социјалистичкој Југославији, били најобесправљенији и у самој Србији, уз не-

решено српско питање у српским крајинама. За такав понижавајућ положај нису заслужни само представници других република и народа, већ се може слободно рећи да су томе највише допринели српски комунисти својим рописким менталитетом, чија је бирократска врхушка, зарад удобних фотеља, продавала националне и државне интересе.

Изневерена нада - тактика крени - стани

Када је на чело Србије вољом народа, пре свега оног најобесправљенијег на Косову и Метохији, дошао

садашњи председник Слободан Милошевић, сви Срби су се искрено понадали да су најзад нашли правог представника, који ће повратити сјај српске славе и направити нову српску државу по мери стварних српских интереса и на бази врло реалних историјских и државотворних права. Милошевић је и започео своје акције у том правцу, али је убрзо застао, немајући јасну концепцију и не постављајући крајње циљеве који су се имали остварити. Његова идеја о свим Србима у једној држави никада није појашњена и прецизирана у територијалном смислу и на крају се практично свела на признавање комунистичких граница. Србијански председник се прећутно саглашавао, нарочито на почетку ове кризе, са програмом српских радикала о територијалном заокружењу свих српских република и крајина у једну државу и тако су створене Република Српска и Република Српска Крајина. И српски народ је био на добром путу да се коначно уједини и одбрани своје виталне интересе. А онда је Милошевић почео да се колеба, застао је, и уместо да неке ствари брзо и одлучно реши у своју корист и тако умањи ратне губитке и економско испљивање, он је почео са тактиком крени-стани, што је довело до повлачења на свим фронтovima и до огромне штете по целину српског народа. Социјалистички вођа је мислио да ће палијативним мерама и ситним тактичким лукавствима, без напрезања целокупног народа и државе, заварати противнике и реализовати вековне тежње српског народа. Међутим, ситан тактичар био је далеко од успешног стратега и ратника, у чему га је Франђо Туђман у свему надмашио. Без јасне програмске визије и са оптерећењем комунистичког идеализма Милошевић није ни могао ни знао да постави пред нацију јасне ратне циљеве, па самим тим нити да их реализује. Осим тога и као личност није био довољно чврст и одлучан да би био на висини историјског задатка. Он се понашао и деловао само као шеф своје социјалистичке странке, а не као председник Србије. Насупрот овоме, Срби ван Србије доживљавали су га као неприкоснове-

Да ли је могућ заједнички живот - црква и џамија у Урошевцу

Рутинска контрола

Косметски билтен – повећан је број шиптарских терористичких напада на представнике закона

ног лидера свих Срба, заварали себе и олако се упустили у тешку али ипак неизбежну ослободилачку борбу која без заједничких напора целине народа није ни могла победоносно завршити.

Држање за ваздух

Ова нова, трећа, Југославија састављена је и функционише по истим принципима као и она претходна. И све то захваљујући Милошевићевом држању за идеје пропалог комунизма. Зато и њој прети распад који ће ићи по истим шавовима и модалитетима како и код оне претходне, ако не дође до промене на њеном челу.

Уместо државе Срба ми и даље имамо државу грађана, у којој ниједно мањинско питање, поготову шиптарско, не може бити решено на задовољавајући начин и без штете по српске националне интересе. То су основни разлози што се не решава косов-

ски проблем, што се стало, а иницијатива препустила Шиптарима који несметано изводе терористичке атакe на имовину Срба, на институције, па и на истакнуте личности српског народа.

У нешто ранијој фази карактеристика шиптарских терористичких аката били су напади на милицију. Намера им је била да се застраши српски народ, јер кад милиција не може саму себе да брани и пронађе кривце, шта онда да очекује обичан човек и народ. Терористи нападају онамо где су им највеће препреке за остварење њихових циљева, не ширећи још фронт према целини српског народа јер немају снаге за такав замах, а и желећи да у свету сачувају некакав имиџ тобоже обесправљених који се "праведно" буне против српске власти.

Недавно се на удару шиптарских терориста нашао Универзитет, прецизније речено, његов ректор и све оно

што он чини и представља у српском народу на Космету. Најпре је покушано аутомобилом-бомбом убиство ректора Радивоја Паповића, а онда је експлозив постављен синхронизовано на споменике цару Душану, Вуку и Његошу, који су подигнути највише заслугом самог ректора. Само је случај скренуо подмечаче да, уместо на Његошев споменик, експлозив баце у контејнер, јер је у то време око споменика било више шетача и пролазника. И све је изведено дању да би ефекат у психолошком смислу био већи и да би студенти, нарочито они из централне Србије, били заплашени и напустили Космет. Стратешки циљ албанских терориста и окупатора ои јесте етничко чишћење Космета од Срба, чиме они настављају оно што је раније чинила бивша покрајина и албански окупатори за време Другог светског рата.

Обрачун са Универзитетом

Треба поставити питање откуда ова острвљеност шиптарских терориста на Српски државни универзитет у Приштини и на све оно што он значи за српски народ, на Косову и Метохији? Зна се да је постојање државног универзитета на Косову од великог значаја за српски народ и српску државу у целини. Он је постао трн у оку шиптарских национал-шовиниста, јер је на њему, гледајући дугорочно српске државне и националне интересе, стање умногоме сређено и решено у српску корист. Све што се на Универзитету дешавало и радило осмишљавао је агилни ректор Паповић и у томе имао подршку већине својих сарадника, па готово и целине српског народа на Косову и Метохији. Некада су се те акције полударале са ставовима званичне политике, али и разликовале од њих кад год су превртљиви социјалистички политичари почињели да врдају и да се ошамућено повијају под притиском белосветских моћника.

Ректор Паповић је најзаслужнији што је у Приштину доведено преко 400 нових наставника са стране, што је број студената нарастао на готово 20 000, што је покренута значајна научна и издавачка делатност и што је у тренуцима велике економске кризе решио велики број стамбених проблема и започео изградњу репрезентативног универзитетског насеља. Једноставно речено, Српски државни универзитет доживео је прави препород и постао парадигма и за остале сфере живота и рада, он је постао модел како треба решавати косовско питање са основним циљем да оно трајно остане у поседу српске државе. Како је такав пример постао заразан и исувише очигледан, логично је било очекивати да ће се наћи на удару српских непријатеља, тим пре јер остали сегменти српске државе и српског битисања умно-

гоме су заостајали за овим примером оили радили по старом, директно на штету Срба и српске државности. Зато је очигледно да је обрачун са Универзитетом требало почети од његовог ректора и да су његов пад пријелживале обе стране - и албански терористи и превртљива и недоследна званична политика. Ово нарочито у светлу најновијих преговора званичних органа Републике Србије и албанских представника око школског простора. Шиптари желе само простор, желе да истерају Србе са својих вековних простора и ни на крај памети им није прихватање школског система државе у којој живе.

Зато на Космету, међу Србима, постоје озбиљне сумње да је атентат на Поповића изведен од стране тајних државних служби, јер режиму одговара овакво стање да би народ лакше прогутао удицу са потпуно неповољним договором око школства којим ће се, де факто, у образовању на Космету озакопити велика Албанија.

Како пресећи косметски чвор?

Ми ипак верујемо да је поменути терористичке акте извела шиптарска страна, односно терористи из њених редова. Њима смета постојање српске државе на Косову и Метохији, а најочитији њени облици оличени су у Универзитету и органима реда и мира, па отуда и највише напада на њих. непријатељ за сада очигледно напада најизразитије сегменте српске државности, а потом би на ред дошли и остали, јер је циљ потпуно јасан: протеривање свих Срба са Космета и стварање тзв. велике Албаније.

На Косову и Метохији не могу постојати две државе, а постојање било какве шиптарске аутономије исто је што и инсталирање њихове државности. Зато је превасходни српски национални задатак јачање српске државности и разградња свих облика шиптарске парадржавности. Да би се то постигло потребно је свим средствима и свим мерама сламати узурпаторску и експанзионистичку политику великоалбанских освајача. Зато без хватанја или неутралисања шиптарских терориста српски народ не може имати поверења у своје државне органе и не може видети перспективу за свој дугорочни опстанак на овим вековним српским просторима. Настављањем исељавања преосталих Срба само се приближавамо рату као јединој опцији дефинитивног решавања косовског питања. Примером Универзитета и одлучним сламањем шиптарског тероризма, бићемо ближи безболнијем пресецању косметског Гордијевог чвора. Само је тако могуће избећи ратну катаклизму у којој нико не би профитирао, а Срби би до максимума морали напрегнути своје истрошене потенцијале да би Космет задржали у својим грани-

Камена из рамена – опасне "игре" шиптарске омладине

цама. Другог пута нема, јер без Косова и Метохије нема Србије и нема будућности српском народу ма колико се то некима чинило.

"Арогантна кукавица"

Има ли снаге и визионарске концепције у владајућем режиму данашње Србије за остваривање помнутих опредељења? Нема, пошто је сва власт концентрисана у рукама председника Слободана Милошевића, а он се као државник није показао дораслим за ова прекретничка времена. Недостатак политичке промућурности и антииницијативних могућности у погледу развоја будућих догађаја код њега увиђају и неки социјалистичкој партији блиски страначки прваци. То није ништа ново, јер су радикали одавно знали да Милошевић нема политичке визије, нема решења за ниједно важно српско питање. Његова идеолошка матрица спречава га да критички промишља стварност у корист своје нације и своје земље. Чувајући комунизам у Евро-

пи, као последњи Мохиканац, он ће увек бити оспораван и онемогућаван од свих релевантних међународних фактора. Ни у погледу карактера и његове чврстине српски председник не може више да улива никакво поверење. Рецимо да сада неко нападне Србију, ко би се ставио под његову команду да брани отаџбину? Ретко ко! Испрва увек арогантан и одбојан, током сучељавања са великим проблемима и моћним противницима, он никада није истрајао до краја, увек би попустио и то онда када су штете биле далеко веће него да је то учинио на почетку. Човек који не одлучи да нешто истера до краја, боље је да одмах на почетку пође усусрет догађајима негода име се млако и безвољно опире. И да на крају капитулира. Уместо да у почетку и направи неки тактички уступак, а онда да упорно брани своје позиције, Милошевић је увек истрчавао, а потом превише уступао и повлачио се са попришта важних окршаја и сучељавања живота. Такав председник који је, у ствари, "арогантна кукавица" не заслужује и не сме да води српски народ. Срби са Космета који су га увелико и устоличили на српски трон, дубоко су разочарани својим некадашњим идиолом и просто не могу да препознају оног Милошевића са почетка каријере. Знатно бржу метаморфозу истога смера доживео је и Вук Драшковић, који својом превртљивошћу и неурачунљивошћу донекле подсећа на актуелног србијанског председника. Зато ми, Срби са Косова, не видимо ниједну личност, ниједну другу странку и ниједан програм који би био гаранција нашег даљег опстанка на југу Србије. Једино Српска радикална странка и њен лидер др Војислав Шешел, ако дођу на власт, могу и имају шта понудити српском народу у целини, па и нама на Косову. Ово никако није гола политичка царола већ истинско животно опредељење и сублимирано промишљање над нашом судбином и над нашом суровом егзистенцијом.

Сиктер каф за Ругову

др Милорад Јеврић

РАЗВОЈНИ ПУТ ЗОРАНА ЂИНЂИЋА

Почетни ударици "поштеног" играча

Чини се да Београд, што је већи, има све мање среће са градоначелницима. Онај Богдан Богдановић, пошто је порушио пола Дорћола, побеже на тзв. Запад да се тамо стиди Срба. Онај Ковачевић одједном постаде неки интелектуалац и велики демократа, као да никада није био први човек главног града комунистичке Југославије. Што се Бакочевића тиче, њему место градоначелника беше само пролазна станица на путу до чина патријарха, јер само то још никад није био. Груденка, која никако није могла да се реши да ли више воли Клару Мандић (с оним свим што уз њу иде) или Дафину (са свим оним поклончићима), побркавши манастир и Првени крст, нашла се да шефује у овом другом. Ту је и онај Неша Човић звани Акумулатор. Толико се функција наакумулисао да су га једва дезакумулисали. Тек недавно добио је отпусну листу и сад више ништа не стоји на путу његовој каријери локалног политичара. Само му локал још фали.

Данас су, после чувене краје гласова, на место градоначелника Београда успентрали господина Зорана Ђинђића. Тај сигурно Србима неће дизати никакав споменик, попут оног Богдана Богдановића у Јасеновцу ("без икаквих обележја", како се хваљиво аутор, па је само он знао да је реч о српском споменику). Али, никога неће зачудити ако једног јутра, насрам споменика који су Срби (?) подигли у знак захвалности (!?) Француској, на Калемегдану осване споменик Немачкој са великим натписом "Волите Немачку као што је она мене волела."

Ђинђић вероватно неће украдити прилику да пребије Вука (или бар Весну) па га неће посећивати у болници и носити му цвеће и бонбонџу, као што су то радили Човић и Груденка када је, кажу, њихов сопствени режим, опет кажу, претукао Вука. Као декларисани атеиста, вероватно се није намеравао ни патријарх да постане, а што се тиче накита који је Груденка тако радо примала од Дафине и тако нерадо јој га враћала - нема бојазни. Сетимо се: Ђинђић је сам себи, својеручно (наводи оче-

виши тврде да је то било у "Зори", за опкладу) одсекао чувени перчин и извадио мишћушу из носа. Пардон, из ува. Његови блиски сарадници клели су се Душану Михајловићу (тако бар тврди чувени Јова каменорезац) да Ђинђић ту мишћушу, коју је као пионир добио од Валтера Улбрихта, и даље носи као амајлију у новчанику, а перчин у једној најлон кеси Це-маркета (Радуловићев поклон) око врата испод панцир кошуље коју му је исплела Дана.

Наравно, ово су чисте измишљотине оних који су више волели Мићуна на челу странке. Иако не зна, та смена је била зенит Ђинђићеве политичке каријере. После тога почео је да се појављује са деда Аврамом, бака Весном и Даниним Вуком и његов пад ће трајати све док се не набоде на "цивилизацијски проблем" зван радикали.

Фанатик квантитета

Биће то велика штета! За њега, наравно. Јер, иако поприлично бајат таленат, беше лепо почео. Обечавао је, што би тренери рекли. Потсетимо се: "Више пута сам рекао да нама питање власти није у првом плану. Нама је у првом плану питање друштвеног уређења. Ми као странка нисмо тако конструисани да бисмо били на власти... Ми нисмо прављени као масовна странка, наша намера није била да будемо на власти већ је наша намера била да као врло значајна група за притисак подстакнемо реформе за које не постоји већина" ("ОН", бр. 34 од 19. 04.1991.)

Када, где и од кога су "прављени", од почетка се назирало, а сада се и зна: не овде. Где тачно - није важно. Интересантно је, међутим, да је господин Ђинђић још тала претио држави:

"Нама је у првом плану питање друштвеног уређења!"

Поштено! Заиста поштено признање, опомена, претња, или ко зна шта. У сваком случају, реч је о некој врсти "Црне руке", тј. "врло значајној групи за притисак" која ће да "подстакне реформе за које не постоји већина". Или баш као што су то у

прошлом рату радили Ђинђићу толико омражени бољшевици, исти они којима је недавно скинуо петокраку са Скупштине града. Господин Ђинђић је естета, не воли првену петокраку. Исцувише је то простачка боја, а потсећа и на неке војводе. Не, господин градоначелник више воли жуте петокраке. Ем су лепше, европскије, ем их има више: тачно дванаест! За сваку годину Хитлерове владавине Немачком (1933-1945) по једна. Само, ипак је помало чудно да се неко ко више није комуниста, већ се назива демократом, залаже за "друштвене промене за које не постоји већина". Обичај је да су демократе фанатици квантитета, тј. већине, а не поборници квалитета, тј. добрих идеја.

Противприродно јединство

Поштењачина са особеним приступом књигама и кожним јакнама, али не и власти, у истом разговору каже:

"Тек сада видимо колико се способних људи појављује, а који су чекали да бављење политиком на страни опозиције постане легитимна делатност без ризика за њега, његову децу, његов посао. Јер, никоме ко је mudar или умерен не треба замерити ако нема храбрости да, рецимо, каже: Ја нећу барикаде."

Комунистичка бараберија, коју би господин Ђинђић да сатре, вероватно би још и данас (с пиштаљкама у устима?) чекала на одлазак у партизане да је предуслов за то била легализација партизанске борбе од стране Немаца. Срећом, господ. Ђинђић није више комуниста. И још је легализован!

Имајући све ово у виду, лако се може замислити какав је шок доживео тренутни градоначелник Београда када се, захваљујући Весни Пешић и њеним фанатизованим масама, одједном и сам нашао на "барикадама". За такве који иду на барикаде каже:

"Има таквих, али то нису људи за политику".

Највећи шок доживео је док је барикадирао београдске улице када је у гужви приметно да је Пешићка у своју руљу убацила и Вука Драшковића са оном неколицином која још увек чине СПО. Сећамо се Ђинђићевих речи:

"Сигурно је да не може да буде никаквог приближавања између, рецимо, Демократске странке и СПС, између демократске странке и СПО. Било би бесмислено тражити иту помирење. Такво јединство је противприродно."

Врх леденог брега

Као демократа, господин Ђинђић је у обавези да Весни Пешић опрости што га је, онако збуњеног, натерала на противприродно понашање, да не кажемо блуд, али ће се сигурно и даље дистанцирати од Вука Драшковића:

"Практично, он нама замера што нисмо више него он или његови посланици заопштравали ситуацију, што нисмо евентуално ишли на генерални штрајк или тражили смену председника државе. То нити одговара нашем имиџу, нити је метода нашег политичког деловања."

Коректно! Од једне "групе за притисак" која се окупила на друштвене промене (тј. Устав, ту светињу свих демократа) управо овакво понашање се и очекује. Кламфе и пајсери су за Вука и Дану, никако за Зокија с тим имиџом. Зосталом, зашто правити нереле када рат у "окружењу" још не беше почео, а сва беда, немаштина, дугови и разорена привреда још увек беху само Брозови. Држећи се за мудрог и умереног, госп. Ђинђић се притајио иза Мићуновића. Тајновитост му одговара, нарочито када за њом осети потребу. У "Погледима" из тог доба (бр. 83, 17.05.1991) каже:

"Заиста, налазио сам се у ситуацији која је наметала потребу за формирањем тајне студентске организације и ми смо је формирали." Било је то пре формирања "групе за притисак" (ДС), још давне 1972. године, али како тајне организације уобичавају дуго да живе, можда ова тајна студентска организација и данас постоји? Можда су они студенти које смо виђали како барикадирају београдске улице само њен врх леденог брега?

Наравно, где су тајне организације, ту су и масони. Ни без њих госп. Ђинђић не може.

Ђинђић и слободни зидари

"Главни проблем словенских народа, па и Срба, био је тај што код њих нису развијени облици колективне одбране - синдикати, интересне групе. Па и масони, они су направили француску револуцију. Тога овде није било..."

На страну колико су масони срећни што их Ђинђић, шепртља једна, јавно потсећа да је француска револуција, насупрот њиховим убеђивањима, њихово дело. Баш као што је и главни резултат те револуције, гиљотина, такође њихово чело: лекар Гијотен, изумитељ гиљотине, велики хуманиста, био је један од оснивача Великог оријента Француске, стичини мајстор ложе "Братска слога" и члан чувене ложе "Девет сес-

Шоумен са петокраком

тара". Али како прећи преко тврдње да Словени, па и Срби, немају облике колективне одбране? Иако се декларише као атеиста (што му не смета да на београдским улицама са домородцима слави црквене празнике), госп. Ђинђић морао би да зна да се пре шест векова на Косову нису окупиле синдикати, нити да су Стаљинград браниле "интересне групе". Једино га правда то ако под одбраном подразумева западњачки облик одбране: НАТО убија Србе у Босни и Арапе у Ираку да би Америка (тако бар тврде Буш и Клинтон) одбранила у њој настањене пореске обвезнике. Такав облик одбране Словени, па ни Срби, заиста немају.

Покондирена тиква

Ове изјаве падају у време када се још ни баба чувеног паљанског вола не беше отелила, али човек би могао да помисли да градоначелник Београда и није баш неки нарочит Србин, иако каже ("Погледи" бр. 83):

"Нити смо мањи Срби нити слабији опозиционари због чињенице што смо нешто цивилизованији и "европскији" него што то поднебље и политика овде подразумева."

Баш је баксуз! Тако чињенично цивилизованији и "европскији", а родио се - на Балкану! Уз сав тај малер још су га и овлаштни зликовци осуђивали. Не, не мисли се на крају књига, кожных јакни и ко ће га знати чега још, већ...

"Већ 1974. осуђен сам за покушај рушења уставног поретка на годину дана затвора."

По јутру се дан познаје, вели народ. Четврт века касније, опсесија рушења државног поретка, по свему судећи, и даље прати челника демократске странке, тј. "групе за вршење притиска" којој су у првом плану "реформе друштвеног уређења за које не постоји већина". На сву срећу (чину, бре?!), у затвору није дуго био.

Ретко одвратни левичари

"Само захваљујући великој кампањи велике групе интелектуалаца из читаве Европе, а посебно Ј. Хабермасу и г. Грасу, тај "рок" нисам отслужено до краја већ само краће време."

Ко би рекао! Ни слутили нисмо да је "велика група интелектуалаца из читаве Европе" још пре скоро четврт века помно пратила југословенску штампу! Или је можда на неки

други начин (преко тајне студентске организације?) сазнала шта је на Балкану снашло једног погуреног, на врховима прстију ходајућег студентчића у којој јакни и са књигом испод мишке с унутрашње стране јакне из чије крагне још вири целуљче са ценом? Да би га оправдали од могуће сумње у његову настраност, највернији пријатељи госп. Ђинђића тврде да је, поред тих мушкараца који су чинили велику групу интелектуалаца, његову судбину пратила и група немачких имућнијих удовица, распуштеница и домаћица. Иначе, како ми тврде сва четворица десничара које сам имао прилике да консултујем, код Ј. Хабермаса и Г. Граса ради се о двојници ретко одвратних левичара. Ипак, за очекивати је да је господин демократа Ђинђић, чињенично цивилизован и европски устројен (није штампарска грешка: устројен, не уштројен) према овој двојци, иако су левичари, осетио захвалност до гроба. Или бар до последње марке:

"У тако тешким тренуцима помаже ми велики човек и интелектуалац Ј. Хаберманс, јер на његов позив одлазим (1977) у Немачку. Већ 1979. сам докторирао. Тамо сам провео укупно 12 година и да није мог ангажовања у Демократској странци, мислим да бих и даље тамо био..."

Ко му је понудио ангажман у ДС не знамо, али ако је то био Мићуновић значило би да га је стигла клет-

ва неоседланог попа. Како било да било, интересантно је да је Ђинђић, инстинктом типичним за интерелтуалца, на време (1989) осетио да се Милошевић спрема да растури Југославију (Чехословачку, Совјетски Савез итд) па се вратио у земљу у прави час. Додуше, са њим се из немачке вратио (не истим возом) и један успешни владика, да и он буде народу при руци, али се код њега може претпоставити да му се неко јавио у ону и рекао му да се врати. Али Ђинђић, коме се ни на јави нико не јавља, бар не на српском... Инстинкт, ништа друго!

Фикс идеје и реалност

После краће гласова, коју је озваничила и Европска унија, Београд је на неко време добио градоначелника који је, ето, од "групе за притисак" постао власт (лепо звучи, а?), који је од ране младости опседнут фикс-идејом да сруши државни поредак, који је добар Србин иако је чињенично цивилизованији и "европскији" од забити у којој се родио и поднебља у коме је ангажован од Демократске странке, уз то склоног тајним организацијама, који не воли барикаде, који је захвалан својим спаситељима међу којима би и данас био да није прекомандован у Демократску странку чији је циљ системских промена да "наша земља постане привлачно место за живот ољуди, безбедно ме-

сто за пословање и инвестирање, угледна у Европи..." (НИН бр. 2327, 4. август 1995).

Можда ће "наша земља" постати привлачна за НАТО као што је то сада био само ваздушни простор. Можда ће се заиста безбедније пословати и инвестирати ако Ђинђић на београдском бувљаку сруши ону Човићеву жичану и подигне своју бетонску ограду. Што се угледа тиче, можда би се заиста Југославија у којој би се Ђинђић питао можда лупом угледати на карти Европе. Можда су све то добре намере, за некога. Ипак, нешто указује на потребу извесне опрезности када је Ђинђић у питању:

"Заиста ми је представљало велико задовољство да нађем неку фабрику која се расформирану и да, у нечије име, откупим, на пример, педесет машина које практично могу да опскрбе цео град" ("ОН" бр. 29, 9.01.1991).

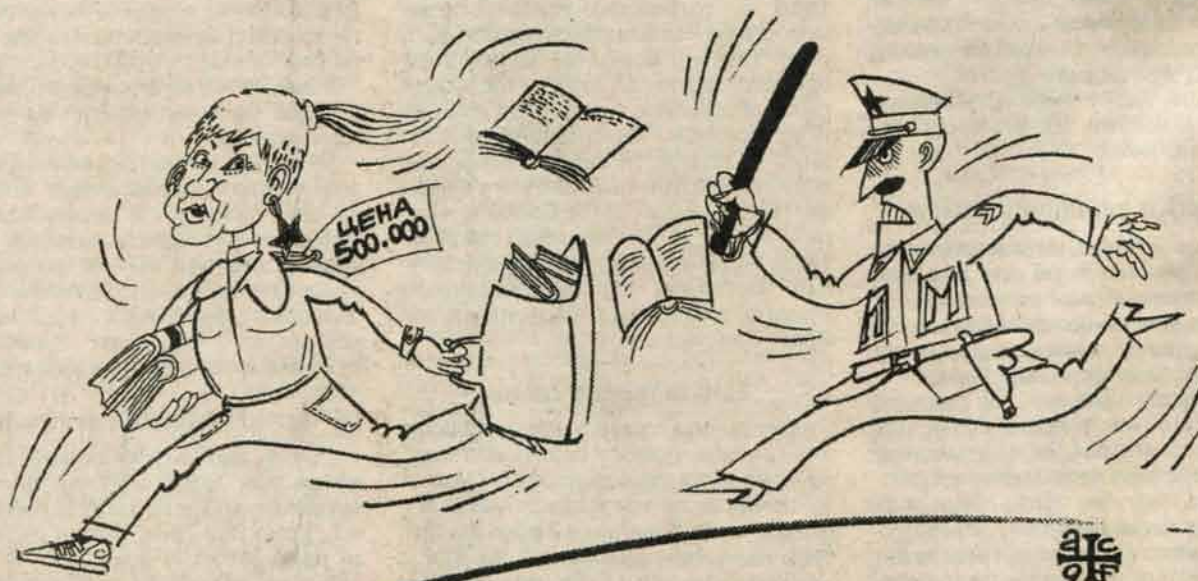
Зар се то не може и овако разумети:

"Заиста ми представља велико задовољство да нађем државу која се расформирана и да, у нечије име, освојим, на пример, педесет општина које практично могу да опскрбе све моје послодавце."

Књиге, јакне, машине, општине... Кад-тад стићи ће и држава на ред.

Петар Димовић

ПРВИ МАРАТОН

СВЕДОЧЕЊЕ НОВИНАРА-УРЕДНИКА
ДРАГОМИРА ЛОЛЕ ДИМИТРИЈЕВИЋА О ДЕНУНЦИЈАЦИЈАМА
ДИРЕКТОРА "ПОЛИТИКЕ" ВЛАДИСЛАВА РИБНИКАРА

ГЛУВО ДОБА

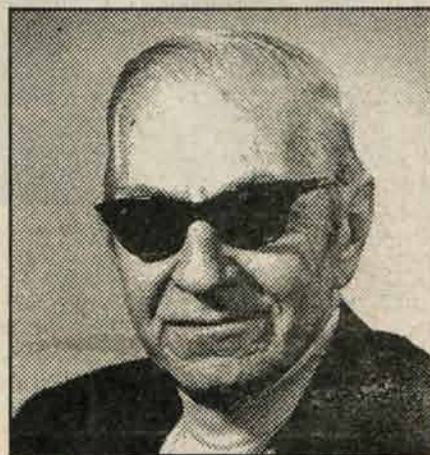
Прогони и стрељања без суда и пресуде

Новинар и дипломатски уредник међуратне "Политике" Драгомир-Лола Димитријевић (1902-1990), почев од 1923. године када је ступио у редакцију све до злокобног 6. априла 1941, када је силом ратних прилика морао да је напусти, био је жива легенда тог нашег најстаријег листа. У старим комплетима "Политике" остали су од господина Лоле многи објављени текстови док се његова непосредна, жива, истинита реч у временима забрана од стране Брозовог тоталитарног система радо слушала јер он се није устручавао да изнесе добра која је доживео од поштеног директора др Слободана Рибникара и зла од стране његовог млађег сина Владислава-Владе Рибникара.

Име "носилаца Партизанске споменице 1941. године" Владислава С. Рибникара (1900-1955) истакнуто је већ неколико деценија у заглављу познатог листа, поред јуначки погинуле браће - оснивача Владислава и Дарка

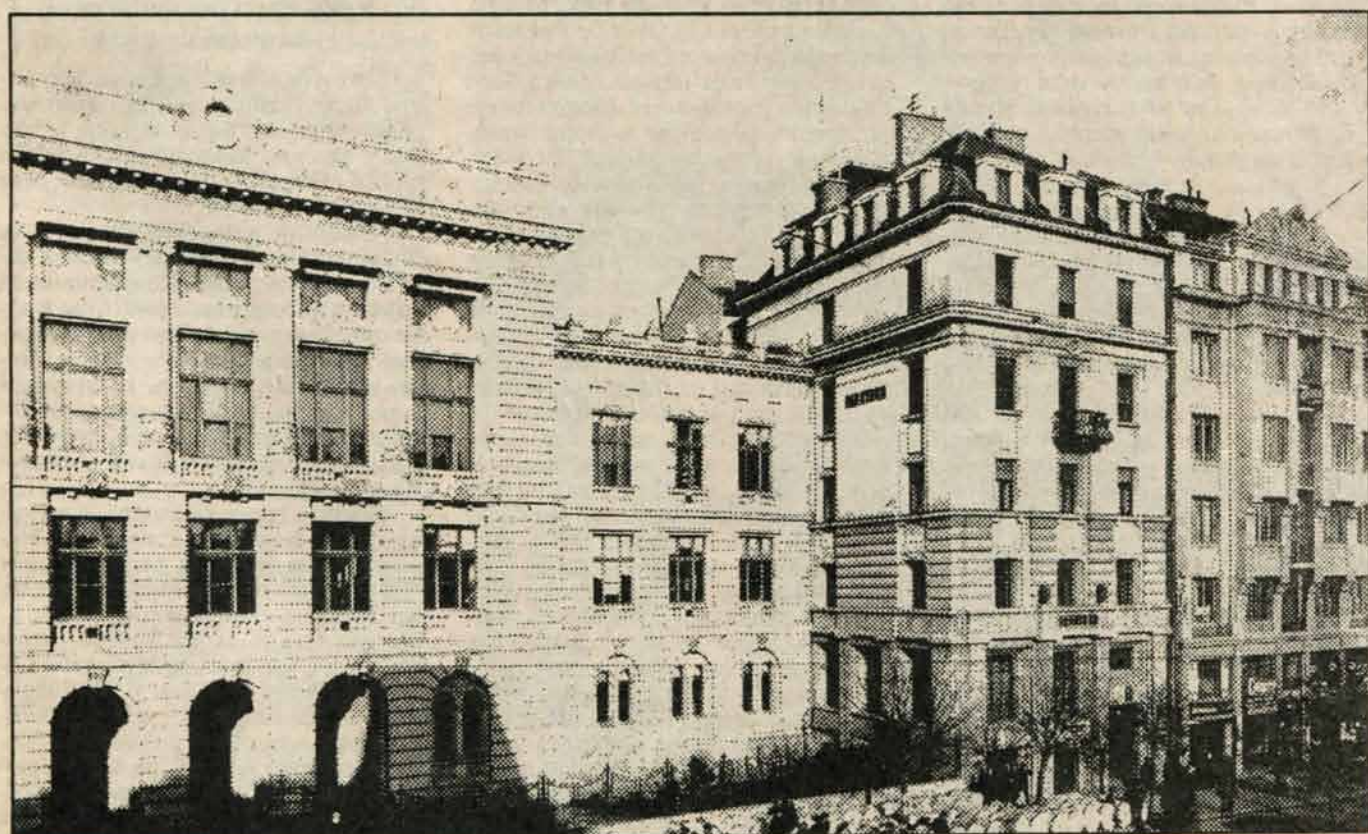
као и њиховог часног наследника др Слободана. Име Владислава Рибникара после тзв. "ослобођења" добила је основна школа "Цар Урош" и још низ институција, али остаје отворено питање да ли те ознаке треба задржати према документацији, односно сведочанствима савременика, са којима располажемо.

Поводом разних јубилеја "Политике", као ранији сарадник те куће, писао сам животне исповести њених најпознатијих новинара, међу којима и о трагичној судбини једног од потписана два главна уредника Јована Јоце Тановића (1883-1944), учесника ослободилачких ратова Србије 1912-18, између многих одликовања, и носиоца карађорђевог звезде, који је на основу непроверених денунцијација проглашен од Војног суда за издајника и народног непријатеља. Потом је Тановић, један од главних акционара "Политике" и кум Владислава Рибникара, по писању његовог

Драгомир Лола Димитријевић

листа од 27. новембра 1944. године као и осталих 105 истакнутих Београђанина стрељан, неутврђеног тачног датума, претходно изгубивши "за свагда" сва "часна права" са тада уобичајеном "конфискацијом целокупне имовине у корист Народноослободилачког фронта".

Стара зграда Политике

Владислав Рибникар у младости

Сличан случај се десио и са уваженим професором Београдског универзитета, архитектом, сликаром и књижевником Бранком Поповићем, који је тек прошле године рехабилитован запаженом изложбом у Галерији Српске академије наука, али узрок смрти овог великана српске културне историје није веродостојно забележен.

Злокобан уводник Марка Ристића

То стравично стрељање највиђенијих београдских и српских интелектуалаца са стотинама хиљадама најбољих домаћина Шумалије било је урпаво наговештено од директора Владислава Рибникара пуштањем злокобног уводника његовог пријатеља - надреалисте и потоњег париског амбасадора, Марка Ристића у броју од 13. новембра 1944. године, под тада уобичајеним насловом - паролом "Смрт фашизму - слобода народу".

За великог крлежјанца, предатног богаташа по наслеђу, француског ђака - надреалисту марка Ристића, који је тешке ратне године провео у својој вили у Врњачкој бањи, да би потом постао слугерања титоистичког режима, ружећи на све могуће начине вођу Трећег српског устанка Дражу Михајловића, као и за његовог нераздвајног пријатеља - масона Владислава Рибникара, фашисти су били и Јован Тановић, и Бранко Поповић, и Александар Цветковић, и осталих стотинак стрељаних и оглашених у "Политици", да не говоримо о прогнаним угледним књижевницима попут Светислава Стефановића, Симе Пандуровића, др Милана Кашанина, Тодора Манојловића, Владимира Велмар Јанковића и др.

Тријумфујући после успешног стрељања, следећег дана 28. новембра, Марко Ристић је, по нарубини Владислава Рибникара, објавио срамни уводник "Политике", текст симболичног наслова "Заједно су пошли у смрт они који су заједно пошли у

злочин". То све "у славу" пресуде Војног суда, без држаног суђења, о чему постоје докази, али до данас није покренут поступак за рехабилитацију Јована Јоца Тановића, јер то овај режим не дозвољава. Његовој породици су због тога ускраћене акције "Политике" које им по праву припадају.

Полицијска досијеа су, и после више од пола века, остала затворена за јавност, а када се једног дана отворе биће јасно ко су били прави злочинци. Због мог чланка "Трагична судбина уредника Јована Тановића", објављеног у "Политици" 14. марта 1994. године, доживео сам тешке репресивне мере од стране владајућег режима о чему постоји исцрпна документација, а најтрагичније је у целом том апсурдном случају да ме нико од колега није бранио, као ни Удружење новинара Србије, посебно Удружење књижевника Србије, чији сам члан неколико деценија.

Није спасао ни кума Тановића

У време пресудних догађања за спас свог кума Јована Тановића директор "Политике" Владислав Рибникар није ништа учинио, као Брозов поверљиви човек: остао је нем на све молбе и преклињања своје куме, због чега се, по сведочењу Лоле Димитријевића, покајао, тек неколико дана пред смрт.

О дружењу новинара Лоле Димитријевића са директором "Политике" Рибникаром писао сам у дужем фелетону објављеном под насловом "Жеђ за истином" у листу "Политика Експрес" од 2. до 12. јуна 1989. године. Тај животопис познатог београдског новинара, типичног "заљубљеника живота", како га је назвао колега Бора Глишић у једном есеју, узбудљиво је сведочанство колико је Лола Димитријевић био одан својој "Политици" имајући пуно поверење ондашњег директора др Слободана Рибникара, који га је замолио, његовог тек пристиглог из Париза, сина Владу упуту у тајне новинарског заната.

"Ја сам га по очевој молби први повео у квартал да нешто за "Политику" напише", говорио је Лола. "А и касније доста сам са Владом, другоао, па највише о његовој дволичности знам што ме умало, попут несрећног Јоце Тановића, није стајало главе. И данас, памтим, шта ми је говорио наш чувени административни директор и главни акционар Чика Диша, упозоравајући ме да се чувам Владе: "Лола, ти не знаш ко су садашњи Рибникари. Кад си им потребан ко лојаницу на груди ће да те држе. Али, кад им не требаш, ко смрдљив сир ће да те баце!" А он их је најбоље познавао кроз све генерације (овде изумимо часну браћу Рибникар и др Слободана) као и њихов кум Тановић, јер су они подизали "Политику".

Чика Диша је доживео да после рата буде избачен из свог великог ста-

на у згради "Политике", коју је он подигао, и буде смештен у једну собу као тобожњи предатни капиталиста, иако је све поштено зарадио и био "сиротињска мајка", како су га наши радници називали. А Чика Дишин син је чувао за време окупације Рибникареву децу када су Влада и Јара побегли у шуму... Заборавио је Влада да га је за директора, после очеве смрти 1924. године, усталичио, заједно са уредником Тановићем, његов "други отац" Чика Диша, најомиленија личност у "Политици" за коју новинари знају.

Влада је, када је дошао на чело листа, само цртао мапе. Водио је љубав са глумицом Љубинком Бобић, онда и неком молдскињом, а велика брукла је пукла, када је поводом прославе деценије Октобарске револуције, борио у Совјетском Савезу, одакле је објавио десетак репортажа. Тамо, у Москви, знајући да је Влада био слаб на женске, агенти Коминтерне су му за водича дали једну лепотицу. О томе је писала и Јара Рибникар у књизи "Живот и прича", али није била тако обавештена као ја и Предраг Милојевић. Она, чак у тој књизи не помиње да је Влада за време немачке окупације продао "Политику" и био директор "Новог времена" заједно са братом Милана Стојадновића. Она, додуше, у тој књизи и мене помиње, који сам јурио познате Београђане да својим потписима спасавају главу њеног супруга, али не онако како је то стварно било о чему располажем и документацијом..."

Уцењен од руског агента - венчане супруге

Током бележења животне исповести Лоле Димитријевића, заинтересован за случај Владине тајне женидбе у Москви, замолио сам га да ми ближе објасни ту необичну везу, што је он радо учинио.

"Садашњи историчари пишу да се Влада приликом боравка у Москви повезао са Агитропом Коминтерне од којег су "Политици" пристигле и веће суме новца за набавку штампарских машина у Немачкој, али ја о томе мало знам, осим да је ондашњи директор био типичан салонски комуниста и таквим, себи сличним, највише се окружио" - прича господин Лола.

"Читава група левичара, комуниста, после Владиног повратка из Москве нашла је добра радна места у "Политици", о чему сведочи и Дедијер. Међути, када се Влада вратио из Москве био је веома утучен, нерасположен, као пред самоубиство. Седео је највише усамљен у својој директорској канцеларији, с великим кожним фотељама. Нас, његове пријатеље, наговоримо је Чика Диша, да га свако вече изводимо по београдским баровима, где смо у друштву лепотица лумповали до зоре. Читава комедија

могла би да се напише о том забављању директора "Политике" уз лепе дамице, барску музику, песму, шампањац... У нашем одвојеном сепареу са голишавим варијеткињама галантни Влада наручивао је најскупља пића, частио у име своје Куће где му је Чика Диша отворио неограничени рачун да "скине мрак с очију", а ми - весела дружина... Са нама није било божанство - директор "Политике", наш газда, него млади веселац, распушник као и ми...

После разних авантура дошло је и до Владине свадбе са музикологом Станом, ћерком богатог Михаила Бурића, члана београдске банке, који је често играо покер са краљем Александром. Долази до венчања у Саборној цркви, где их крунише патријарх Димитрије, а кумује Александар Димитријевић, ађутант краљев док је стари сват маршал двора Чолак Антић. У сали "Риунионе" свирао је оркестар краљеве гарде. Потом, у краљевом аутомобилу са државном заставом, долази до испраћаја младеца до вагона за спавање који одлази у Нишу.

Одједном, као гром из ведрога неба, зове телефоном из Берлина наш посланик и сарадник "Политике" Живојин Балугџић министра двора Јанковића и очајан пита шта да ради? Каже, стигла у наше посланство лепа Рускиња - представља се као супруга Владе Рибникара, показује документа, тражи визу да дође у Београд. А Влади се у браку родила деца... Циркус! Тада нам је било јасно откуда у Владе, по повратку из Совјетског савеза депресивне кризе, вероватно да га је гризла савест... Посланик Балугџић онда зове уредника Јоцу Тановића, који га моли да никако не издаје Рускињу визу, а шаље у Берлин сарадника Вука Драговића да некако заташка ту незгодну ствар. Тамо он преноси све дописнику Предрагу Милојевићу да преговара са Рускињом, који не воли о томе да прича. Захтевајући своја права Рускиња све јавља Москви, па се ствара још већа компликација. Представницима "Политике" на челу са Тановићем, и Чика Дишом није ништа друго преостало него да Рускињи понуде велике паре у име нагодбе.

Тако успеју да се поништи та несрећна по нашег директора бошљевичка регистрација, а његова супруга врати у Москву као "бивша"...

Посебна је комедија како се Влада потом разводи са Станом, која се заљубила у свог лекара - психијатра др Хуга Клајна и постала његова супруга. И ја сам у тој трагикомедији имао удела, био сам сведок код Духовног суда заједно са колегом Дудом Тимотијевићем.

Живот је велика комедија, али може бити и трагедија јер ми је Влада за сва добра њему учињена, касније, злим поступком узвратио..."

Спасавао Рибникара из Бањичког логора

"питао сам се како да објасним Владину затвореност, јер је он од кад га знам живео сам за себе, у неком одвојеном свету недоступном обичним смртницима - наставља своје казивање о Влади Рибникару господин Лола.

Од детињства Владу је пратила срећа, за разлику од његовог рођеног брата Милета, који је увек живео у његовој сенци. Отац је Влади, како је био нежног здравља, од детињства поклањао пуну пажњу. Причао ми је његов брат Миле да је он био увек "црна овца", а над Владом су биле гувернанте, доносиле какао, чоколаду, слаткише... За време Првог светског рата, као и Влада, и ја сам се школовао у франшуском Лицеју, а исте године почели смо да радимо у "Политици" његовог оца, који ме је обожавао. Живели смо као добра породица у редакцији, посећивали се о славама и празницима, али за време немачке окупације акционари се издвојише. Док смо ми гладовали пред "Политиком" стизали су пуни немачки камиони који су за господу акционаре истоваривали: огромне котурове качкаваља - битолског и шарпланинског, затим Клефишове саламе, у гајбницама очерупани пилићи и ћурићи, брашно, путер, маст, шунке, чега све ту није било... Метер Соса делио је Рибникарима и осталим акционарима "следовање" да им шофер Пера Балин то однесе у њихове виле. И сада је би-

вши директор фашистичког "Новог времена" Рибникар испао као неки херој, а тамо нас је све увукао да би се срећом, са Предрагом Милојевићем, брзо извукао јер сам волео више да гладујем него да служим непријатељу.

Међутим, када су Владу затворили на Бањици, у чувени логор смрти, први сам појурio код познатих Београђана, молећи их да потпишу петицију да он није комуниста и тако да му спасемо главу. Молио сам чак и Тасу Динића да га спасава, да потпише ту петицију, да Влада није комуниста што је и учинио, али га је после рата он немилосрдно скратио за главу. На моју молбу потписао је исто и Иван Милићевић, председник београдске општине, а Влада после рата, кад је био министар, није хтео ни да га прими, да му помогне по једној ствари. Што народ каже: дај човеку власт па ћеш тек онда сазнати ко је он! А он, уместо захвалности, вратио нам је најгорим поступцима после рата..."

Стравична погубљења у Аранђеловцу

"Тешко смо преживели окупацију, а ја сам због своје предратне монографије "СССР у слици и речи" једва извукао живу главу из затвора Гестапоа" - наставља причу господин Лола. - Наравно, пресрећни смо дочекали потмулу јеку руских каћуша. Скривајући се по околним селима уочи ослобођења, нарастао у браду стигао сам 20. октобра 1944. године са же-

Вила директора "Политике", данас Музеј 4. јула 1941. године

ном и малим сином у Аранђеловац. Изађем међу узаврели народ на корзоу, у шетњу, радостан попут детета... Светли небо у правцу ослобођеног Београда, праскају разнобојне ракете, а раздраган народ кличе: "Живели ослободиоци!" Сретнем, изненада, Владу Рибникара на корзоу, у шетњу са драмским писцем Пецијом Петровићем, озарен од радости притрчим свом драгом пријатељу, директору "Политике", па кажем:

- Драги господине Владо, баш се радујем да сам вас нашао! Да знате само какве сам муке и тегобе са породицом преживео. Да ли ће сада наша "Политика" одмах да крене?

То сам искрено, од срца, питао свог директора желећи да што пре угледам одштапану "Политику" са најављеном слободом. То сам питао јер сам био пред Владом чист као сунце, ничим никад нисам окаљао нашу "Политику", па чак нисам, попут неких колега, за време окупације, кад су је власници продали Немцима, тражио одштету. То ми је, тада, признао и Чика Диша, који ми је рекао: "Лепо је од тебе Доло што нас ниси тужио суду. Кад дође ослобођење бићеш један од главних у "Политици".

На моје питање господин Влада, дотеран као и свагда, као да није долазио из рата, одговори:

- Добро је господине Лоло што сте ми се јавили. Дођите сутра у моју канцеларију, па ћемо се договорити о свему...

Питао сам где му се налази канцеларија, а Влада ми рече да је у самом бањском парку, у Старом здању...

Сав срећан поздравим се и одећем код Бошка Тодоровића, ранијег новинара, а ондашњег управника дечјег дома "Краљица Марија", где сам са породицом преноћио. Сутрадан, ујутро, најпре се умијем, обријем, позајим од Бошка кравату, па кренем у бањски парк к Рибникару. На улазу у Старо здање пријавим се вратару, који ме упуту к десној страни ходника. Тамо видим неког младића у сеоској одећи али са машинком у рукама па му кажем: "Позвао ме господин Рибникар!" "Како се зовеш?" он ме упита. Кажем име и презиме, а он опет пита: "Да те не зову Лоло?" Тада из џепа извади једну целулину и погледа, а онда рече одсечним гласом: "Хајде са мном!" И поведе ме, али не у канцеларију код Рибникара, него к улазу, па кроз парк, главну улицу, и кад смо прешли железничку станицу, угледам зграду команде места.

Када смо стигли пред улаз команде он рече заповедничким гласом: "Хајде, улази овамо!..." Шта ћу, пењем се на први спрат, у пратњи оног с машинком, а тамо читам на вратима ОЗНА. Нисам тада ни знао шта значи ова ознака. Онај отвори врата и рече: "Ево га Лоло Димитријевић!"

Обрео сам се пред непознатим људима, који су седели заваљени у фо-

тељама. Неки, од ових, дигли су ноге на столовима канцеларије. Један с брковима, тада, као тријумфујући, рече: "Тишо, јел си стигао! И изладе војнику наредбу: "Делер, скидај му кравату!" Онај што то учини упита Брку: "Јел да му узмем и пертле?" Онда Брка цинично одговори: "Што да му ти скидаш, ако се он о њих сам не обеси, ми ћемо га већ окачити!" Запањен, почнем тада да се буним и кажем: "Мене је мој директор Рибникар позвао да покрећемо "Политику", а ви ме хапсите. По среди је неки неспоразум! Молим вас да позовете господина Рибникара и уверите се да говорим истину!"

И не слушајући уопште шта говорим онај Брка се намршти и подвикну: "Хајде, море, ћути ту! Кушу!" Потом стави руку у џеп од мог капута и извади мој нотес па га поче листати. Тамо, разуме се, многе адресе, телефони. Од првог дана рада у "Политици" нас, новинаре, учили су да имамо широки круг познаника, па се тамо нашао адреса и Драгог Јовановића и Тасе Динића, а Брка све то са уживањем, на глас, чита, и каже: "Гле, и Драгог познаје господин Лоло. И господина Тасу!" Онда им ја кажем да сам код њих ишао да спасем живот господина Рибникара, и категорично захтевам да га одмах позову тврдећи: "То је забуна! Нисам ја онај кога ви тражите!..."

Тада, као да је прекипело оном бркови, који заповеди војнику: "Води ту цукелу, доле! Нећу више ни речи да му чујем!"

У Аранђеловачком затвору

Гурајући машинком у леђа војник ме низ степенице спроведе у подрум. Тамо, полутама, прозори с решеткама с погледом на двориште, пољану... Зачегртао је кључ у брави, ланац, а ја се нађем унутра у просторији сличној казану - пуној сељака. Као да нисам још схватио шта се са мном дешава, лупам по оним вратима и вичем: "То је грешка, људи, хоћу Рибникара! Доведите господина Рибникара!" До мене је само допро љутит одговор стражара: "Марш тамо, кушуј цукело!" А сељаци окупљени око мене почеше говорити: "Стани, бре, човече! Чекај, нисмо ни ми криви! Не знамо зашто су нас овде затворили. Сви смо добри домаћини, нисмо се огрешили код непријатеља. А сада комунисти, без суда и пресуде, хоће наше животе, и имања..."

Као да сам стигао жив у пакао. Обрео сам се у том великом, пакленом казану од влажног бетона, а околу мрак, смрад. Кибла на средини, народ сељачки преплашен, чека шта ће му доделити судбина... Касније сам сазнао да је пријатељ Бошко јавио мојој супрузи да се нисам вратио од посете Влади Рибникару? Чекали ме дуго верујући да смо, као некад, засели у неком ресторану загрејани плановима о новом покретању "Политике".

Али, када је ђаво однео шалу, моја жена тек увече сазнавши да сам ухапшен оде до Владе Рибникара, који јој рече: "Ја у то не верујем! Ништа му се неће десити ако није крив. Слободно мирно спавајте, госпођо!" И Није интервенисао на велико чуђење жене и сина, као и свих мојих тамошњих познаника. А мени је смрт била над главом.

Причала ми је жена да је, свакодневно, у команду места за мене доносила храну и цигарете, али ми то нису никад дали. Гледајући она страховита мучења народа и стрељања недужних био сам при крају нерава, толико измрцварен и психички и физички да сам само пио по мало воде, ни залагај да узмем, мала су ме сељаци - домаћини, душевни људи, нудили... Неколико преклињућих писама сам написао Влади подсећајући га на добра која сам му учинио, али вероватно да му их стражари нису ни дали.

Глуво доба

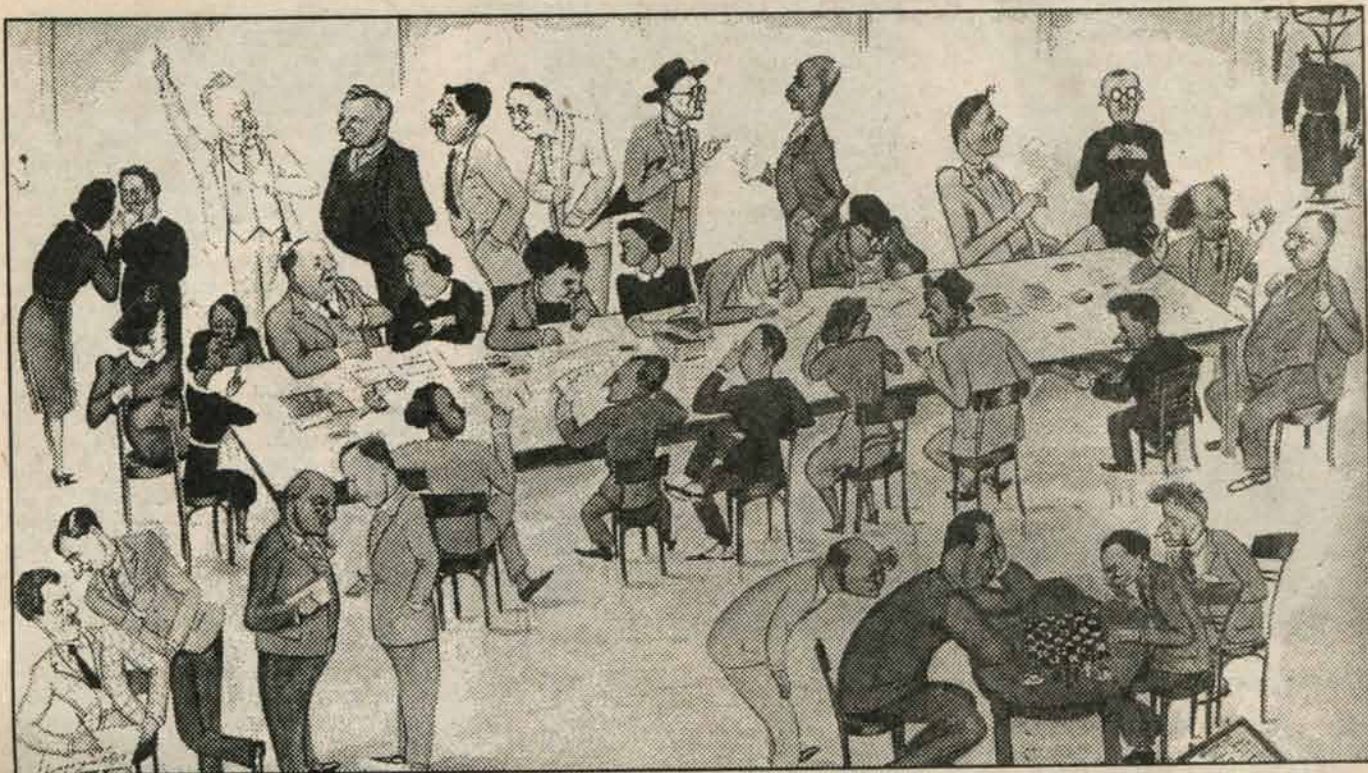
С језом се и овог тренутка сећам како су свакодневно стражари око четири сата празнили тај узаврели аранђеловачки казан од апсане, да би уз заглушне, очајничке крике одјекивали пушњи, а потом довлачили нове сужње. Осуђенике на смрт без суда и пресуде!

То су били први дани ослобођења, које то за мене и ове јадне људе није било. По пријави раније заваљених људи, по разним доставама, најчешће измишљених од злонамерних појединаца - потказивача довлачили су овде добре сеоске домаћине, изводили без икаквог саслушања пред стрелачки вод.

Било је то злокобно време освете дотадашњих сиромаша комуниста над газдама - домаћинима. Време најужаснијих подметања, тајних обрачуна... То је било типично глуво доба када судска власт још није била ни успостављена. Проклето доба личних обрачуна Срба, којима, вековима, узалудно на грбу стоје она четири симболична слова С (само слога Србина спасава) да би се и друкчије читала: Србин Србина сикиром сече.

Питао сам се да ли је углађени господин Рибникар то време хаоса искористио, али ми није било јасно зашто да ме скрати за главу? Заправо тада у тој апсани, то нисам могао ни да помислим с обзиром какви смо добри пријатељи били?

Никад да заборавим како око четири сата зачангрљају ланци на вратима апсане, онда улећу сурови ознаши, зграбе кога стигну из мноштва народа, па изгурају у суседну просторију на стрељање. Нема ни читана пресуде, само тајан и код ових јадника као и у нас. Машинке косе а жртве падајући као сноплје кукају, урличу, проклињу: "Мајко, нисам крив! - одјекује вапај. "Шта сам, Боже, згрешио!" Код нас у подрумском казану тиши-

Новинари "Политике" у редакцијској соби – карикатура Владимира Жедринског из 1929. године

на и страв. Побожни сељаци падају на колена и крсте се. Неки ваде свеће из гуња и пале, читају "Оче наш". Чужемо како извлаче лешеве, бацају на таљиге, набацују их тамо као цепанице, па шмрковима перу крв. Таљиге вуку лешеве стреланих без суда и пресуде преко дворашта право на пољану, где је била ископана четвртата, велика јама. Немо, кроз решетке тамничког прозора гледамо ту страшну сцену, а сељаци шапућу: "Ево, избацише их у кесинац!" То је био сељачки израз за ту рупу, заједничку гробницу недужно стреланих српских домаћина. Потом сви клекнемо, док један домаћин чита молитву да Бог помогне жртвама комунизма. У подумраку, сви се сузних очију молимо и крстимо за спас њихових и наших душа...

Могу рећи да ме је од захватања ознаша за стрелане спасао савет једног старијег сељака, који ми рече: "Господине Драги, пази што ћу да ти речем и запамти. Дуго сам овде и још жив, а све захваљујући што највише седим у ћоше. зато ти саветујем кад улете оне свиње, проклете убице, немој да си први у реду, ни на средини, него се залепи на супротну страну уз зид. Ту се још од подне притаји, јер они бездушници празне овај казан тако да страдају они који су им најпрви при руци..."

И ја овог домаћина послушам. Од подне, одмах после деобе таина и кромпира, залепим се уз неки мрачни ћошак па ни да мрднем, једва и да дишем. Признајем, да у оној страховити тамничког казана која ме је изненала снашла да некакав јунак нисам био. Не верујем много у приче о хе-

ројском умирању. Тако сам ја провео две недеље у аранђеловачкој Кући смрти, спавао на капуту, на бетону... Потом пронађем нека стара дрвена врата, која сам поделио са др Србиславом Џонићем, помоћником министра за здравље у Недићевој влади за време окупације. Заједно смо на тим вратима спавали. Доктор Србислав, био је као и ја на крају живаца, дрхтао је од ужаса и мени тада говорио: "Нешто ми каже да ћете се спасти, али мене ће убити ни кривога, ни дужнога". И стварно, Џонића ће касније стрелати. Сваким даном тај се казан стално празнио, али и пунио како су доводили нове осуђенике.

Очајна, моја жена је свуда јурила и молила заједно са пријатељима Бошком Годоровићем и Кеком Миливојевић, па ми се срећа осмехнула тек када су успели да пронађу обласног команданта Обрада Прибића, који је касније био у Титовом кабинету. Кад је Прибић чуо од моје жене где сам, био је запањен и само рекао: "Побогу, Лола је тамо?! Па то је затвор за ликвидацију!..." (Тај Прибић био је пре рата келнер код "Српског краља" па ме је као редовног госта добро познавао.)

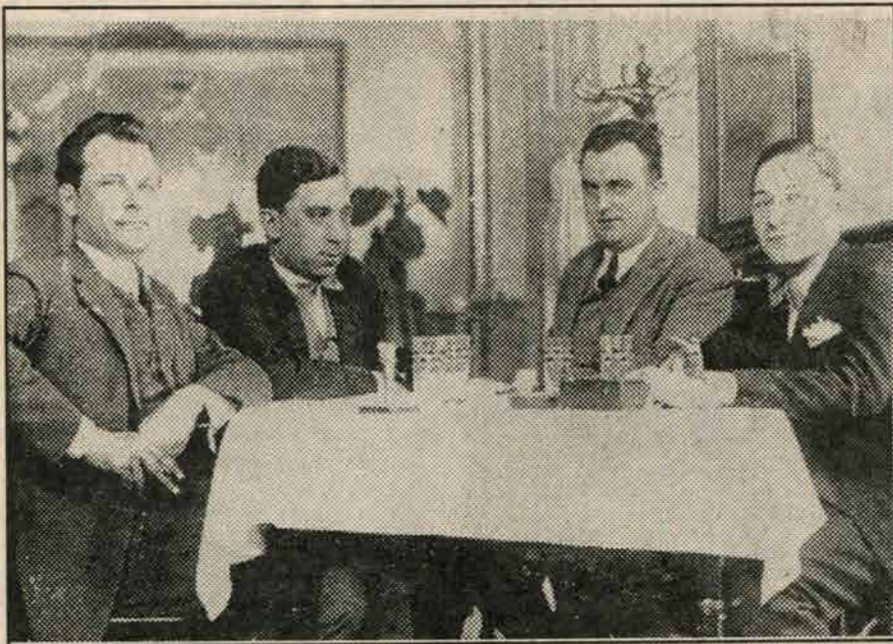
Ипак, и поред обећања датог мојој супрузи, Прибић није луна три дана отишао у затвор команде места да ме извади. Онда га она нападне као осца, тако да Прибић није више имао куд, него је написао изјаву да ме пуште на његову гаранцију, а када ме је посетио у затвору замолим га да пусти и мог "комшију" са заједничке "постеле" на изваљеним вратима др Џонића. Дозволио је да преноћимо под стражом у аранђеловачком Дечјем

дому, а ујутро ципом нас са мојом породицом пребаци у Београд.

Заточен у београдској ОЗНИ

Јурећи крагујевачким друмом, остављајући облаке прашине иза себе, питао сам се ко ли ми је ову стравичну драму режирао, зашто Рибникар обавештен од моје супруге није одмах интервенисао, шта се ово са мном све догађа у оно време кад сам с толико полета желео да наставим рад у "Политици". Био је крај октобра месеца, а покрај крагујевачког друма повремено смо наилазили и на мртве, јер су се овде доскора водиле велике битке. Замолим шофера да жено и сина остави тамо где смо станovali у Палмотићевој, а потом са доктором Џонићем кренули смо у Озну. Прозлазећи близу Васине улице сетио сам се да је ту мој велики пријатељ Благоје Нешкович, па у нади да ће нам он помоћи, замолим шофера да се попне на трећи спрат што овај добри човек и учини. кад је довео Благоја до мене као да ме је сунце огрејало, укратко му испричам шта сам све проживео и замолим да ме спасава, а он ми рече: "Драги мој Лоло, добро знам шта си за нас учинио све из човекољубља. Ти немаш никакве кривице, па се зато немаш ничега ни бојати. Али, мораш сад тамо у Озну отићи, па ће они проверити ко те је пријавио и по томе поступити..."

Био сам запањен овим Благојевим речима, јер он као да није схватао да су ме до пре неколико дана могли без суда и пресуде стрелати као оне јадне сељаке, уверен сам већином недужне жртве, због зле крви својих

Пријатељи – новинари (слева на десно)
 Пјер Крижанић, Предраг Милојевић, Добрица Кузмић и Лола Димитријевић

дојучерашњих пријатеља, комшија... А Благоје је пре рата често био гост у мојој кући, једно време је и становао код нас, долазили му пријатељи, Веса Маслеша, Васа Срзентић, др Кусовац...

Кад сам стигао у ОЗНУ на Обилићевом венцу, постројеног међу гомилом осумњичених, случајно ме сретне Благојев брат, Боро Нешковић, мајор, који је пре рата радио у коректури "Политике". Видећи ме он се запрепастио па ме упита: "Лоло, шта ћеш ти у Озни! Откуд ти овде?" кажем шта ми се десило током ових неколико паклених недеља, а овај мајор Озне одмах нареди да ме пусте.

И ја одем потом право у "Политику" да нађем мог директора Владу Рибникара, да му се изјадам. Почнем да кукам још са врата Администрације, где су били Чика Диша и његов син, затим Добрица Кузмић и Бата Вукадиновић. Вичем: "Помажите, добри људи, ко ме је то одинкарио, умало да главу изгубим! Шта сам ја Богу згрешио? Зар нисам за време окупације и ја био на ислеђењу у Гестапоу, спасао са вама главу Рибникара!"

Сви се чуде, не могу да верују шта ме је снашло, слежу раменика, а чика Диша се чуди и каже: "Шта има тебе Лоло да те хапсе кад никад зло ниси чинио? Ја ћу први да сведочим у твоју корист, мора да је то нека грешка..."

Сачекам тада Владу Рибникара пред зградом. Кад сам га видео приђем и испричам му укратко шта ми се све десило у Аранђеловцу после његовог позива да га посетим у команди тог места. Слуша Влада моју јадиловку, као клима главом у знак тобожњег саосећања за моје преживљене патње, али само ћути, као заливен, тако да сам га на крају само

упитао: "Кад могу да вам се овде јавим?" Рибникарев одговор је гласио: "Дођите, сутра, обично сам ту око подне".

Он се попео горе, а ја сам сав срећан отишао кући. Мислио сам: био је рат, то је револуција, није се знало ни ко пије ни ко плаћа, измешале се карте судбине народа. И руског цара са породицом су стрељали. Кад човек преживи катастрофу он брзо заборавља на раније невоље. Помислио сам исте вечери да је можда то све у вези мога хапшења била случајна грешка да су мене ухапсили уместо новинара "Политике" Миће Димитријевића, који је објављивао за време окупације.

Појава пијаног Крцуна Пенезића

То исто поподне седим у стану са женом и сином, било је предвече, а лупају на врата ознаши. Појавио се баш Драган Сарић, који ми леденим гласом каже: "Хајде Лоло, спремите се да пођемо..." Шта ћу, узем најпотребније ствари, сиђем са Сарићем и једним пратиоцем у униформи степеништем, а у ознином аутомобилу седи мој колега Мића Димитријевић.

Опет сам се обрео у ОЗНИ на Обилићевом венцу. Око поноћи нас све построје у ходнику испред канцеларије, где је раније седео управник града. Видим, сви стоје доведени из разних крајева од агената. Стојим са Мићом и чекамо своју судбину. Пролазе неки непознати ознаши у партизанским униформама са револверима иза опасача, у нама захваљавају страх, сви дрхтимо, стојимо и чекамо у крајњој неизвесности шта ће се десити. Само да се не понови она стрехота у аранђеловачком казану - мислим.

Око један сат после поноћи неки општар глас командовао је: "Мирно!" Тако су најавили наилазак команданта Слободана Пенезића - Крцуна, који се појавио зелен у лицу, у истој таквој униформи, мршав као смрт, са корбачем у руци. Био ми је сличан маршалу Фушеу из Француске револуције. Мало се и заносио при ходу, по свој прилици да је био у некој специјалној кафани за руководиоце, па је почео одмах да се иживљава. Пита једног приведеног: "Ко си ти? како се зовеш?" Како га овај није интересовао, пришао је Мићи Димитријевићу, а када му он одговори Крцун као да се обрадовао, засијаше му очи па подругљиво повика: "Тицо, значи, стигао си у наше руке! Па, добро, Мићо да ли си ти уопште паметан? Да сам ја на твој месту не бих ни сачекао партизане него на време утекао..." А Мића му храбро одговара: "Остао сам јер не видим никакву своју кривицу. И за време рата требало је забављати народ, а то сам својим текстовима једино чинио. И многи други..." Пресечен овим Мићиним одговором Крцун му само општог гласа рече: "Добро! То ћемо тек да видимо како си забављао народ..." (Мића Димитријевић био је новинар "Политике", а за време рата уредник илустрованог листа "Коло". Његова комедија "Минут после десет", у којој је играо Аша Цветковић, стрељан 1944. од комуниста била је извођена за време окупације. Играла је и осуђена Жанка Стокић.)

Док је Крцун испитивао Мићу, морам признати да су ми дрхтала колена и панталоне од страха питајући се да ли ће нас одвести у затвор или на стрељање.

У том тренутку Крцун је пришао председнику варошког суда Александру Маринковићу и поставио му уобичајено питање. Наизглед миран, Маринковић рече Крцуну своје име и презиме, а онда му се овај унесе у лице и упита: "Је ли, бре, шта си ти крив?" Тада Маринковић одсечним речима одговори: "Господине Пенезићу ја нисам за вас "бре"! Нисам ја ни "ти" него сам председник варошког суда Александар Маринковић!" На овај категоричан одговор Пенезић се трже, скоро збуни, а онда рече Маринковићу: "Па шта то причаш, крив си сигурно чим су те овде довели! Ту нема поговора, ОЗНА зна шта ради..."

"Извините, господине Пенезићу, рече тада Маринковић, нисам ја овде доведен као унапред осуђени кривац. Ја могу само да будем оптужен, а потом моја кривица треба да се утврди. А ви пре него што унапред пресуђујете прво научите право, заправо основе ове науке, шта је кривац и шта оптужени..."

Намрштени Пенезић, зачудо, више ништа не одговори, само лупи оним бичем по својој чизми, окрете се и са пратњом, без речи, оде...

Поховање "Политике" – ручни рад нове градске власти

Потом смо чекајући иследника били распоређени у разне собе. Имао сам луду срећу да опет на мене наиђе Бора, брат Благоја Нешковића, који ме је позвао на саслушање у своју собу. Запањено се што ме је опет видео, када ме јуче пре подне пустио као невиног. То је и сада учинио јер није имао никакав оптужујући материјал против мене.

Опет ухапшен по Рибникаровој достави

Сећам се да сам при изласку из зграде ОЗНЕ добио цедуљу да бих, због полицијског часа, могао отићи право кући у Палмотићевој улици...

У подне опет одем у "Политику", сачекам Владу пред старом зградом, причам му каква ме чуда сналазе, а он као и прошли пут беспомоћно слеже раменима и каже: "Па, добро, шта ја ту могу!" И опет каже да за дан-два дођем код њега у канцеларију...

То поподне био сам на погребу женине ујне, а служавка је остала са сином Милом. Тражили ме опет ознаши, а девојка им рече да ћу после погреб са женом отићи ујаку Стјепи

Кобасици, првом секретару Народне скупштине.

СТИГНУ у Професорску колонију, па ме пред ожалошћеном родбином поново ухапсе. Опет чекам у згради ОЗНЕ на Обилићевом венцу до неко доба ноћи да дођу иследници. Сада ме је саслушавао неки непознати, али када сам му рекао да је предмет код Боре Нешковића и шта се све са мном збило, он га је позвао и опет ме је пустио. Касније, чуо сам да је Бора Нешковић био грђен што је то на своју руку учинио, без више инстанце.

Много касније Бора Нешковић ми је саопштио горку истину: "Тек кад си по трећи пут био ухапшен видео сам ко је ту умешан. И поцепало сам доставу Владе Рибникара..." Био сам запањен, остао без речи, нисам могао поверовати да ми је толико зланиан човек којем сам учинио толико добра.

Овог пута нисам се више јављао Влади Рибникару. То ми је саветовао и Добрица Кузмић: "Лоло, немој више да се брукаш и да тражиш Владу. Он ми је рекао да те је лично пријавио и да неће да те прими на рад у "Политици". Жао ми је што те

видим да овако обиграваш око "Политике", молим те бежи, склони се неко време јер он хоће да те ликвидира. Изгледа да превише о њему знаш. Неће у редакцију ни Предрага Милојевића, којег је натерао да буде уредник Новог времена..."

Видео сам да ми поштени Кузмић мисли добро, јер су они (Мима Дединац, костича Степановић, Гојко Бановић), који су знали да ме Влада више неће - ћутали, правили се луди, бежали од мене. Сада им нисам ваљао јер нисам био у вољи директору. Нису ни застали ни при мом поздраву приликом случајних сусрета. Једини је тада био добар мој венчани кум Бата Вукадиновић, којег је Рибникар због једног чланка, где је критиковао како се поступа према заробљеним Немцима, избацио из "Политике". Тако да је убрзо и умро од секирашије у "Гласу". Добар је био према мени и легендарни Чика Диша, није никад бежао, само се чудио откуда ме је Влада толико, одједном, замрзео. Његов син Мира, испрва се правио невеста, па је са поједицим, часнијим уредницима Куће, почео да ми се приближава...

То је било као изненадна анатема... када сам пуштен, био сам толико уплашен да сам ретко излазио из куће, поготово када сам чуо да је Влада Рибникар постао велика зверка новог комунистичког режима.

Имам још много да вам причам о Влади Рибникару, јер се држим оне Волтерове сентеније: "Живима дугујемо обзир, а мртвима само истину". Због те насушне истине сачувао сам изворну документацију, а како Јара Рибникар сада пише, ја испадам као неки сенилан старац, човек подземља, јер сам се усудио да казујем онако, како је, стварно било...

Пола века ја ћутим, не саопштавам истину о свом некадашњем великом пријатељу, директору "Политике" Влади Рибникару јер се све питам да не позледим његову децу. Ето, радо памтим његовог најстаријег сина Слободана, уваженог научника - атомисту, који је као дете долазио у "Политику", лео ми се на крило, седео за мојим радним столом, цртао сам му разне керефеке... Онда, добро знам и његову кћер Владиславу, били смо скоро у једном друштву где је заплакала слушајући моја горка казивања о њеном оцу, који је њу и Слободана одстранио из куће.

Сада ми је 88. година, питање је да ли ћу сутра осванути, а ја се још увек ломим да ли да саопштим потпуну истину о злоделима Владе Рибникара, због кога умало да изгубим живот. Он се тада није бринуо за децу чије је очеве денунцирао, одвео право на губилиште, а могао је да их спасе...

Коста Димитријевић

У СУСРЕТ ВАСКРСУ

"Овај се род (нечисти дух) ничим не може истерати (из људи) до молитвом и постом." Марко 9,29.

Тако је своје ученике саветовао Христос у време свог земног живота, пре скоро двадесет векова. Принципи општељудског битствовања остали су и данас исти; молитву и пост као моћно средство прочишћења духа и тела следбеници Христове науке проверили су кроз векове, па тако и сада, седам недеља уочи Васкрса припремају се за празник постепи и молећи се.

Православни пост подразумева добровољно одрицање од свега што је пролазно, што има привид задовољства тела и душе, тј. пост је изостављање неблагих мисли, и свих намирница животињског порекла. Да би душа и тело били у складу са природним законима треба их ослободити, и не уносити у себе, ни духовну ни материјалну храну која нам закрчује улаз у истинито и вечно. Тако би можда старогрчку крилатицу "у здравом телу здрав дух" могли боље изрећи као: са здравим духом, здраво је и тело. У ово нас из дана у дан својим научним истраживањима уверавају и здравствени радници, а исту ствар моралног и умног оздрављења, и телесног прочишћења, богослови проповедају вековима.

Њима је познато да је Господ још у Рају саветовао Адаму и Еви да се не једу плодови са сваког дрвета... Христос је после свог крштења 40 дана постио уставши против формалних прописа о посту које су у она времена Његови сународници упражњавали скопчано са неким спољашњим радњама. Христос је дао лични пример окретања ка својој унутрашњости, и прочишћења скривених, а код нас често несвесних јазбина гнева у нама, који разара нас саме. Код верника других конфесија такође постоји пост, али на нешто другачије начине уграђен у њихов начин живљења, а често и поднебље. Нашим православним верницима уколико из разноразних разлога нису били у прилици да велики часни пост почну 10. марта сво прилике да до Васкрса који ове године обележавамо 27. априла, учине нешто за себе, а тиме и за своје ближње, бар неку од предстојећих седмица поста добро је постити на уљу, односно на води за оне који би да се причесте. То можете учинити (за оне који не знају) у најближој парохијској цркви, и од свог свештеника да добијете детаљна упутства и духовни савет. пратећи део

сваког верског празника мимо оног црквеног јесте обичај једног народа или краја. Тако су у многим деловима нашег народа људи уобичајили да прва недеља поста, тзв. чиста недеља, буде чиста у свему; У ту част чистили су посуђе од остатака масне хране, облачили се у ново рухо, чистили дворишта, окружење, себе, мисли...

У једној тако прочишћујућој атмосфери лета Господњег 1845. Васкрс је такође био 27. априла, владика и песник Петар II Петровић Његош, пошто су му две године раније Турци из Скадра били узели на препад острва Ласандро и Врањину, био се повукао у своју радну собу и "уз часни пост и за шест недеља" изнедрио Лучу. Одвојио се за тренутак од дневних збивања и из једног космичког угла покушао да одмери драму људског живота, његовог лично и живота читавог српског народа којем је припадао, и чији је духовни вођа и данас. Луча микрокозма, светлост Божије искре у свакоме од нас, на крају свог духовног пута по васиони завршава се васкресењском поруком: "воскресењем смрт си поразио..." 277 стих.

Може ли нам ова порука и данас помоћи да будемо мудрији? Да поразимо све ружно што нам се догодило?!

Гордана Цветић

ВАСКРС ИЛИ УСКРС

Највећи хришћански празник **Васкрс** као појам има корене у црквенословенском и старословенском језику источне литургије у непрелазном глаголу воскреснути, значи сам себе дигнути из мртвих, а односи се на Воскресение Христа по распећу на Крст, а тим чином је извршена победа живота над смрћу.

Господ Исус Христос је извршио и воскресение Лазара (од прелазног глагола воскресити) чиме је подигао другога из мртвих, и тим необичним догађајима у историји људског рода именовано је Христово **Воскресение**, и **воскрешение** других.

Из глагола воскреснути и воскресити изведено је у изворној варијанти нашег језика има празника **Васкрс**, исто је у руском, а слично и у другим словенским језицима. С обзиром на историјске околности наш језик се на овим просторима користио у верзији српско-хрватског језика, и дошло је до вокализације предлога В (ВО) у предлог У, и настао је израз **Ускрс** уместо **Васкрс**, узнети наместо **вазнети**...

Да подсетимо наше домаћице: пошто је **Васкрс** близу, остављајте кору црног лука за фарбање, јер су тако обојена јаја најверодостојнија и најбоља.

Гордана Цветић

**БЕОГРАДСКИ
КРВАВИ ВАСКРС 1944.**

*Фо̀то докумен̀та о
ан̀гло-америцком ш̀ерору*

"ВЕРНИЦИ"

У ове празничне, ускршње, дане, желели бисмо да вам укажемо на неке појаве, које могу да се окарактерису као јеванђеоско претсказање о времену лажних пророка.

Много је оних који православље користе у пропагандне сврхе, притом немајући са њим додирних тачака. Социјалисти, који су наследници безбожничког режима, користе сваку прилику да на своје јавне скупове доведу представнике цркве. За њима не заостаје ни председник демократске странке Зоран Бицић који се слика са црквеним великодостојницима када му то одговара, а знамо да се у књизи "Ко је ко у Србији" изјаснио као атеиста. Међутим, оставимо то за сад по страни и пређимо на конкретан повод за овај чланак.

Ових дана, Београд је освануо облешљен плакатима "Нове демократије" са њиховом ускршњом честитком. Све би било у реду да ускршње јаје на поменутом плакату, није "украшено" једнакостраничним троугловима. Свако ко је иоле упућен у значење симбола зна да је троугао један од основних масонских симбола. Троугао или угао можемо срести у било којој књизи која се бави масонском проблематиком.

Ако симболика не даје довољно доказа, у прилог нашој тези ће послужити чињеница да се руководство "Нове демократије" састаје у кући у којој се налази седиште "Ротари клуба", у улици Мајке Јевросиме. Везе између масона и ротаријанаца смо помињали у прошлом броју, а овај пут ћемо их илустровати изводима из књиге Зорана Ненезића "Масони у Југославији" и из монографије Ротари клуба "Београд".

Цитат из књиге "Масони у Југославији"

Чикашки адвокат Пол П. Харис иницијатор је и оснивач организације "Rotary International". Од 23. фебруара 1905. године, када је одржана прва седница првог Ротари клуба у Чикагу, преко 1912. године, када је формирана Међународна организација ротари клубова, до наших дана трају расправе о томе да ли ротарство има додирних тачака са масонеријом или је то само једна форма деловања слободног зидарства.

Уз практичну корист коју ротарство пружа својим члановима у обављању њихових професионалних послова, оно као међународна организација пословних људи има значајно место и у општим циљевима слободног зидарства. Временом су ротари

клубови постали предворје за улазак у масонерију, а и историја ротари клубова међуратне Југославије (клубови су били организовани у 77. дистрикту) даје небројено примера како за наведене тврдње, тако и за оне који су у домену нераскидивих веза масонерије и ротарства, да готово поклапања чланства појединих масонских ложа са чланством у ротари клубовима.

Ротари клуб "Београд"

Ротари клуб у Београду је основан захваљујући, пре свих, доктору Воји Кујунџићу. Нашавши у Прашким новинама "Prager Presse" дуг чланак о ротарском покрету, др Кујунџић се заинтересовао за његове идеје. Зато је, септембра 1927. године, затражио од европске Rotarske internationale у Цириху статуте клубова и пропагандне материјале ротарског покрета, како би започео акцију оснивања клубова у Београду. Убрзо је дошао у Београд гувернер чехословачког дистрикта Jozef Schulz који је, својим саветима, помогао да се 15. октобра 1928. године оснује Ротари клуб "Београд". На оснивачком састанку клуб је бројао свега петнаест чланова. Сходно ротарским правилима састав клуба је био веома разноводан: од лекара и фармацеута до рударских инжењера, од архитеката и грађевинара до адвоката и банкара, од трговаца папиром или кожом до драмских уметника. Сви су били угледни Београђани који су, састајући се понедељком у 20 часова у "Српском краљу", здушно прихватили четири ротарска правила и интензивно радили на њиховом спровођењу оу својој средини. Charter прослава одржана је годину дана касније, 1929. године на Плитвичким језерима.

Служење у клубу се одвијало у више правца. Да би се повећао број чланова (унутрашња екстензија) Подбор за класификацију је пажљиво проучавао разноврсност занимања која су постојала у Београду. Тако је успео да, крајем 1939. године, састави вероватно једну од најразгранатијих класификација ("rostera"). У њој је број "великих класификација" био осамдесет и три, а малих чак 334. Наравно, нису биле попуњене све класификације, али је Клуб, крајем тридесетих година, бројао око шездесет чланова. Међу њима су биле и тако угледне личности као на пр. председник министарског Савета и министар спољних послова др Милан

Скрнављење традиције
– ускршњи плакат Нове демократије

Стојадиновић, министар Станоје Пеливановић, математичар Михаило Петровић - Алас, историчар др Александар Јеличић, архитекта Богдан Несторовић, књижевник и дипломата Иво Андрић, историчар уметности Проф. Владимир Петковић, шеф поликлинике др Сима Илић, адвокат Стеван Вагнер, директор Француско-српске банке Драгомир Павловић и други. Доживотни почасни члан и доживотни почасни гувернер 77 Дистрикта је био кнез Павле Карађорђевић.

Међу личностима које су својим радом, ауторитетом и знањем давали тон Ротари клубу Београд несумњиво да се издваја Милан Стојадиновић, дугогодишњи министар и једно време председник владе Југославије. У својој аутобиографској књизи "Нират, ни пакт" он даје доста података о раду Клуба, 77 Дистрикта Ротари интернационале, али и о свом месту и развоју ротаријанства код нас и у Европи. Ови подаци се поклапају са онима који се налазе у десеткованој грађи о Ротари покрету која се чува у Архиву Југославије.

Стојадиновић је врло брзо после приступа Клубу, постао 1931. године његов председник, а неколико година касније биран је за гувернера 77 Дистрикта. Његова активност на међународном плану била је изузетно велика и значајна за афирмацију београдског клуба и југословенског ротаријанства у целини. Тако је 1934. године на Ротари интернационали у Чикагу именован за члана Европског економског саветодавног одбора; исте године представља југословенске клубове на Конгресу у Детроиду. Његов вишегодишњи рад у Економском комитету Rotari internationale у Лондону учинили су да је у годинама пре Другог светског рата био једна од најзначајнијих личности европског ротаријанског покрета.

Најзад, када се говори о улози М.Стојадиновића у развоју ротаријанства у Београду и целом Дистрик-

ту 77, мора се поменути да је он био иницијатор и први уредник Југословенског ротара. Први број часописа појавио се у Београду 1933. године са уводним текстом уредника, у коме се објашњава потреба за његовим излагањем и циљевима које је формулисао М.Стојадиновић. Часопис је уредно излазио до 1940. године у њему се налазе значајни прилози како о делатности клубова, тако и о бројним предавањима која су одржавана на редовним седницама.

Мада у недељним записницима београдског Ротари клуба нема пуно бележака о интензивном дружењу, очигледно је да су односи на састанцима и у другим приликама (излети, Ладис нигхт, посете другим клубовима) били на завидној висини. Од оснивачког састанка се водило рачуна да на састанцима буде присутан што већи број гостију - наратора. Мада су се у годишњим извештајима истицали они који су постигали стопостотну фреквенцију, није се крило да укупна клубска фреквенција није била увек задовољавајућа, те да се дешавало да падне и на 30%.

У београдском Ротари клубу се водило рачуна и о "спољашњој екстензији" па су трудом његових чланова основани клубови у Сарајеву, Скопљу и Панчеву.

Служење у звању се огледало у одношењу реферата о најновијим резултатима у појединим струкама. Та предавања су увек имала карактер информација о напретку у одређеним привредним и друштвеним струкама, док је истицање личног успеха појединог предавача, односно члана Клуба, било запостављено.

Служење у заједници је област ротарског деловања у којој су се највише огледали принципи ротарског покрета. Истовремено, ово је једина област у којој је тајност, за коју су ротари толико били оптуживани, заиста постојала. Акције предузимане у циљу побољшања животних услова нису увек нашироко оглашаване. Па ипак, у записницима и годишњим извештајима је остало низ бележака о ротарским акцијама београдског клуба. Свакако је била најзначајнија акција подизања павиљона за инвалидну децу. Чињени су позамашни поклони Дому за глувонему децу, Дому слепих и Дому сироте деце. И у београдском Ротари клубу је прикупљана "зимска помоћ". На молбу и уз образложење неког члана Клуба додељивана је материјална помоћ појединцима. Хумана помоћ Ротари клуба "Београд" је изашла и преко граница Југославије. Током ротарске 1939/40. године клуб је упутно помоћ пострадалима од земљотреса у Турској.

Међународно служење у Ротари клубу "Београд" се одвијало у неколико правца. као и други клубови и београдски Клуб је остварио сарадњу са низом ротари клубова у ино-

Седиште Ротари клуба у улици Мајке Јевросиме

странству (Чикаго, Лондон, Париз, Берлин, Дрезден, Минхен, Осло, Праг, Братислава, Беч, Грац, Токио, Букурешт, Рим). То је, пре свега подразумевало размену недељних извештаја, знакова клубова и значки. Путем размене извештаја вршило се упознавање са родом других клубова. После потписивања Југословенско-бугарског пакта о вечном пријатељству 1937. године, узела лје маха акција на сарадњи југословенских, односно махом српских клубова, са Ротари клубовима у Бугарској. У београдском Ротари клубу су одржана предавања чији је циљ био упознавање са бугарским народом ("О савезима Србије и Бугарске", "Односи Југословена и Бугара за време отоманске владе"). Учестало је међусобно посећивање.

Осим посета функционера Ротари интернационале. А. Потера, Р.И.Манијеа, Хогера и других, Ротари клуб "Београд" је посетио велики број ротара - странаца. Пошто су београдски Ротари клуб сачињавали успешни пословни људи који су доста путовали по Европи и, по логици ротаријанских идеја, посећивали тамошње клубове, имена градова које су они посетили и оних из којих су њима дошли гости чине један веома дуг списак на коме се налазе скоро сви већи градови Европе.

Као посебан вид међународног служења београдског Ротари клуба могу се посматрати предавања која су држали чланови Клуба о градовима и земљама у којима су били.

Уз све ово, у Ротари клубу "Београд" се много полагало на уздизање ротарске свести чланова Клуба. Зато су се често држала предавања којима су, у ширем или ужем смислу, објашњавани ротарски циљеви ("Стање ротарства у данашње доба", "О ротарској идеологији и екстензији", "О ротарским конвенцијама", "О задацима ротаријанства и служби ближњем", "Задатак ротаријанског покрета у данашњој кризи").

Ни због свог циља опште сарадње међу људима ни због европских и светских кретања ротарски покрет није могао да се бави само "лепим" темама. Зато се у Ротари клубу "Београд" у ротарској 1931/32. години, говорило о разорушању са војничког, поморског и финансијског гледишта. Али 1939/40. године предавања су морала третирати примену ротарских принципа у новим условима надирућег светског рата: "Основна је ротарска жеља и циљ: Светски и међународни мир", "Рат је а ми говоримо о миру" итд. Нажалост, ротарски покрет и његове идеје су биле сувише слабе да би могле да задрже већ захукталу ратну машину.

Иако је век Ротари клуба Београд био кратак, укупно 12 година, он је оставио дубок траг у привредном и културном животу Београда и Србије. Године непосредно пред рат биле су неповољне за ротаријанство не само у Југославији. У Европи, посебно у Аустрији, Немачкој, Италији осећа се анимозност према овом покрету. Он се често у штампи непосредно пред Други светски рат доводи у везу са масонским покретом против кога су биле силе осовине, а како се може закључити из неких званичних или полуваничних акција и католичка црква. У оваквим условима Ротари клуб Београд и ротаријанство у Југославији дочекали су последњу годину пред Други светски рат. Осећај немоћи да се било шта промени учинио је да покрет почне да се гаси, да би у праскозорје рата потпуно нестао. Од тада су прошле 52 године и ево тек сада започиње свој нови живот Ротари клуб Београд. Пожелимо му бољу судбину од оног који је основан 1928. године.

Какав год да је на вас оставило утисак ово наше кратко излагање, наш циљ је био да се запитате: у чије име говоре лидери појединих странака и да ли се иза њихове слаткоречивости крије нешто друго.

Дмитриј Јанковић

ХРОНОЛОГИЈА ЛАЖИ

Нови светски поредак, уствари, није никаква новост. И раније су се, кроз историју, појављивали слични "новитети". Ударни метод тих "новитета" је употреба дезинформација. Међутим, никада до данас то оружје није коришћено тако свеобухватно. Чак и када притишњени доказима аутори дезинформација накнадно признају да су лагали, то по правилу не доноси никакве промене у практичној политици.

Тако у брошури којом располажемо под насловом "Campaign against Militarism - Кампања против милитаризма, до руку нам је дошао немачки превод "Die Kampagne gegen militarismus" (издање ЦДЦ НОВО, 60338 Франкфурт/М), пише црно на белом о 20 лажних тврдњи које су свесно и без накнадног порицања приписане босанским Србима, и које су биле повод оза накнадне најжрње репресалије према њима, од којих се многих ни данас не одустаје... Ми ћемо их у изводу навести како су у брошури објашњене (припремили су их новинарка Joan Philips и новинар Bil Hawks).

1. Срби су пуцали на ред људи пред пекарном у улици Васе Мискине Црни, у центру Сарајева!

Ову оптужбу побијају тајни УН документи. Наиме, после догађаја 27. 05.1992., спроведена је одговарајућа истрага. У августу је у јавност доспео закључак, да су напад спровели сами муслимани, да би јавност на западу привукли на своју страну, а није била у питању граната из српског мерзера, већ експлозија проузрокована даљински управљаном бомбом.

2. Срби плаћају за главе муслиманске деце

У једној суботњој преподневној емисији ВВС, коју је слушало најмање 300 милиона људи (?!), причана је изјава Енглеца, хуманитарног радника Steve Watt-а, наводно Срби плаћају по 300 фунти за главу сваког убијеног муслиманског детета својим снајперима, и да се деца посебно гађају јер је дејство метка на мали дечји организам убитачније... Накнадно се испоставило да је информатор то чуо од стране муслимана и Хрвата док је путовао са њима у хуманитарном конвоју за Сарајево. А потом да је "вест" најпре објављена у Хрватским новинама од стране неке Иресе Зортић, која ју је преузела од хрватског министарства информација, а коју је даље разгласио

Јасуши Акаши је признао да је извештај о злочину Срба у улици Васе Мискине био лажан

"Радио Кроатиен Интернационал"... Вест никада није потврђена, нити је потврда тражена. Какав "културан" поступак наших "историјских пријатеља" из Енглеске...

3. Срби гранатирају гробље у Сарајеву

Приликом сахране двоје деце које су убили снајперисти приликом евакуације из једног сиротињског дома у Сарајеву, испалена је граната којом је више жалобника повређено. За ово су одмах набеђени Срби, 5.08.1992. лист Лондон Индепендент објављује: "Српска Армија пуцала је на гробље".

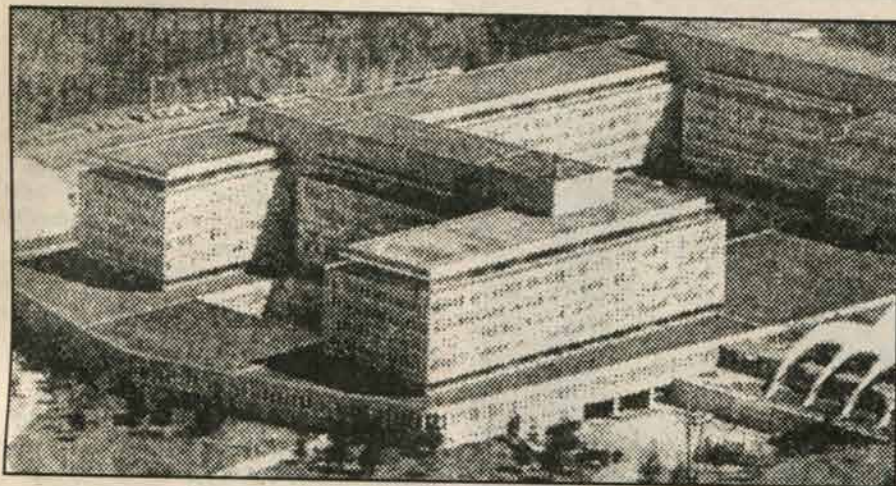
Нико није узео у обзир да су већина присутних били Срби јер је једно убијено дете била Ведрана Главаш, да је најтеже рањена њена бака Ружа, да је и овај напад (припремљено) филмован као и онај у улици Васе Мискине, да је граната била пластична која се могла испалити успешно само из близине, а те позиције је држала муслиманска војска...

4. Срби из потаје убили новинара

13.08.1992. убијен је у близини сарајевског аеродрома амерички телевизијски продуцент David Kaplan метком потајног убице "из даљине", док је непосредно по доласку седео у аутомобилу са колегом. Убиство је одмах приписано Србима... Међутим, је накнадно претставник УН изјавио да то Срби на толикој удаљености не би могли да изведу јер би путања метка падала ка земљи, док је убица био у близини, где није било Срба... И ником ништа?!

5. Срби спроводе етничка чишћења

Ово наводно (само) Срби чине да би за себе обезбедили "расно чист" животни простор... Међутим, у грађанском рату то, на жалост, чине све зараћене стране, делом из стратешких војних разлога. Тако у Босни има изгнаних из својих домова припадника Срба, Хрвата и муслимана, али изван Босне највише Срба (шп-и посебно када се долажу изгнаници из Крајине, шта ли ће тек бити када се

Антисрпска кухиња – седиште ЦИЕ у Ленглију

источнославонски крајеви врате Хрватској?!). А протеривање Срба најпре је и започело: 40 000 њих су истерале муслиманско-хрватске трупе из Мостара, до почетка 1994. већ је било 100 000 избеглих Срба из Сарајева (а после Дејтонске издаје Српског Сарајева додајмо још најмање 150 000)...

6. Срби су основали логоре смрти

У јулу и августу 1992 Roy Gutman, носилац Пулицерове награде за новинарство, објављује чланке о српским логорима смрти у New Yorker NEWS day, а то у британски Guardian одмах преноси Maggie O Kane, па за њом још 350 других новинара појединачно. Услеђује и обилазак једне ПН екипе логорима у Омарској и Трнопољу... Међутим, када су именовани писали о "логорима смрти" и "концентрационим логорима" нису у њих ни пригвирили, већ су о њима само слушали из друге чак из треће руке и то са очигледно пренаштимованим детаљима, који су изворно потицали од заступника муслиманских власти. Изгледало је да су логоре Срби први у свету измислили... Међутим, овакви интернационационих логора има у свим областима света захваћеним ратом, немају сличности са нацистичким логорима за уништавање, иако нису места за разоноду. Ипак, ни један новинар није се потрудио да обиђе сличне хрватске и муслиманске логоре, иако је Црвени Крст објавио да и Срби и Хрвати и муслимани имају истоврсне логоре и да су равноправно за то одговорни. Последница кампање била је да су Срби своје логоре распустили а муслимани и хрвати још (дуго) нису, и да је Срба било у логорима противника више него њих у српским...

7. Срби су силовали

Пошто је тема о логорима смрти исцрпена, пронашли су новинари нову: "логори за силовање". Србима се пребацује да су по заповести са високог места овде доводили и сило-

вали муслиманске жене. Сензационални извештаји у Newsweek-у и Парис Match-у наводе цифру од 60 000 муслиманки, које су, наводно овако силоване... један ЕГ-извештај, пак, помиње цифру од 20 000. Чак и после једне године ВВС говори о 20 хиљада силованих, иако у међувремену ни један доказ није откривен. А у лондонском Independent-у и после 15 месеци Robert Fisk, тврди да је силовање 20 000 муслиманки било намерно реализовано као објектив српске политичке стратегије?!

Међутим, када је најзад пронађена једна "силована" муслиманка сас дететом, испоставило се да би она морала бити силована већ првог дана рата а да се породила већ после шест месеци што је чак и за новинарске ауторитете новог светског поретка било неприхватљиво. (за порођај друге у Швајцарској био је припремљен специјални теле-шоу порођаја али се омашило! "Силована" од стране Срба, на опште изненађење, родила је Црнче!?). Ни са једном другом овако "силованом" новинари нису могли доћи у контакт, већ су све "информације" добијали од хрватских и муслиманских званичника. А када је једна зграда пријављена Црвеном Крсту са тврдњом да се у њој налази овакав логор, и када се отишло на лице места, утврђено је да је зграда празна и напуштена?!

8. Срби нападају УН сараднике и војнике

Септембра 1992 оборен је један италијански авион при чему су погинула сва четири члана посаде. За ово су одмах окривљени Срби, као и за многе друге инциденте.

Међутим, накнадно је представник УН за штампу изнео да су за обарање одговорни муслимани или Хрвати. Такође, и за читав низ напада на плаве шлемове дефинитивно су одговорни муслимани, а циљ је био да се изазове интервенција Запада. Срби су најпре били окривљени и за убиство једног украјинског војника,

20.08.1992. у близини касарне Маршал Тито, али су УН накнадно признале да се смртоносни хитац дошао са муслиманских положаја... И за напад на један УН конвој при чему су два Француза убијена а три рањена окривљени су Срби, али се накнадно закључило да је одговорна муслиманска војска. И сви у Босни убијени британски војници били су жртве Хрвата или муслимана...

9. Српски "Др Менгеле" експерименти са муслиманским женама

У британском "Daily Mirror-у" појавио се на ударној страни почетком јануара 1993. чланак под насловом "Стравичне операције проклетог доктора", у коме су српски медицинари оптужени да изводе грозоморне експерименте над заробљеним женама. Чланак је "украшен" сликом др Josefa Mengele-a, а у њему се извештавало о муслиманској жени која је требало да роди пса (!!) и која је од последица наводно умрла... Информација је потекла од Stefana Švarca, припадника баварског крила CDU, који се иначе одлучно ставио на страну муслимана и Хрвата, а наводно ју је добио од једне хрватске лекарке из Славонског Брода, која се бринула о избеглицама из Босне, па и о дотичној жени.

Међутим, холандски новинар Gert van Wijland се потврдио да ово провери (када би сви новинари Запада били такви) па је утврдио да је прича потпуна измишљотина, а резултате провере објавио половином јануара 1993. у De Gelderlander! када се обратио хрватском министру здравља Ивану Мркоњићу и лекарки из Славонског Брода Jakovini Trafinčići, обоје су изјавили да за тако нешто нису никад чули... Вероватно да је информација подметнута из неког хрватског пропагандног центра. А можда је измишљена у агенцији Ruder Fin из Вашингтона која је ангажована да ради за хрватску владу...

10. - "Срби су пустили да се старици у старачком дому - Сарајево смрзну"

У више енглеских новина су у јануару 1993. могло прочитати како је десет старца у дому Неђарићи умрло од зиме, практично као последица српске опсаде Сарајева...

Међутим, дом се налазио у српском делу Сарајева опседнутог од муслимана, па у њему није било горива, а када је температура пала на -15 степени, nestало је и струје. Није поменуто да су већина старих били Срби, да их је од првобитних 302 старца - станара, до почетка 1993. умрло преко стотину и од последица муслиманског бомбардовања, и да их је због свега у просеку дневно умирало по троје?!...

"Интернационални мајстор" који је често жртвовао пешаке

11. Српски фанатици прете да бомбардују Енглеску

Лист Sunday People је 17.01.1993. објавио ову вест, чији је извор наводно министарство спољних послова Британије, уз објашњење да ће бомбардовање уследити, ако се покуша да се Срби силом принуде на уступке. Напоменуто је да би то било горе него макар шта што је IRA икада урадила (!)...

Међутим, Министарство је вест накондано демантовало?!

12. Срби терају на канибализам изгладнеле муслимане

Средином фебруара 1993. уследио је драматичан апел Мухамеда Шахирибеџа посланика Босне у УН о томе да су, од стране Срба источно босански муслимани опкољени (Тузла, Жепа), принуђени да једу своје мртве, јер Срби не дозвољавају пролаз хуманитарних конвоја са храном. Одмах је уследила иницијатива САД да се храна доставља ваздушним путем...

Међутим, тврђњи су се супротставили босански посланик у Загребу и тадашњи УН командант у Босни Ђилор Морјон. Официри УН који су посетили "угрожене" крајеве тврдили су да тамо ситуација није сјајна, али да није гора него у Сарајеву, и да нису могли да верификују случајеве ка-

нибализма... Међутим, градске власти у муслиманском Сарајеву искористиле су причу да обуставе расподелу хуманитарне помоћи, сем, разуме се, сународницима...

13. Срби су извршили масакр муслимана у Церској

Почетком марта 1993. штампа и телелвизија извештавају, да су Срби приликом освајања града масакрирали око 500 муслимана, да пале куће и у њима живе људе, и да то исто чине у околним селима, кољу жене и децу. О овим недељима српских четника" извештава један радиоаматер из Сарајева - Девеџија Химзо, иначе војник муслиманске армије, а вест је наводно добио од радиоаматера из Церске. Угледни Financial Times, који иначе тражи веродостојну потврду за сваку информацију коју објављује, овој, и те како сумњивој, верује без резерве и разглашава је са навођењем најдрљних детаља широм света?!

Међутим, када је командант Морјон после неколико дана дошао на лице места, није нашао никакве трагове масакра!...

14. Срби не поштују забрану летења над Босном

У октобру 1992. уведена је ова забрана, а у марту 1993. после поновље-

них тврђњи да је Срби крше, контрола је поопштена: на свим југословенским аеродромима могућ је приступ УН контроли, AWAKS-и из Италије и Мађарске стално лете, а два специјална шпијунска CIA авиона лоцирана су у Албанији. Утврђено је да Срби, по правилу, поштују забрану, да је хрватско ваздухопловство не поштује, али није дошло ни до какве осуде Хрватске.

15. Срби бомбардују Сребреницу

Половином марта 1993. лондонски "Daily Telegraph" објављује како је представник УН изјавио да су три српска пропелерна авиона бомбардовала муслиманске положаје око Сребренице а потом се повукла преко Дрине у Србију. Одмах су САД захтевале строжију ваздушну контролу па је ова контрола препуштена НАТО-у.

Међутим, контрола Уједињених нација је на аеродромима у Србији несумњиво утврдила да инкриминисаног 13.03.1993. ни један авион није прелетао Дрину, и то пре него што је резолуцијом 816 Савет безбедности одлучио, да овим нетачним поводом, препусти контролу НАТО-а и поопстри је.

16. Срби опседају Сарајево

Медији упорно и једнострано помињу опсаду Сарајева од стране Срба. Праве се упоређена са опсадом Лењинграда од стране немачких трупа у Другом светском рату, када је страдало око милион људи. Тако је Сарајево постало симбол српског варварства и патњи муслимана...

Међутим, није сасвим тачно да Срби "опседају" град. Више УН командира мисле да су српски положаји одбрамбеног типа, да би се њихова територија заштитила а не нова освајала. Срби такође пропуштају хуманитарне транспорте и сувоземне и ваздушне. У јуну 1992. препустили су УН и аеродром у промет је без сметњи. Понудили су и снабдевање града струјом и водом. Ово је, међутим, смишљено одбила муслиманска влада, да би патње становништва подстакле Запад на војну интервенцију... За артиљеријске дуеле одговорнији су муслимани јер их стално изазивају, посебно нападајући српске делове града - Грбавицу, Вођошћу, Илићу, опет са наведеним циљем. Ову је тенденцију потврдио и тадашњи командант УН у посебном извештају (генерал Lewis Mac Kenzie).

17. Срби су главни изазивачи рата

Што рат дужије траје Срби се све упорије третирају као главни изазивачи и настављачи рата, а приоритетна информативна концентрација

на Сарајево, стално истиче Србе као агресоре...

Али последњих година Срби практично нису нападали. од свих партија у Босни, Срби су једини потпуно пристали на мировне преговоре (у Женеви). Сматра се да ће са престанком рата бити укинуте и санкције. Међутим, се у централној Босни муслимани и Хрвати упорно боре за свако парче земље. А гранатирање источног муслиманског дела Мостара од стране Хрвата узрокује много веће патње становништва него српска опсада Сарајева. Али о том се не пише?! Ни о другим бројним муслиманско-хрватским сукобима.

18. - "Срби крше договор о некоришћењу оружја"

Врло много пута постизани су договори о примирју, и стално су кршени. Такође стално за то су оптуживани Срби.

Међутим, од стране УН је врло често извештавано, да су муслимани заправо они који крше примирје, јер сматрају да ће наставањем рата изазвати интервенцију запада. Ово је у свом излагању на Институту за социјална истраживања Универзитета у Мичигену потврдио и генерал МасКензи. Оваква ситуација се никада није променила. То је потврдио касније и генерал Лара Ериц Вахлгрен из Шведске, јасно, у свом извештају.

19. Срби спречавају доставу хуманитарних пошиљки

За ово се по правилу оптужују Срби... Међутим, највећи део помоћи за Босну иде преко Београда и преко српских области у Босни, а потешкоће постоје нарочито у областима где се боре међусобно Хрвати и муслимани. Тешкоће, пак, настају кад Срби у хуманитарним конвојима откривају оружје и војна појачања за противнике. Никад није прихваћен српски предлог да им се омогући стални преглед конвоја, и да се зато потпише обавезујући уговор свих страна. Једино се прихватило да се тражи сагласност за преглед од случаја до случаја од пратилаца конвоја. А она није увек лавана, већ негирана по правилу када је у конвоју било и оружја. Дабоме да су тада настајале потешкоће...

20. Јединице Југословенске армије боре се у Босни

Од почетка рата тврдило се да су у Босну ради подршке убачене регуларне јединице ЈНА. Ову тврдњу су западне земље, поред осталог, користиле приликом увођења санкција Србији и Црној Гори, маја 1992... У међувремену се повремено објављује како Београд врши мобилизацију, а зна се због чега...

Али, у априлу 1992. ЈНА је своје регуларне јединице повукла из Босне, а своје оружје препустила босанским

Рат је изгубљен за округлим столом

Србима. У Босни су могли да остану само војници тамо рођени. Разуме се да су се тамо борили и многи добровољци. Да би се санкције скинуле, није вредела ни потврда заступника УН, да нема никаквог веродостојног одоказа да ЈА учествује у рату у Босни... На супрот томе рачуна се да је у Босни од почетка рата стационирано десетак хиљада хрватских војника, упркос забране УН да на територију Босне не смеју улазити стране трупе, за шта се озбиљно залагао Бутрос Гали (можда га је Америка и због тога сменила?). Хрватима због овога нису уведене санкције?!

Постдејтонска ситуација

Ово су били детаљи како се о Србима до недавно лагало. Приметна је много боља маркетиншко-политичка организованост водећих држава новог светског поретка, а не могу се покудити ни муслимани, поготову Хрвати који су ангажовали за (бекрупулозну) пропаганду и специјализовану агенцију Ruder Finn из Вашингтона. Једино смо ми Срби заостали и овде и у Босни. Ни данас стање није боље.

У међувремену десило се много тога:

- Српски "миротворац" потписао је "славни" Дејтонски споразум и дао много више него што се уопште тражило... Српско Сарајево више не постоји, јер су се сви Срби иселили, оцењујући да је и егзодус бољи него да остану и постану муслиманска "раја"...

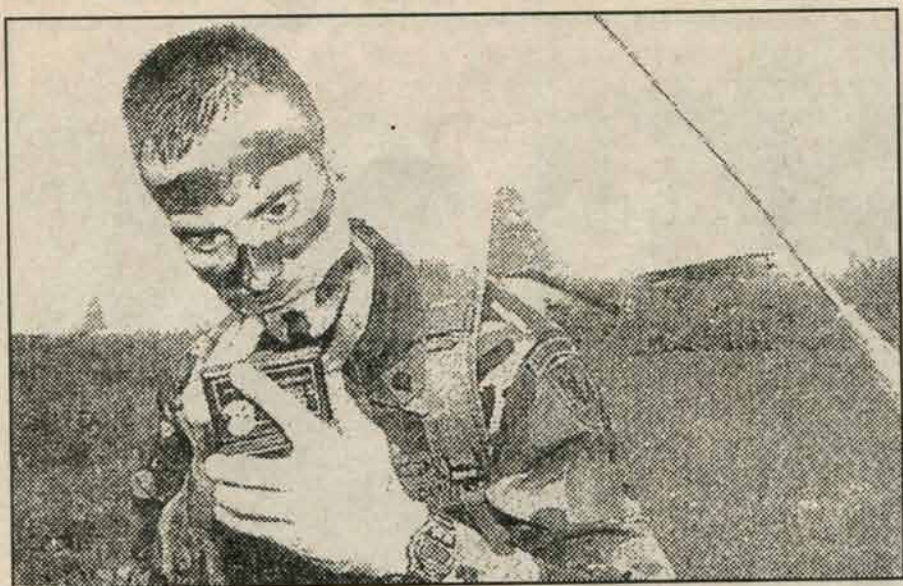
Западни и централни део крајине (РК) сада је Хрватска... А источни тек што није прешао у "демократију". Како ће бити онима који остају, наслућује се по списку оних који су по мишљењу Хрватске владе ратни злочинци, а међу којима има (чак) и мртвих.

А Америка, нови светски поредак тера своје. Ево како:

Неколико стотина ратова већ су САД изазвале на америчком континенту, у Азији и Африци...

Наметање "демократије"

И највећи оптимисти признају да данас у свету ствари углавном лоше стоје. Миллиони људи гладују. Човек данашњице је више тужан, изгубљен, преплашен, суморан и жалостан не-

Ратничке боје – трећа немачка авантура на Балкану

го срећан и задовољан. Ако не оскудева осећа празнину у души, најчешће. С друге стране прича се прича о демократији, цивилизацији, о некаким људским правима, све без реализације. Парадоксално је да што се више инсистира у "демократске принципе" и "људска права", јавља све више нереда, неспокојства, криминала, беде и ратова...

Демократија, чак и када је права, а не демократура, не може се наметати... насупрот овој аксиоми, САД настоје да све народе утерају у своје калупе и системе (ткзв.) демократског уређења. Заправо то не чине да демократија у свету преовлада и да се остваре потпуна људска права, већ да ослабе одбрамбене механизме других народа, да разоре њихове постојеће видове демократских и људских слобода те да остваре своје праве циљеве: стратешку доминацију и економску управу над народима и њиховим цивилизацијама. Заиста де-

лују као скоројевићи; како и не би кад је напр. наш Шабац стар девет векова а њихов "највећи" Њујорк само два!..

За илустрацију колико је америчко друштво "добро" организовано, наводим да код њих постоје градски квартали на улазу у које су истакнуте табле са упозорењима, да улазак у те делове града предузимате на свој ризик. А у њиховим акционим филмовима на крају од масе актера једва пар њих остаје живо...

Лоше намере САД

Зна се да у САД постоје и они који у америчкој формули о новом светском поретку виде лоше упаковану намеру да се окупира планета и колонизују природна богатства света (напр. њихов по многима највећи филозоф Noam Chomsky). Међутим, и код многих народа у свету има оних

којима се америчка формула демократије и цивилизације чини добром...

Газде из Америке и њихови трабанти из других земаља добро знају да разбити породицу значи разбити народ. Зато упорно пласирају све видове развијања елемената породичног живота: филм, модерна музика, телевизија; и све је дириговано, у људске главе се систематски улива једноумље као нека врста америчког орвелизма...

Ако нови светски поредак, са Америком, преовлада, перспективе човечанства су сиве: разбијена породица, пораст криминала, нестајање традиционалних вредности народа, НАТО окупација, ултимативне претње...

Ова "методика" није много омиљена код Срба. Зато САД чине што могу, а могу доста, да српском народу загорчају живот. Претходну Југославију разбиле су уз помоћ Ватикана, Немачке и савезника из НАТО пакта као што су наши "традиционални пријатељи" (тј. структура на власти) Енглеска, Француска и други. Сада раде на разбијању ове нове СР Југославије и Србије. То је једина њихова стварна намера у њиховој пресији да се овде догоди "демократија"!

Али, како рече један наш сатиричар, "Има Бога, стога - јер има Бога! (ово заправо није афоризам већ аксиома). Приликом недавне Клинтонове друге "угурације" - пардон, инаугурације, чула се злослутна хука из утробе земље и понављала сваки сат. Научници Беле куће уз сарадњу руског Др еколошких наука Андреја Красовича, констатовали су да се дубоко у утроби земље дешавају велики забрињавајући покрети, који нсу примећени никада раније. Чак се може догодити да се земља распукне?!

др Драшко Драшковић

Судбина Срба

ЧИЈИ СИ ТИ МАЛИ?

Да ли се члан Крунског савета Матија Бећковић залаже за монархију или масонерију

Опет је монархија постала она сламка за коју се дављеник хвата. Ко год је у прилици, протура своје мишљење о монархији. Тако је и београдски НИИ недавно стартовао анкету о монархији те се и најпознатији српски натуршчик на пољу поезије, господин Матија Бећковић, нашао у прилици да и он, као четнички син и носилац Седмојулске награде од пре неколико година, каже коју реч по питању монархије. Од многих бисера које је том приликом бацно међу нас, издвојићемо само три:

Ђерање са краљевинама

"Каква би краљевина Србије била, најречитије сведоче постојеће европске краљевине. Нема очигледније наставе ни речитијег објашњења. Била би онаква каква је Шпанија, каква је Шведска, каква је Данска, каква је Норвешка, каква је Холандија."

Господин песник од Срба или очекује да му се не верује у оно што каже, или их сматра најтушавијим народом с којим је имао посла. Немогуће је да не зна да Срби немају норвешку нафту, данску порно-индустрију, холандско драго камење и дале (они у Банату се не рачунају), немају ни високе провизије од авиоиндустрије као белгијски краљ (чувена "Локид афера"), нити имају, као шпански краљ, шта после пет векова да врате Јеврејима после прогона из 1942. године (јер су их примали а не гањали).

Срби једино имају оно шта недостаје престолонаследнику за кога се господин Бећковић залаже: Србију и жуљевите руке. Уз то још и, можда не баш као Словенци и Хрвати, етнички чисту државу, на шта господин престолонаследник није навикао. Упркос томе, господин Бећковић је рад да престолонаследника изложи шоку и да га таквог међу оваквима крунише. Спреман је на чин који ни једном правом монархисти не би пао на памет.

"Зашто никоме не пада на памет да предложи да се монархије одрекне Белгија или Холандија, или Шведска или Норвешка, или Данска..." - пита се песник који је увидео сва комунистичка зла (осим можда оних свог нераздвајног пријатеља Ђиласа).

Заиста, како то никоме не пада на памет? И како је то, не тако давно,

пало на памет Гршима, још раније Аустријанцима, Немцима, да не рачунамо оне земље у којима су круну изгасиле гусенице совјетских тенкова? Погледајмо, примера ради, последњу наведену, Данску, тј. њену краљевску кућу:

Крунисани "зидари"

Фридрих V, краљ Данске од 1746. године, био је масон. Као син Кристијана VI, члана и протектора "Анти-масонског друштва", своју припадност братији држао је у тајности, али поводом његове смрти једно писмо Велике земаљске ложе Данске упућено мајсторима ложе "Св. Мартин" говори о "уснулом брату". Евидентно је да је краља Фридриха VI у масонерију увео Карл фон Хесен-Касел. Кристијан VII (1786-1848) ступио је 1817. у замку Одензе у масонерију, у ложу "Марија три срца", а по смрти Карла фон Хесена постаје генерални Велики мајстор Данске. Тај чин имао је и Фридрих VIII, који је у Данску увео шведско учење уместо до тада практикованог оректификованог система и који постаје Vicarius Salomonis. Фридрих VIII такође је био на челу данске масонерије. Кристијан X је масон од 1889, такође Vicarius Salomonis, масони су му и браћа Харалд Кристијан Фридрих и Кристијан Фридрих Карл, који је од 1905. норвешки краљ Хакон VII. Можда је интересантнија белгијска краљевска кућа?

Густав III је масон и протектор шведске масонерије постао 1772. године, а његов наследник Густав IV улази у масонерију 1793, годину дана након доласка на престол. Vicarius Salomonis (мајстор Реда) је и Карл XIII који је владао од 1809. до 1818. Као одушевљени масон, да би "пошто-вао врлине које ни једним законом нису прописане", масоне преводи у државни ред, Ред Карла XIII, чији врховник по статуту може да буде само владајући краљ. Следи му Карл XIV (први краљ уније Шведске и Норвешке), такође Вициариус Саломонис. По његовој смрти наслеђује га дотаданњи Procurator Salomonis (земаљски велики мајстор) Оскар I, Vicarius Salomonis од 1849. Исто је и са његовим наследником Карлом XV

(краљ од 1859), кога наслеђује његов брат као Оскар II, чије се примерно "вођење чекитића" у штокхолмској ложи "Св. Ерик" до данашњих дана на далеко прочуло. Густава V увео је отац Оскар II у штокхолмску ложу "Nordisca Forsta" (1880). Као престолонаследник Procurator Salomonis, по ступању на престо (1907) аутоматски постаје Vicarius Salomonis. Како рече Густав III, шведски причевци су масони такођећи већ рођењем. правило је да иза краља као мајстора реда (Vicarius Salomonis) буде престолонаследник као земаљски Велики мајстор (Procurator Salomonis).

Принц Чарлс и масони

У Белгији је краљ Леополд још 1833. увео протекторат над те године (28. фебруара) створеним Великим оријентом Белгије. У холандији је на иницијативу принца Фридриха, националног Великог мајстора северних и јужних провинција, уједињењем ових 1817. створен "Grootoosten" (Велики оријент) још неподељене (до 1830) холандске и белгијске државне заједнице. Иначе, овај се на месту Великог мајстора налазио преко шездесет година.

Прелазило би оквире овог текста ако бисмо помињали и Енглеску, земљу у којој је (1717) масонерија искорачила у полутаму и у којој престолонаследник Чарлс, како тврде познаваоци сцене, никада неће сести на енглески престо због одбојности према масонерији. На трон никада није сео ни аустроугарски престолонаследник Франц Фердинанд, познат по презиру и гађењу које је показивао у присуству масона. Завршио је, за Србе још увек узалудно, у Сарајеву. Нема више ни немачке царевине чији је последњи кајзер, Вилем II, за разлику од претходних Хоенцолерна који беху много дарезљивији, имао навику да ложама о њиховим јубилејима поклана слику владара Немачке, тј. своју сопствену. У којој су мери оне заиста биле украс ложа немогуће је знати али врло лако претпоставити.)

Ђидо и његов ученик

Имајући ових неколико података у виду, само од себе се намеће питање да ли се господин Бећковић залаже за монархију или масонерију. Ако је реч заиста о залагању за монархију, за чуђење је да господин Бећковић, који уобичајава да зна, не зна да је овакво залагање некрофил-

ски чин који га приближава нивоу "Бисера" Вање Булића или СУБНОР-ских брига о Јасеновцу. Јер, српска Монархија убијена је 29. маја 1903, а југословенска монархија (коју и не помиње) извршила је септембра 1944. самоубиство у Лондону када је позвала Србе да се прикључе Брозу.

Као четнички син, чини се, господин Бећковић прелази преко издаје коју су извршили карађорђевићи у односу на његовог оца. Ако је реч о толеранцији, тој светињи нашег доба, онда се може поставити питање да ли Бећковићева толеранција баш мора да је толико селективна. Ако му је био добар Ђидо, шта је то што Слобу фали? Иначе, тачно је да је позив Петра II да се Срби прикључе Брозу уследио на притисак Черчила и осталих масона, али од Бога дата монархија не подлеже притисцима. Никакав аргумент није ни то што је монархија у Србији укинута насиљем јер је по насиљу (убиству српског Краља Александра Обреновића) у Србију и дошла. "Баво дон о, ђаво одн о, каже народ.

Аргумент за увођење монархије не може бити "раскид са комунистичком прошлешћу" јер са прошлешћу никада не треба раскидати. Не може српска прошлост имати рупа и прекидати континуитет народа, а то понајмање могу тражити они

који друге народе глелдају само и једино у континуитету, као што је код Срба, примера ради, случај са Хрватима или Немцима којима се не дозвољава никакав раскид са усташтвом или хитлеризмом. Не могу Брозову злочиначку прошлост брисати они који се залажу за оне који су трасирали пут којим је Броз стигао у Србију. Даље, уставна монархија за коју се господин Бећковић залаже права је спрдна за монархисте који између "незаконите републике" и уставне монархије не виде неку велику разлику. Бити Краљ значи бити квалитет, тј. апсолутиста, а не украс квантитета, тј. демократије као владавине нумеричке већине. Нико не спори да су круна и олтар симболи јединства и народног трајања (што један Бакочевић или Ђинђић никада не могу бити), али круна није за "украсне" краљеве као ни олтар за екуменске владике.

Монархија и квадрати

Трећи цитат пјесника следи, нисмо га заборавили. Незаборавао је: "Европске краљевине су земље које су и по својој величини најсличније Србији."

Број квадратних километара као аргумент за увођење монархије у Србију! Ни најгора брозовска трулеж не би се могла лнаћи у оваквом

очају да посегне за оваквим аргументом. Број квадратних километара! Ако погледамо Кину или Совјетски Савез и њихову величину, још ћемо почети да лупамо главу како је уопште онолики комунизам могао да стане у тако малу Србију.

Ако је, пак, господину Бећковићу више до масонерије, његово је људско, грађанско, демократско и цивилизацијско право (заборавих ли које?) да се за њу залаже. Један краљ као протектор свакако би јој добродошао. Само, у том случају, уместо трапавог залагања за монархију, боље би прошао да је цитирао шведског краља Густава Адолфа:

"Као краљ ништа се не питам. Али ја сам Велики мајстор свих шведских ложа и тако могу сваком министру, сваком посланику, који мора да је масон, да наметнем своје мишљење и издајем наређења. Као краљ Шведске могу само у ложи и преко ложе да владам!"

Уместо да броји и упоређује квадратне километре, госп. Бећковић могао је одмах да за краља кандидује великог мајстора Велике ложе Југославије. Тај је бар чуо да Његоша и сада га, очајник, протура као масона, што је свакако доказ да бар зна српски језик. (Квадратни километри! ц-ц!)

Петар Димовић

ОСВРТ НА "РАЗГОВОРЕ" О КОСОВУ И МЕТОХИЈИ

КОСО.О.С.ОВО

Преговори о будућности Косова и Метохије одржани у Њујорку у организацији Института за етничке односе, представља почетак покушаја да се питање Космета постави као "демократско" а не питање унутрашњих односа у Србији и СР Југославији

Полако долази на ред и питање отцепљења Косова и Метохије од Србије. Међународни фактори који нису наклоњени Србији рачунају да садашње политичко, економско и психолошко стање српског народа представља повољан моменат за тај чин. Наша корумпирана и неспособна дипломатија, постављена од стране ЈУЛ-а, СПС-а и Нове демократије представља "идеалног" партнера за такав чин. Та неспособност је показана и приликом распада СФРЈ, када је настрадао српски народ у Републици Српској Крајини и бившој Босни и Херцеговини, пристајући на термин "авнојевске границе" који им је наметнула хрватска политика. Тако је

аутоматски дато оружје непријатељима, који су добро знали да је за данашњи свет, под диктатом САД и новог светског поретка, битан појам "границе", биле оне административне, природне или етничке, а не право српског народа на самоопредељење. Три заседања АВНОЈ-а, (1942 - Бихаћ, 1943 - Јајце, 1945 - Београд) чије се фамозне одлуке деценијама намећу не спомињу никакве границе, већ народе. Чак и у уставу из 1946. године веће право даје се народима а не административним границама. Но, наша дипломатија, која води корене из СКЈ и идеологије "братства и јединства" је идеалан сарадник за реализовање мрачних циљева.

Сценарио међународне заједнице

Постављањем косовског питања као "демократског" представља почетак отцепљења Косова и Метохије од Србије; јер то је фаза давања Косову аутономије (културне па политичке), затим у другој фази стварања Косова републике као "конститутивног" дела СР Југославије, у трећој фази отцепљење Космета од Србије и Југославије, и вероватно у четвртој фази прикључење Албанији. То би се одвијало у разрађеном сценарију "међународне заједнице" путем политичких, војних и економских притисака на Србију чија би најважнија фаза била у слању "мировних снага" на Косово и Метохију.

То би све било у виду "демократских принципа", јер би сигурно било речено да смо сами пристали на то постављањем косовског питања као "демократског" што би у завршној фази неспособности и корумпираности наших политичара, чланова ЈУЛ-а или постављених од стране

Траже преко хлеба погачу – национална мањина са највећим правима у Европи

ЈУЛ-а, било постављено као право ко-
сметских Шиптара на самоопредеље-
ње.

При том се заобилазе и сопствене
правне норме. Заобилази се Повеља
Уједињених Нација из 1945. године и
из ње изведена Универзална декла-
рација о људским правима из 1948.
године. исто тако избегава се и до
сала најзрађенији правни акт о наци-
оналним мањинама, а то је Пакт о гра-
ђанским и политичким правима из
1966. године где се у члану 25. јасно
каже да националне мањине имају
највише право на "културни живот"
где им се признаје право на свој је-
зик и испољавање религијских осе-
ћања. Избегавају се све норме које
говоре да је питање националних ма-
њина унутрашње питање сваке
државе и да се регулише у билатерал-
ним односима са другим државама,
као што је Римска конвенција запад-
ноевропских земаља из 1950. године,
што је постала и касније основа за
третирање права и положаја национа-
лних мањина од стране Европске еко-
номске заједнице. Значи, не полази
се од било каквих норми међународ-
ног јавног права, већ се поставља
проблем Косова као "специјалан", ма-
лте не као однос две државе, као што
се и проблем Чеченије поставља као
проблем односа Чеченије и Русије а
не унутрашња ствар Русије.

Уставна права националних мањина

Самим тим заобилази се Устав СР
Југославије и Устав Републике Ср-
бије. Питање Шиптара у Србији мо-
же се решавати само кроз институ-
ције Србије које нису у супротно-
стима са актима из међународног пра-

ва и то искључиво као питања наци-
оналне мањине, равноправно са свим
осталим националним мањинама у
Србији и Југославији, као што су Ма-
ђари, Словаци, Румуни, Бугари и дру-
ги. Устав Србије у члану 6. говори ис-
кључиво о "територијалној аутоно-
мији" Косова и Метохије, значи да
та аутономија подједнако важи за све
становнике Космета. Устав СР Југо-
славије у одељку о слободама, прави-
ма и дужностима човека и грађана у
неколико чланова говори о правима
националних мањина, у члану 46. се
каже:

"Припадници националних мањина
имају право на школовање на
свом језику, у складу са законом.

Припадници националних мањина
имају право на јавно обавештава-
ње на свом језику."

Члан 47. гласи:

"Припадници националних мањина
имају право да, у складу са закон-
ом, оснивају просветне и културне
организације или удружења, која се
финансирају на начелу добровољно-
сти, а држава их може помагати."

Члан 48. каже:

"Припадницима националних ма-
њина јамчи се право да успоставља-
ју и одржавају несметано међусобне
односе у Савезној Републици Југо-
славији и ван њених граница са при-
падницима своје нације у другим др-
жавама и да учествују у међународ-
ним невладиним организацијама, али
не на штету Савезне Републике Ју-
гославије или републике чланице".

Значи, право Шиптара се може
решавати искључиво кроз правне и по-
литичке институције Југославије и
Србије, а никако кроз некакве међу-
народне форуме, који не полазе ни
од позитивног ни од историјског пра-

ва; јер гледајући демографски, Шип-
тари немају никакво историјско пра-
во на Косово и Метохију, у попису
Краљевине Југославије из 1931. го-
дине било их је мање од Срба (473.640,
видети архив Југославије ф.38, 403/554),
да би од 1945. па до Устава из 1974. го-
дине просперирали захваљујући ан-
тисрпској политици Ј.Б.Тита, Савеза
комуниста Југославије.

Продане душе

Уместо легалних институција у
Србији и Југославији и одговара-
јућих политичких снага све се више
траже личности и установе које не
уживају политичку подршку српског
народа. На пример, таква установа је
Форум за етничке односе при Инсти-
туту за друштвене науке у Београду,
на челу са директором др Душаном
Јањићем, који се добро показао ко је,
у периоду када се српски народ бо-
рио за голи опстанак од усташке и
фундаменталистичке власти. У ин-
тервјуу објављеном у Дуги бр. 1662, 1-
14. март 1997, он дословно каже у ве-
зи са предстојећим српско-шиптар-
ским преговорима у Њујорку "Раде-
ћи у Њујорку на пројекту српско-ал-
банског споразумевања, лично сам
имао прилику да осетим као добре
саговорнике и Демађија, и Марка Кра-
снићу и Бакалија, и Суронија и го-
тово да нема политичара са те стра-
не којег би требало искључити. Ја
мислим да једино са српске стране
има неких које би требало искључи-
ти, као на пример Шешелја."

Значи, траже се саговорници који
ће питање Шиптара на Космету по-
ставити као "политичко" и "демо-
кратско" а не као питање национал-
не мањине, и то због ситних уступа-
ка, стипендија, туристичких путова-
ња, боравака у светским метропола-
ма и слично. Политички циљ Шип-
тара је отцепљење од Србије, стога
они не могу бити равноправан пар-
тнер ни у каквим преговорима, већ
своја права морају тражити кроз ин-
ституције Србије и Југославије. У
томе не могу рачунати на подршку
међународних фактора, већ кроз сво-
ја права и обавезе морају тражити
своје место у Србији. Не могу рачу-
нати на привилегије које су имали
под влашћу СКЈ и Ј.Б.Тита, а исто
тако, још мање могу рачунати на то
да ће потиснути Србе, или вршити
мајоризацију над њима било где, пу-
тем већег наталитета, рачунајући на
исламски фактор и подршку ислам-
ског света.

У Србији постоје политичке сна-
ге које ће у том смислу решити
шиптарско питање и једино са тим
морају рачунати Шиптари у Србији,
"међународна заједница" и нарочи-
то, минорне политичке снаге у Ср-
бији које то питање покушавају по-
ставити као "демократско".

Др Бранко Надовеза

БОМБА У НАШЕМ ЦЕПУ

Када се саберу бројни подаци, закључак је само један - у Србији живимо време криминала

У Србији, пре свих и изнад свих, чланови Владе Републике своју владавину дефинишу као систем знакова који помажу да све што чине, раде због личне користи и они се пре свих, понашају као мафијашки. Појмимо од врло прозаичних података. На пријем који је Мирко Марјановић, председник Владе организовао за своје сараднике и чланове дипломатског кора у просторијама Народног музеја, вероватно ту, да би и чланови Владе доказали да центар Београда припада и њима а не само опозицији, сви до једног из српске и савезне владе стигли су и тамним колима са затамњеним прозорима што је окупљену масу и поред јаког обезбеђења довело до лудила и урлања "лопови", "мафијашки"...

Заслужени надимци

Лопови, мафијашки, бандо - посао је толико чест узвик народа да се више и не разнаје коме се све упућује, ко се све ставља под ове "надимке". Али ако се држимо страница дневне и недељне штампе, ових дана чак и издања која се досада никада нису бавила лкриминалом, сви заједно нам обилато нуде силна изненађења. "Залепо" се криминал на неке људе из СПС и ЈУЛ-а па никако да се одлепи. Најгоре је, или најтеже што на догађаје уопште не реагује Слободан Милошевић, иако је његова основна дужност да се брине о понашању људи које је одабрао да заједно с њим владају Србијом. Но, како су најбољи, огрези у криминалу, јер се са њима лако управља ево и једне врло свакодневне, иако би морала да буде прича која се не може срести на страницама наших новина.

Кварљива роба са врха

Дакле, док радници Раковице свакодневно траже помоћ да би опстали са својим породицама јер капацитети фабрика београдског индустријског центра раде са свега 20 одсто а уместо зарада, запослени примају обрачуну плату, нови члан Владе Србије је постао и Зоран Модрић, човек пребогате биографије негативних података. Он је типичан пример како врста "кварљиве робе" лако стиже до министарских фотеља. Усео је у фотељу министра локалне самоуправе иако је као директор, ликвидирао предузеће "Промет" али у своју корист,

па је затим као председник Општине Вождовац "заслужен" за "нестанак" 126 станова и вероватно је до Владе Србије само скокнуо и то као власник приватне фирме "Бели маг" на Бановом брду. Ко зна шта ће све овај човек учинити, када се до сада потврдио као "изузетно способан", "спретан".

Постоји и једно друго име у истом министарском тиму, реч је о Милану Беку, такође човеку који је придавио друштвену фирму зарад претварања оу приватну и сада је министар за трансформацију у привреди.

Да комедија у Србији буде већа о свим радњама нових министара обавештен је председник Владе Србије, но чини се да Мирко Марјановић одавно више не чита упућене му протесте. Народно незадовољство лечи одласком код фризера у пратњи телохранитеља, свога "гориле" или, реновирањем неког свог стана. Ето, досетио се Мирко Марјановић, па је позвао београдску архитекту, из српства Пеке Дапчевића, а супругу великог антимондијалисте Драгоша Калајића, да му она уреди таванице у стану по узору на оне из ренесансних дворова. Наравно, та раскошна таваница морала је да лобије и своју позлату, но, у овој прилици, уместо златне боје коришћен је позлаћени селотејп. Што би народ рекао - свакоме колико вреди.

Падобранци у Заиру

Сав се тај халапљиви грабеж догађа док у Србији расте број самоубиства међу пензионерима, број незапослених, и бивљих пијаца на којима исти бедници очекују од других бедника да им нешто продају, у исто време док све већи број ратника са територије СРЈ, Републике Српске и Републике Српске Крајине, као плаћеници одлазе на афричке просторе на којима се воде тамошњи грађански ратови. Прича се, у Заир одлазе најспособнији, за цену не питају јер ионако код куће немају од чега да живе а велики број ових плаћеника управо се регрутује из резервних редова 63. падобранске дивизије у Нишу. Ако тамо заувек остану, надокнада за њихову смрт се креће између 80 и 100 хиљада ДМ. Толика је ето, цена смрти у Африци. А у Београду се увелико прича како је овај одлазак ратника везан за последњи боравак Председника Југославије у

Африци. Браво Лилићу, браво бивши манскену!

У држави у којој влада лаж и ништа више није истина, најгужније је сазнање да владајућа структура, власт и чланови тих такозваних влада ни о чему нити одлучују и ништа и не решавају. Не баве се ни једним озбиљнијим проблемом. Они уосталом, и немају намеру дас овом народу пружи шансу за бољи живот. Њих једино интересује да "гуше", да се сликају за ТВ, да причају!

И док смрт у Србији звони на све стране, чак се и чује како лепрша око нас, најстрашнија од свих прича је она у Винчи.

Чекајући Чернобил

Нуклеарни институт у Винчи, данас као претећа неконтролисана енергија, остао нам је као део нералних снова о великој држави и државнику које је сам о себи својевремено неговао Јосип Броз, наравно уз помоћ послушника, што је иначе и одлика владавине Слободана Милошевића. Та атомска бомба на домак Београда постала је и претећа бомба и за чланове Међународне агенције за атомску енергију из Беча, чији су чланови почели сваког месеца да обилазе Винчу, јер, читава ситуација у овој кући науке звони на узбуну. Међутим, та ужасна опасност уопште не узнемирава ни Слободана Милошевића, ни Председника његове Владе, као ни конта ни од Чега, како данас Црногорци зову др Ралоја Кантића. Уз све то, један стручњак Агенције из Беча ситуацију у Винчи овако описује: "Ситуација је потенцијално врло опасна!"

Бунт на видикју

Тако је то у овом нашем несрећном "амбијенту", несрећној Србији у којој чланови Владе око себе лепе позлаћене селотејп траке. Док их они лепе, све ближи смо општој економској катастрофи - дану у коме ћемо можда и сами бити изненађени жестином социјалног бунта, суровошћу побуне народа. Побуна му дође као једини природни излаз из беде, а у међувремену, људи из власти све више увећавају број "горила" око себе. Они им дођу као најбољи преговарачи у сусрету са народом.

Светлана Антић

ЖРТВОВАНИ НАРОД

Подневши процентуално највеће жртве у Првом светском рату, у Европи (око 1.250.000 људи), Србија је, остварујући један од својих ратних циљева, ујединила јужнословенске народе, што ју је две деценије касније коштало још већих жртава.

Да бисмо схватили данашње страдање српског народа и Голготу кроз коју пролази на крају 20. века и добили јаснију слику онога што нам се дешава и због чега се дешава, морамо се вратити мало уназад и видети где су корени свега тога. Овај текст посвећен је догађајима који су уследили после Првог светског рата и

који су српски народ довели у подређен положај и погодовали новом, још већем и страшнијем, страдању српског народа.

Висока цена победе

Крајем Првог светског рата српски народ се, коначно, дочепао толико жељене слободе, коју је крваво

платио. Према службеним подацима, објављеним на Конференцији мира у Паризу 1919. године, од укупног броја погинулих мушкараца у Првом светском рату на првом месту се налазила Србија са 22,4%, затим Француска са 10,5%, па Немачка 9,8%, Аустро-Угарска 9,5%, Италија 6,2% Велика Британија 5,1%, Русија 1,3%, Белгија 1,0%, САД 0,2% губитака. Од око 4,5 милиона становника колико је имала уочи рата 1914. године, Србија је изгубила 1,247.435 лица што је 28% целокупног становништва. када се узме у обзир да је Србија крварила 1912. и 1913. године у два Балканска рата, па од 1914. до 1918. у Првом светском рату, што је пуних шест година, онда се види колико је Србија нападена, а гробови њених најбољих и најоданијих синова расути су по читавом Балкану, Француској, Северној Африци.

Србија је под ратну заставу позвала око 700 хиљада војника да би се та цифра после Церске и Колубарске битке, повлачења кроз Албанију и опоравка на Крфу и Виду, стравично смањила на једва 120 хиљада прекаљених и измучених бораца, пред којима се испречио Солунски фронт. Следило је ослобођење поробљене отаџбине а самим тим и нове жртве и нова страдања. Многи од њих никад нису угледали родну груду и дочекали толико жељену слободу. Кроз ове цифре које су веома застрашујуће крије се сва суровост рата.

Дакле, после свих крвавих борби, пробоја Солунског фронта и ослобођења отаџбине 1. децембра 1918. године у Београду је прокламована нова држава, Краљевина Срба, Хрвата, Словенаца, чиме је остварен циљ, који је Србија поставила у склопу ратних циљева 1914. године. Шта је то уједињење донело српском народу, убрзо је показало време.

Војвода Мишић против уједињења

Међутим, морамо се вратити мало унатраг, ратним циљевима које је Србија поставила 1914. године, где између осталог, поред ослобођења српских земаља од окупатора, стоји и уједињење свих јужнословенских народа у једну заједничку државу. Ме-

Далековиди војсковођа – војвода Мишић је био противник уједињења са Хрватима и Словенцима

Гинули су узалуд – погинули војник у наручју старијег брата на Кајмакчалану

ђутим, томе су се поред војводе Живојина Мишића, и још неких старешина Врховне команде, противиле и велике силе - Енглеска, Француска, САД, Италија, Русија, које су биле против стварања једне веће државе на Балкану, већ да Србија добије само одређене територијалне уступке. У том погледу Русија је имала најконкретнија изјашњења због чега се противи уједињењу, за шта се залагао и војвода Мишић и где, између осталог, стоји да у једној заједничкој држави не могу да живе народи различитих вероисповести, обичаја, културе. Ове тврдње ће се веома брзо обистинити, а посебно данас када је дошло до раздавања и подела и где је српски народ опет највише страдао и изгубио. Овоме треба додати да су се до јуче два народа борили један против другог а сада се уједињује, али никад неће моћи да живе у братству и слози.

Међутим, уз помоћ дипломатике, која је вођена док се српска војска налазила на Солунском фронту, и упркос противљењима, долази до стварања нове државе. Српски народ, који је поднео највеће жртве и највише допринео ослобађању јужнословенских народа, пада у подређен положај. То је највише осетио преживели официрски кадар победничке војске. О чему се уствари ради? Регент Александар је својим указом 1919. године, само неколико месеци по уједињењу Срба, Хрвата и Словенаца у једну државу, превео око 3600 бивших аустро-угарских официра, који су до јуче харали по Србији, у југословенске официре. Овај чин, сам по себи, и не би био непријатан, ако би се занемариле неке чињенице, а то је, да је од 1915. године у српској војсци уведен мораторијум на напредовање, који је био на снази све до краја рата, па је тако ко се у ком чину затекао на почетку рата у њему остао до краја рата.

Са друге стране официри у Аустро-Угарској војсци су вртоглаво напредовали и знатно претекли српске официре приближних старосних година и самим тим ставили у подређен положај славне јунаке са Цера, Колубаре, Мачковог камена, Куманова, Кајмакчалана.

Антисрпска политика краља Александра

То се посебно негативно одразило у време априлског рата 1941. године, када се преко 3600 официра југословенске војске ставило под Павелићеву заставу, разоружавајући и убијајући српске војнике и официре, своје дојучерашње другове. Поставља се питање, које до данашњих дана у потпуности није разјашњено: "Зашто је врховни командант српске војске регент, а од 1921. године краљ Александар тако лако занемарио и одбацио своје ратнике, своје "див-јунаке" како им се обраћао у судбоносним тре-

нуцима, када су својим грудима штитили отаџбину и својим бајонетима од непријатеља отимали стопу по стопу родне груде, не жалећи и не штедећи себе. Зашто сада, одједном, падају у заборав"? Да ли су двору одједном постали ближи и приврженији они који су окрварили руке о овај народ, него они који су се за тај народ борили и из тог народа потекли и са њима делили добро и зло?

Заборањени су и ратни инвалиди, који су за нову државу били само терет, и од њих некад славних јунака, остали су само просјаци који ни су имали ни за основне животне потребе а без могућности привређивања. Погинули и умрли у току рата су потпуно заборањени а њихови гробови су преорани и уништени. Дакле, српски народ није имао разлога да у новој држави, коју су све више потресали немири изазвани раслојавањем на богате и сиромашне, буде задовољан. Понегде су скупљани прилози за подизање скромних обележја славним јунацима из протеклих ратова. Захваљујући прилозима, из туђине су пренете кости неких јунака, међу којима су били војвода Радомир Путник и четнички војвода Војин Поповић-Вук. Добровољним прилозима народ је Путнику подигао скромну гробницу на Новом гробљу а Вуку споменик на Топличином венцу. На све ове акције народа држава се оглушавала да би тек 1938. на Авали био подигнут споменик "Незваном јунаку" у славу свих палих војника 1912-1918. године.

Све што је рађено, рађено је зарад неког мира и незамерања другим народима, а на штету сопственог народа. Самим тим створено је погодно тле за оне који су радили против српског народа. Припремљен је терен за још крвавије и трагичније догађаје, који ће ускоро уследити.

Горан Паламар

Српски војник после преласка Албаније

ШАНСЕ СА ЗАПАДОМ

Пре него што се истрчи ка загрљају Запада треба добро размотрити какви су изгледи са Западом и какав се пријем може очекивати. У недо-статку своје народне политике и решења, страначка борба за власт, са изузетком радикала, свела се на то: ко може боље да се додвори Западу и придобије његову наклоност и подршку. Мало и нимало се посвећује пажње каква та наклоност може бити, и да ли је, уопште, може бити.

Страначке вође, у борби за власт понашају се као да Запад ишчекује долазак "изгубљеног сина", сас свим почастима и наградама, и такмиче се ко може боље одиграти ту улогу. То, и само то, се нуди народу као решење свих народних проблема, и у томе тражи подршка народа као спасоносна политика која има да реши све проблеме српског народа. У исто време, и само то, се жртвовати све интересе српскога народа и потпуно поклонити вољи Запада.

Али, у западној политици нема места за Србе, сем да буду покорни послушници, распарчани и тако уништени. У најповољнијем случају, да се Срби присиле, или сами подлегну, да прихвате то као једину могућу и спасоносну политику. Награда нема никакве. Срби могу да "иду у Европу" или на Запад", али само под наведеним условима. Нико не може заступати и бранити интересе српског народа, јер је то супротно вољи и политици Запада. Сви покушаји српских политичких вођа да се врате на стару политику савеза са Западом су немогући. Та политичка констелација више не постоји. Тих "пријатељстава" нема, јер никад, стварно, нису ни постојала. Корисност политике у даном времену се не претвара у пријатељство, поготово не ако је то доказано историјским искуством. Само лакомислени, неискусни, наивни, или без одлучности могу подлећи тако нечему.

Срби имају сувише много доказа, из прошлости и садашњости, да не могу очекивати ишта добро од Запада. Променом политичког система и прихватањем западних демократских принципа, неће променити став и политику Запада према српском народу. Уосталом, Србима, или било ком народу, није потребан Запад да би имали демократију. Запад нема монопол на демократију, нити је он, можда, најбољи тумач демократије. Демократија се постиже вољом народа, а не да би се придобила страна наклоност, која носи са собом наметнуту

страну вољу, сличну колонијалним условима, кроз противну демократским принципима.

Прихватање овакве политике се правда и могућношћу економске помоћи, сарадње и трговине са Западом. Све под великим знаком питања. За Србе, све највероватније потпуно искључено. Ни други народи, који су имали подршку Запада и били укључени у њихове планове, нису остварили што су очекивали од Запада. Максимално што Срби могу очекивати је да поједина западна предузећа нађу корисно да инвестирају или тргују са Србима. За то није потребна никаква несрпска политика, јер су они руковођени само корисношћу трговине. У сваком случају, то може бити мање од успеха источних европских држава. То је врло мало, као што смо већ видели. Срби се, сигурно, не могу надати бољем. Одрећи се својих народних интереса и народне политике за нешто овако минимално, што се може постићи у сваком случају, је доказ недораслости и слабости водећих Срба нашег времена. Срби сигурно не могу водити рат против Запада, али исто, водећи Срби не могу се одрећи интереса свога народа и прогласити то спасоносном политиком. Наде у Запад су само празне, или себичне, не-народне наде. Српски народ не може остварити ништа више него је сам вољан и способан да оствари. Изабраних светских модела економског успеха је мало и све мање. Срби сигурно не могу очекивати да добију тај избор, или икакву подршку Запада.

"Идемо у Европу и на Запад"

Овакве изјаве водећих Срба показују празнину политике коју заступају. Запад не очекује и не жели Србе, нити жели Србе да се "укључе у западне тржишне токове" или било какве друге токове у којим би српски народни интереси били заштићени. Може се ићи и даље и тврдити да не желе икакве везе од којих би било користи за Србе и које обезбеђују српски народ. Немогуће је тражити подршку онде где је нема, где су интереси и циљеви у потпуној супротности са српским. Ово је, заиста, врло тешко време за српски народ, где нема места за лакоумност, слабост, недостатак духа и воље и себичност. Ово је време за оне најјачих умних, политичких, економских и других способности, али само у служби народу и народним интересима. Овакве способности могу би-

ти од велике користи, или велике ште-те. Зависи како се употребе.

Можда би било препоручљиво за неке водеће Србе, који препоручују да се - иде у Европу и Запад", за тамо они оду, стварно, и тамо остану. За велики број Срба, који су на Западу и другде у свету, препоручује се да се врате, сви, своје народу и ту остану, јер им је ту место, и само ту могу остати што јесу и бити од користи своје народу. Само са својим народом могу остати неизгубљени за свој народ заувек.

Није потребно доводити Европу и Запад у српске земље, они ће сами доћи. Постепено, али сигурно, као у Републику Српску Крајину, и као у Републику Српску. Исто тако на Космет и Војводину, па, вероватно, и остатак српског територија. Може се бити уверен да такви планови постоје и само се чека за одговарајуће време да се остваре. Когод је живео на Западу, могао се лако уверити у такве намере. Спас Срба није у томе да се понуди Западу, јер се тиме неће променити глобална политика Запада. Може се ићи и даље и тврдити, да ако би се глобална политика Запада променила, да према Србима остане иста - агресивна и непријатељска. Једноставно, Запад неће Србе на Балкану и хоће да сруши утицај и снагу српскога народа и учини га потпуно безначајним постепеним нестајањем. Све српске вође које излазе са политиком удварања и приклањања Западу немају с чиме да изађу пред народ, и сигурно, немају решење за Српски народ. Тако се могу наћи само решења личних интереса у улози туђинских слугу.

Неспорно је да је ово решко време и да нема лаког решења. Прави избор, у постојећим околностима, није видљив, али мора бити српски народни. Треба га тражити. Све је окренуто против Срба, а Срби остављени без избора који припада једном народу. Све је то урадила моћна рука Запада. Тражити заштиту ту и покушати да се ту нешто промени, није логично. Ако би наступило неки мали отвор, дошао би њиховом иницијативом и за њихове циљеве, а не из праведности или неке наклоности. Срби, у оваком времену, не могу водити страначку борбу, него само борбу народних интереса заступљених кроз стварно народно вођство.

Србољуб Николић

ИСТОРИЈСКА ПРИСЕЋАЊА

Српска држава је, још пре експанзије прве бугарске државе за време цара Симеона (924-927), држала један део Косовско-метохијске области. После слома Самуиловог царства (1018) Византија осваја ове пределе и њена власт траје око 150 година. крајем XI и у XII веку српски велики жупани нагрзају Византију, тако да је Немања поседовао пределе: Лаб, Лиљан, Ситницу, Патково, Хвост, Подримље, Костриц, Дршковину, а за време Стевана Првовенчаног и Призрен.

По добијању аутокефалности 1219.г. седиште Српске архиепископије прво је било у Жичи, а за време други архиепископа српског Арсенија (1233-1263) премешта се у Хвост, близу Пећи. После проглашења Патријаршије (1346), Хвост постаје средиште српског црквеног живота.

Косово и Метохија постају политички, црквени и културни центар српске државе, а Призрен престоница српских владара. Пећ и Српска патријаршија постају средиште духовног живота српског народа. Оба фактора - држава и Црква - играју пресудну улогу у очувању националног, културног и духовног идентитета српског народа, пре и после турске владавине тим пределима.

Немањићи подижу културно-историјске споменике, цркве, манастире, као Богородица Левишка (1307), Св. Арханђела (14. век), манастире: Вооки Дечани (14. век), Грачаница (1315), Бањска (14. век), па цркве у склопу Пећке патријаршије: Св.апостола (1253), Св.Димитрија (1324) и др. Деле им поседе - метохе. Сахрањују се у манастирима: краљ Милутин у Бањској 1321.г., краљ Урош II у Дечанима, цар Душан у Св. Арханђелима код Призрена 1355.

У сваком селу подигнуте су парохијске цркве, којима су писане рукописне књиге, а у главним манастирима негована је и књижевност.

Све ово сведочи да су предели Косово и Метохија били густо насељени српским православним становништвом и да су народни владари, нарочито Немањићи, и Српска православна црква, особито после добијања аутокефалности 1219.г. и проглашења Српске патријаршије 1346.г., својом културно-духовном делатношћу учинили да се очува национални и духовни идентитет српског народа, пре и после турског ropетва, што је данас угрожено од стране шиптарских сепаратиста и терориста на Косову и Метохији, који, подржавани и помагани од Америке и неких западноевропских држава, као и северозападних република

бивше СФРЈ, спроводе геноцид над нешиптарским становништвом и на дивљачки начин уништавају културну баштину српског народа.

У старој Југославији проблем Косова није постојао. За време окупације Југославије косовски Албанци сарађивали су са окупатором и масу Срба прогнали са Косова и њихову покретну и непокретну имовину поделили са из Албаније масовно досељеним Албанцима.

После рата, уместо да се омогући повратак прогнанима и под притиском исељенима, донет је закон којим се прогнанима и под притиском исељенима забрањује повратак на њихова вековна огњишта. Каква неправда од сопствених власти, од "ослободиоца"!

Шта би требало данас урадити? Како спасти оно што се може и мора спасти?

Мишљења смо да треба:

1. Протерати у Албанију све оне који су од 1941.г. до данас дошли из Албаније, ма по ком основу, запосевши имања протераних Срба, као и оне који терористичким акцијама дестабилизују нашу заједницу, тражећи отцепљење и припајање Албанији, иако уживају већи стандард мањинских права и слобода, него ма-

њина у другим демократским државама. Већина досељених из Албаније нема југословенско држављанство, већ албанско!

2. Омогућити повратак на Косово свима онима који су од окупатора и његових сарадника прогнани од 1941. до краја рата, као и онима који су после рата протерани или под притиском исељени, што је законом било онемогућено. Није нам познато да ли је тај закон још на снази. Код нас све је могуће! Непријатељ их је отерао, а комунисти им забрањују повратак у њихове домове! Какав парадокс!?!

3. Седиште патријарха Српске православне цркве, која је врло важан фактор за очување народног и културно-духовног идентитета српског народа и стабилизацију прилика на Космету, преместити у Пећку патријаршију.

Питање Косова и Метохије, ако га већ неко поставља, јесте унутрашњи проблем суверене државе Савезне Републике Југославије и она треба да га решава без мешања других држава, које и саме не дозвољавају мешање других држава у решавању њихових унутрашњих проблема.

Ненад Јовановић

Манастир Грачаница

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 12

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 12

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
ЗА САОБРАТНА СКУПШТИНА ГРАДА БЕОГРАДА
ОПШТИНА ЈЕДИНИЦА 11

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 11

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 25

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 25

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 30

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 30

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 34

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 34

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 35

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 35

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 27

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 27

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ИЗБОРНОГ ПРОГРАМА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
ЗА ОПШТИНУ БЛАЦЕ
ИЗАБЕРИМО НАЈБОЉЕ.
ВРЕМЕ ЈЕ

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ИЗБОРНОГ ПРОГРАМА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
ЗА ОПШТИНУ КУРШУМЛИЈА

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ИЗБОРНОГ ПРОГРАМА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
ЗА ОПШТИНУ ЖИТОРАЈУ

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ИЗБОРНОГ ПРОГРАМА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
ЗА ОПШТИНУ ДОЉЕВАЦ

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ИЗБОРНОГ ПРОГРАМА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
ЗА ОПШТИНУ ДОЉЕВАЦ

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗВОД ИЗ ИЗБОРНОГ ПРОГРАМА
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
ЗА ОПШТИНУ ДОЉЕВАЦ

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ВЕЛИКА СРБИЈА

ПОРУКА
ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ГРАБАНИМА СРБИЈЕ

ИЗБОРНИ ПРОГРАМ
НА ИЗБОРНОЈ ЈЕДИНИЦИ 26

ВЕЛИКА СРБИЈА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
ИЗБОРНИ ПРОГЛАС

ИЗБОРНИ ПРОГЛАС
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE

ВЕЛИКА СРБИЈА

СРПСКИ РАДИКАЛИ
ГРАБАНИМА ЧУКАРИЦЕ

ВЕЛИКА СРБИЈА

КАНДИДАТИ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНKE
ЗА СКУПШТИНУ БЕОГРАДА И
СКУПШТИНУ ОПШТИНЕ ЧУКАРИЦА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ,
КАНДИДАТ ЗА ОДБОРНИКА У МЕСНОМ
ТАЈЕЛНИМА ШУМАРИЦЕ И ВИНОГРАДИ

ВЕЛИКА СРБИЈА

СРПСКИ РАДИКАЛИ
ГРАБАНИМА ГЊИЛАНА

ВЕЛИКА СРБИЈА

МИЛОШЕВИЋ МОРА ПАСТИ!

ВЕЛИКА СРБИЈА

ГРАБАНИМА ВРАЧАРА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗА НИШ НАС НИШЛИЈА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ИЗАБЕРИМО НАЈБОЉЕ. ВРЕМЕ ЈЕ.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗА НИШ, ЗА НИШЛИЈЕ
ЗА СРБИЈУ.

